

Giới thiệu Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình

Truyện Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình của tác giả Trương Diệu Anh là một câu truyện thuộc thể loại ngôn tình kèm theo yếu tố xuyên không rất đặc sắc.

Người ta nói, nữ cảnh sát thường cương nghị nghiêm khắc, vô tình và lạnh lẽo. Quả thật là đúng, chỉ khi nàng bị xuyên không về thế giới cổ đại và gặp hắn. Yêu hay hận, đau khổ hay hạnh phúc sẽ đến với nàng. Hắn thống lĩnh vạn quân đạp trên xác địch, là một đại tướng quân bất khả chiến bại, đúng ! Chỉ cho đến khi gặp nàng hắn đã bại ngay lần đầu tiên gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Tóm tắt truyện: Người ta nói, nữ cảnh sát thường cương nghị nghiêm khắc, vô tình và lạnh lẽo. Quả thật là đúng, chỉ khi nàng bị xuyên không về thế giới cổ đại và gặp hắn. Yêu hay hận, đau khổ hay hạnh phúc sẽ đến với nàng. Hắn thống lĩnh vạn quân đạp trên xác địch, là một đại tướng quân bất khả chiến bại, đúng ! Chỉ cho đến khi gặp nàng hắn đã bại ngay lần đầu tiên gặp mặt.

CHƯƠNG 1: Xuyên qua được hân cứu

Trong một đêm mưa như trút nước của tháng bảy, tại trụ sở của đội đặc nhiệm cảnh sát, nhận được tin tình báo có một vụ buôn lậu vũ khí lớn và đang chuẩn bị chuyển vào nước lúc chín giờ tối nay, giao dịch tại địa điểm kho bỏ hoang gần bến cảng của thành phố T. Xe cảnh sát tập nập bao vây một chiếc xe đèn tuyền huyền bí.

- Mau xuống xe ! Trương Dạ Yến (25 tuổi) nữ đặc cảnh của cục cảnh sát đặc nhiệm nghiêm mặt nói.

- Người trên xe từ từ đẩy cửa bước xuống, bóng đen đáng sợ gây mặc trên người bộ vest đen, tóc cắt ngắn, mũi thẳng mắt hơi xếch, hai tay hân giơ lên cao, Trái với hình ảnh sợ hãi. Hắn bình thần cười. Chào em!

- "Anh!" Khẩu súng trên tay nàng run rẩy Thiết Duyệt

Tại sao lại là anh... ? Nàng kịp bình tâm hỏi hắn, sao anh lại phản bội cả đội? Phản bội đất nước chứ? Đứng Thiết Duyệt giữ vẻ mặt lạnh lùng không trả lời, nhìn cô, một giây trôi qua bỗng từ phía sau các thùng hàng, có vài tên bắn tia, chắc chúng đã nấp ở đó trước rồi, bọn chúng chạy ra trên t còn cầm những khẩu AK bắn tới tập về phía cô và hắn đang đứng gần chiếc xe. Nàng nhanh chân nhảy sang phải vội lùi ra sau xe, né được một làn đạn vừa bắn tới mình, trong lúc đó nàng không chú ý, hắn cũng thừa dịp thoát khỏi tay nàng, rút súng khỏi bao, Dạ Yến vội bắn về phía những tên bắn tia, hạ được tên phía trên thùng hàng, một phát nữa bắn ra hạ tiếp một tên nấp phía sau thùng hàng, một phát nữa bắn được một tên nữa, tiếng đầu súng giữa cảnh sát và bọn buôn lậu vang dội cả khu nhà hoang, Dạ Yến hầu như hạ gần hết những tên đó, A! bỗng nàng kêu lên vì cảm thấy một cơn đau trước ngực, theo phản xạ nàng đưa tay ôm chỗ đau, cảm nhận được dòng nước ấm từ chỗ đau chảy ra, nàng nhìn xuống trước ngực thì ra đó là máu, trúng đạn rồi Dạ Yến nghĩ hiểm có ai làm cô bị thương được mà lại ngay điểm nguy hiểm, người ra tay hẳn khả năng dùng súng cũng phải hạng cao thủ lắm,

Dạ Yến vội quay sang bên trái chờ phát ra tiếng nổ súng vừa kịp nhìn thấy được người bắn mình không ai xa lạ là hắn Thiết Duyệt. người mà nàng hết lòng yêu thương và tôn trọng nhất, giờ đây hắn nở ra tay đối với cô, phản bội cô, giọt nước mắt từ mắt chảy ra, cô không biết cô khóc vì quá đau, hay tim cô quá đau, tại sao như thế này tại sao lại đối với cô như thế, Dạ Yến khét lên nhìn hắn mà hỏi, Thiết Duyệt vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm miệng chỉ khẽ nhếch môi cười như không cười nhìn cô nói, vì cô quá thanh liêm vì cô quá ngu ngốc mà cam chịu, tôi không cần những thứ đó cô có biết không, đừng trách tôi mà hãy trách cô quá ngây thơ, không biết nhìn người, vội yêu hết lòng nếu có kiếp sau hãy thông minh hơn bây giờ nhé, nhếch miệng cười cặp mắt thanh u nhìn Dạ Yến nâng cây súng trong tay mình Thiết Duyệt nhắm về hướng cô đang đứng mà nổ súng kết liễu cô.

- Đúng lúc đó trên bầu trời có một trận sét đánh xuống trúng ngay vào cột điện nơi cô đang ngã quỵ, cô chỉ kịp thấy một tia sáng chói cả mắt và tan biến trong không khí trước mắt của Thiết Duyệt.

- Một nơi hoang vắng từ trên độ cao hai mét cô rơi xuống những tán cây lớn cũng nhờ vậy mà đỡ cho cô bị thương nặng hơn, cô rơi chạm đất, thân thể đau nhức ê ẩm vết thương đập xuống đường làm cho máu chảy ra nhiều hơn, cô nén đau ôm vết thương lom còm bò dậy cố đi về phía trước theo ánh sáng mặt trời, xung quanh khung cảnh thiên nhiên hùng vĩ, núi non trùng điệp thật đẹp. Dạ Yến nghĩ ở thành phố T này lại có một nơi đẹp vậy mà mình không biết nghĩ vậy nhưng đôi chân vẫn cố gắng bước từng bước chậm một mỗi vì mất máu, cố đi để mong tìm được người trợ giúp mình, đi được khoảng xa ra khỏi đám cây to trước mắt có một con đường đất, hình như là đường cái lớn, cô mừng thầm và cố đi nhanh hơn cũng vì đi nhanh hơn làm cho vết thương trước ngực cô chảy nhiều máu. Dạ Yến cảm thấy hình ảnh trước mắt đang xoay tròn và mờ đi, cô té ngã bên vệ đường.

- Nơi cách đó không xa có một đoàn người, ngựa, cò bay phấp phới đang tiến về phía con đường cái hướng về kinh thành, cười chính giữa đoàn ngựa là một vị đại tướng quân, thân mặc bộ võ phục màu trắng đầu đội mũ sắc và gậpá màu trắng cười con bạch mã thật uy nghiêm, gương mặt lạnh lùng nhưng không làm mất đi anh tuấn, đội quân đang vội vã hồi kinh, đôi mắt phượng liếc nhìn bên vệ đường một cách cẩn thận vốn có Tước Thiên: chợt nhìn thấy một người đang nằm bên vệ đường cách ăn mặc thật kỳ lạ thấy người nằm đó có vẻ không ổn. Tước Thiên vội lên tiếng ra lệnh dừng lại.

- Xuống ngựa teingé đến người đang nằm đưa hai ngón tay vào mũi kiểm tra hơi thở thấy còn hơi thở. Tước Thiên vội vàng đỡ người nằm lên để đưa lên ngựa đi chữa trị, ôi thật bất ngờ là một cô nương mái tóc đen mượt có mùi thơm hoa nhài dễ chịu, làn da trắng, sống mũi cao, môi hồng đỏ, mắt đang nhắm nghiền, nhưng đôi mắt thật dài, hàng chân mày đen thanh tú, đảo nhìn xuống s phục trên người nữ thật lạ. Ngay trước ngực có một mảng đỏ tươi vội vàng kiểm tra thì ra là máu, nàng ta đã bị thương rồi. Tước Thiên vội ho lớn truyền thái y từ trên con ngựa cách đó không xa một người đàn ông chợt vội vàng tiến đến cúi đầu thi lễ dạ tướn quân. Hãy cầm máu cho nàng ta rồi mang nàng hồi phủ được lệnh thái y nhanh tay vào chữa trị nhưng khi thái y muốn xé y phục để tiện cho việc băng bó vết thương thì Tước Thiên vội vàng lên tiếng, để ta băng cho nàng các người quay mặt chỗ khác đi, mệnh lệnh đã ra, tất cả binh lính cùng thái y vội vãi nghe theo trên trán ai nấy cũng đều đầy vạch đen thui cùng kinh ngạc.

- Tước Thiên vội vàng nhanh chóng băng lại vết thương cho nàng Dạ Yến cơ hồ áo choàng đắp lên cho cô và bế nàng lên ngựa ra lệnh hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

- Trương Dạ Yến : Tỉnh lại sau khi ngủ được một giấc dài, mở đôi mắt to liếc nhìn chung quanh, Trương Dạ Yến thấy trong phòng này có gì đó là lạ, cách trang trí sao mang phong cách cổ xưa quá, từ cái giường ngủ, cho tới bàn uống trà, mọi thứ đều bằng gỗ, được trạm khắc rất tinh xảo thật đẹp, nhìn sơ là biết toàn là gỗ quý, chắc lẽ chủ nhân ngôi nhà này thích chơi đồ cổ?! Có ai nói cho nàng biết đây là đâu không? và ai là người đã cứu nàng về đây? Dạ Yến lòng chợt đau xót khi nhớ về tình cảnh bị chính người mình yêu phản bội, “Thiệt Duyệt” “Đừng để tôi bắt được anh, tôi sẽ cho anh ăn cơm ở trong tù cho đến ngày anh nhắm mắt, hai giọt nước mắt chảy xuống, Dạ Yến vội lấy tay chùi đi tự nói với lòng mình sẽ không khóc cho hạng người như hắn ta.

-Mãi suy nghĩ về những chuyện xảy ra với mình mà không hay người vừa vào, “Cô nương”, cô đã tỉnh rồi một giọng nói trầm ấm vang lên, quay sang người đang nói, Trương Dạ Yến ngẩn ngơ nhìn, là một nam nhân có hình cao lớn, bờ vai rộng vững chắc, khuôn mặt tuấn tú, sống mũi cao thẳng, đôi mày lưỡi mác đen dài, với đôi mắt phượng to thật đẹp, rèm mi dài cong vút, đôi môi đầy gợi cảm khép hờ, mái tóc đen dài đến hơn nửa lưng, được cột hờ ra phía sau bằng dây lụa màu lam, trên người mặc bộ sim y màu trắng càng tôn lên vẻ đẹp uy nghiêm của hắn. Làm cho tim Trương Dạ Yến lúc này đập chậm đi một nhịp.

“Nàng nhìn đủ chưa?”

- Trương Dạ Yến: nghe Tước Thiên nhìn mình hỏi hai má cô ửng đỏ như ánh mặt trời chiếu vào buổi trưa, thật là mắt mặt quá đi sao mình lại mê sắc như vậy chứ?! Dạ Yến cuối đầu lầm bầm tự nói với mình.

Thấy nàng vì xấu hổ mà không dám ngược nhìn lên, Tước Thiên không nỡ trêu ghẹo nàng nữa nên chuyển sang chuyện khác, “nàng chắc đã đói rồi, vì đã hai ngày qua nàng hôn mê nên có gì vào bụng đâu, nàng nằm yên để ta gọi người mang cháo và thuốc vào cho nàng, Tước Thiên nhìn nàng nở nụ cười nhẹ, rất nhẹ có lẽ chính hắn cũng không biết là mình đang cười, vì từ ngày song thân qua đời thì nụ cười cũng biến mất, chỉ còn lại sự lạnh lùng tàn nhẫn, đối với kẻ địch trên xa trường thì ra tay không thương tiếc.

Bước ra khỏi phòng Tước Thiên lớn tiếng gọi” người đâu mang thức ăn và thuốc đến đây cho ta. Quay trở vào phòng đi đến bên giường Tước Thiên ngồi vào cái ghế được đặt kế bên giường, đôi mắt phượng nhìn nàng đầy nhu tình hỏi, “Tên nàng là gì? nhà nàng ở đâu? vì sao nàng lại bị thương nặng như vậy chứ?” Trương Dạ Yến ngược nhìn người nam nhân trước mặt mà không biết phải nói sao cho hắn hiểu, nên đành im lặng cuối đầu.

Thấy nàng im lặng gương mặt muộn phiền, Tước Thiên lại thêm lo lắng lên tiếng hỏi, vậy những kẻ hại nàng ra thế này nàng có biết chúng không? hãy nói với ta, ta sẽ lấy lại công bằng cho nàng.

Dạ Yến nghe những lời của nam nhân nói trong lòng cảm thấy chua xót hơn, biết mình không thể im lặng hoài như vậy được, đành nói bừa cho qua chuyện, ta tên Trương Dạ Yến 25 tuổi, ta đến từ một bộ lạc đến đây rất xa, chỗ ta bị cướp tấn công, chúng giết hết người trong bộ lạc. Và đốt làng ta may mắn lắm giả chết mới thoát được, thừa lúc chúng không chú ý mà trốn thoát, ta đi mãi đến khi kiệt sức cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: 3

Tước Thiên : nghe những lời nàng nói lòng cảm thấy một cỗ chua xót, gương mặt đã nổi đầy gân xanh đỏ vì tức giận, hai tay đã nắm chặt thành quyền, nếu để ta bắt được bọn chúng, ta sẽ cho bọn chúng biết thế nào là sống còn đáng sợ hơn chết, bọn này chẳng xem ai ra gì, thật tức chết còn gì là phép vua luật nước nữa, cướp của giết người giữa ban ngày như vậy, ngược mặt nhìn vào Dạ Yến lại hỏi, nàng nói đi bọn chúng ở vùng nào ta sẽ đích thân đi sang bằng hàng ô của chúng giúp nàng rửa hận.

_Trương Dạ Yến nhìn gương mặt giận dữ của tên nam nhân này, thật là nổi cá da gà ,ôi trời ơi mình sao lại bị xuyên vào nơi này chứ, gặp phải người nam nhân nóng tính và tàn ác như vậy chứ Dạ Yến nghĩ !? “Nàng nghĩ xong chưa Tước Thiên hỏi “Dạ Yến chợt bừng tỉnh lắc đầu nói, ta không biết bọn chúng mà, nhưong mắt nhìn hần gương mặt đầy gân xanh đỏ, đôi lưỡi máu châu lại hầu như sắp đụng vào nhau, trời ơi nếu sau này tên nam nhân này mà biết mình nói dối hần,lúc ấy có khi hần ta giết mình luôn không chừng, mới vừa nghĩ đến thôi mà một luồng khí lạnh từ sống lưng chạy thẳng lên đỉnh đầu, Dạ Yến chợt rùng mình. Nhưng thật nàng không biết phải giải thích sao với hần, thôi kệ cứ ở tạm nơi này trị thương cho khỏi rồi tìm cơ cáo từ ra đi, đành phải vậy chứ biết sao chứ Dạ Yến ngẫm nghĩ.

Cổ chấn tỉnh tỉnh thần lại Dạ Yến ngược nhìn người nam nhân trước mặt nở nụ cười vô tội nói. Tước Thiên: cảm ơn ngài rất nhiều vì đã ra tay cứu giúp ta,on này ta sẽ mãi khắc sâu trong lòng, ta nợ ngài một mạng, nếu có cơ sẽ đáp đền ngài Dạ Yến nói.

Tước Thiên : nàng đừng nói lời cảm ơn, thấy người gặp nạn ra tay cứu giúp là chuyện nên làm thôi. Ta đỡ nàng ngồi dậy dùng cháo nhé, lời nói vừa dứt thì có tiếng gõ cửa, vào đi, tên nam nhân vội trả lời ,bước vào phòng là một tiểu nha đầu, có gương mặt tròn trịa dễ thương, làn da trắng mịn, đôi má hồng hồng, cặp mắt to nhìn thật lanh lợi, nha đầu đi đến bên giường tay cầm một cái mâm nhỏ, trên đó có hai cái bát chắc là cháo và thuốc, cô bé cúi đầu thi lễ, thưa đại nhân, thuốc và cháo của tiểu thư đã chuẩn bị xong rồi ạ, đặt mâm lên cái bàn gần đó nha đầu quay sang Dạ Yến cúi đầu hành lễ, nỏ ti thỉnh an tiểu thư, mời tiểu thư dùng cháo cho khỏe.

_Tước Thiên : “đưa đây ta sẽ cho nàng ấy dùng “ người hầy lui ra ngoài đi,không có lệnh của ta không ai được phép vào đây, nếu trái lệnh đừng trách ta sao độc ác, nha đầu run rẩy cúi đầu dạ vâng nô ti biết, nô ti xin phép được lui ra,phát tay ra hiệu nha đầu nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng cũng không quên đóng cửa cẩn thận.

Tay cầm bát cháo trên tay Tước Thiên thái độ ôn nhu chưa từng có trước đây, miệng thổi nhẹ nhẹ vào muống cháo cho bớt nóng rồi nhìn sang nàng nói, “nàng há miệng ra nào “Dạ Yến nhìn thấy thái độ như vậy của tên nam nhân này, làm cho nàng ngay đại ngay lúc này, miệng cũng tự mở rộng cho hần dứt cho mình, nuốt cháo vào miệng một cảm giác thật khó tả ,ngon quá nàng tự nhiên lên tiếng khen ,trước đến nay chưa từng ăn cháo ngon như vậy, ngon thật không Tước Thiên hỏi, ngon thật đấy! Hần nhìn nàng nói miệng chợt nhếch mép cười nhẹ, làm cho Dạ Yến chợt ngượng ngùng đỏ mặt đến mang tai,càng làm cho nàng vốn đáng yêu, giờ đây càng đẹp hơn hần, tìm Tước Thiên giờ đây đập lổi mắt một nhịp, càng nhìn hần càng mê mẩn, để ta tự an được không nàng ngượng ngùng nói, lời nói vừa dứt tay Dạ Yến cũng đưa ra đón bát cháo từ trên tay hần ăn một hơi hết sạch chắc vì quá đói.

_Tước Thiên : nhìn nàng ăn mà lòng cảm giác thật vui vẻ, đối với ta nàng thật đẹp, lão Thiên đã ban nàng cho ta,ta sẽ bảo vệ nàng, chăm sóc cho nàng không để một ai làm nàng bị tổn thương nàng, dù là một sợi tóc Tước Thiên thề hứa với chính mình. /.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: 4

_Tước Thiên nhìn nàng ăn xong muống cháo cuối cùng, nàng còn luyến tiếc liếm môi mình như tìm kiếm mùi vị của cháo, hần khè mím cười nói, nếu nàng còn đói ta nói người lấy thêm cho nàng nha Tước Thiên nói, nghe hần nói vậy Dạ Yến chợt thấy xấu hổ mặt đã ửng đỏ đến mang tay lắc đầu nói không cần đâu ta no rồi mà.

Thật không!/? Tước Thiên hỏi lại, nàng vội gật đầu lia lịa thật no rồi!, vậy giờ nàng uống thuốc này đi, trên tay hần đã cầm chén thuốc đưa cho nàng, Dạ Yến đón lấy chén thuốc, mắt nhìn vào thuốc, ôi trời ơi sao mà nó đen thui vậy? Và có mùi gì khó ngửi lắm, có uống được không nàng hỏi hần? Được chứ được liệu quý hiếm trong đó cả ,nàng uống đi cho mau khỏi, nghe lời nói của hần Dạ Yến biết là phải uống rồi, không thể trốn tránh được rồi bậm bụng ,nín thở nhắm mắt đưa chén thuốc lên miệng uống một ngụm vô, thuốc vừa vào cổ họng, nàng phun ngược trở ra,làm ướt cả chăn mền, Tước Thiên lệ tay đỡ lấy chén thuốc sắp bị nàng làm rơi , ánh mắt không vui nhìn nàng nói, sao nàng lại phun ra cả vậy? Dạ Yến gương mặt tội nghiệp nhìn hần nói, thuốc đắng quá, và rất khó uống, ta không uống được đâu, không uống có được không Dạ Yến nhìn hần hỏi ?. Không được nàng phải uống mới mau khỏi được, mau uống đi hần dùng ánh mắt liếc nhìn nàng nói như ra lệnh.

Dạ Yến chu môi biểu tình lắc đầu nói ta không uống, nhất định không uống. Tước Thiên nhìn môi nàng chu ra thật là đáng yêu thật cảm lòng không đành, chợt hần nghĩ ra cách cho nàng uống thuốc rồi, nghĩ là làm ngay ,bước gần nàng hơn, tay cầm chén thuốc đưa lên miệng uống một ngụm, rồi để chén thuốc lên bàn gần đó ,quay sang nàng đang ngờ ngác nhìn hần, một tay hần chợt đưa ra sau đầu nàng, chế trụ đầu nàng, tay còn lại nâng cằm nàng lên, hần đặt môi của hần xuống môi mứt mạnh mẽ, lúc này Dạ Yến bất ngờ bị mứt môi đau quá vội vàng mở rộng miệng mình ra để cắn cái tên đang làm bậy, ai ngờ đầu vừa mở ra, hần thừa dịp đưa hết thuốc từ miệng hần vào miệng nàng, bị bất ngờ nàng đành phải nuốt thuốc xuống vì sợ sặc mắt, nhưng thuốc quá đắng Dạ Yến định phun trở ra,như hiểu được ý định của nàng, hần vội hôn sâu hơn, đưa lưỡi thừa dịp du ngoạn trong miệng nàng, dùng môi mứt chặt lưỡi của nàng không cho thuốc trào trở ra,thuốc cuối cùng cùng cũng được nàng nuốt xuống bụng, vậy mà hần vẫn mê mẩn với nụ hôn mà không có ý định dừng lại, càng hôn càng sâu, hần tham lam mứt vị ngọt ngào từ miệng của nàng, càng lúc càng mạnh mẽ hôn đến khi thấy người trong lòng có biểu hiện khó thở ,hần mới chợt tỉnh buồn nàng ra.

Tìm được không khí nàng thở hỗn hênh tay vỗ nhẹ trước ngực để dễ chịu hơn, liếc mắt nhìn hần đang đứng nhìn nàng cười thật tươi, ngài thật là quá đáng sao lại làm vậy chứ, Tước Thiên cười nói giờ nàng có chịu uống thuốc không?hay để ta cho nàng uống giống như lúc nãy được không? Nghe lời nói của hần dọa nạt làm Dạ Yến sợ hãi, nói ta tự uống được, đưa thuốc cho ta,đón chén thuốc từ tay hần, Dạ Yến nhắm mắt, nín thở uống sạch sẽ chén thuốc, xong rồi đó được chưa nàng nhìn hần hỏi, Tước Thiên cười tươi nói ngoan ngoan nằm nghỉ ngơi đi ta ra ngoài lo công việc, tối khi nào đến giờ ta sẽ mang com vào cho nàng, thôi ta đỡ nàng nằm xuống nha hần nói, thật nhẹ nhàng cho nàng nằm xuống không quên đắp chăn mới được thay sạch cho nàng, đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ rồi nói nàng ngủ ngon đi,quay đầu đi ra khỏi phòng hần nhẹ nhàng đóng cửa, Dạ Yến cũng mệt mỏi nhắm mắt ngủ.

Chương 5: 5

Bước ra khỏi sương phòng Túc Thiên sắc mặt trở lại băng lãnh nhìn không chút biểu cảm gì, đi ra hoa viên Túc Thiên dừng lại liếc mắt nhìn vào khoảng đen lên tiếng gọi các người ra đây, từ trong bóng tối bốn thân ảnh hắc y vệ thi triển kinh công lướt gió đến bên Túc Thiên cuối đầu ôm quyền thi lễ nói, dạ chủ nhân cho gọi, Túc Thiên nhìn họ nói miễn lễ, ta cho gọi các người là có việc quan trọng giao cho các người Túc Thiên nói, dạ chủ nhân, gương mặt nghiêm túc nói ta cho phép các người lộ mặt để tiện cho việc bảo vệ nàng ấy, người mà ta cứu mấy hôm trước, ta sẽ lấy nàng ấy làm nương tử, chỉ là vấn đề thời gian thôi, nên các người phải hết sức tận lực mà bảo vệ nàng, không được để xảy ra sai xuất dù nhỏ nhất cũng không được, không cho ai đến gần nàng, nhất là những người trong triều đình các người hiểu rõ chứ Túc Thiên hỏi!? Bốn người ôm quyền thi lễ nói, dạ chúng tiểu nhân đã rõ, từ ngày hôm nay hễ canh trước phòng ta không được lệnh của ta không ai được vào phòng để cho nàng dưỡng thương, không được rời mắt khỏi nàng ấy, nếu có việc gì xảy ra với nàng thì các người biết phải chịu tội thế nào rồi đấy, mặt của bốn người cắt không còn giọt máu, sống lưng đã lạnh từ nãy giờ, chỉ có điều chưa té ngã thôi, một trong bốn hắc y vệ vẫn còn bình tĩnh chút cuối đầu ôm quyền nói, dạ vâng chúng tiểu nhân đã hiểu thưa chủ nhân, vậy các người lui xuống đi, cả bốn vội vàng hành lễ với hắc y vệ rồi thi triển kinh công lướt gió chạy mất vào bóng tối như bị rượt đuổi.

Túc Thiên bước đến một phòng khác, đã được chuẩn bị sẵn nước tắm, cùng y phục, nhanh chân cởi bỏ y phục, bước vào thùng nước ấm, tắm vội vàng thay y phục mới vào ra khỏi đó, trở lại sương phòng xem nữ nhân trong lòng mình đã dậy chưa. Trước khi vào phòng Túc Thiên gọi quảng gia của tướng phủ lại căn dặn về chuyện thuốc và món ăn của Trương Dạ Yến, “người nhớ căn dặn ngự thiện phòng làm món ăn bỏ về máu cho nàng, vì nàng mất máu nhiều lắm, quảng gia cuối đầu nói da tiểu nhân tuân lệnh, để tiểu nhân đi căn dặn, Túc Thiên phát tay ra dấu cho quảng gia lui xuống, còn mình thì quay lại sương phòng.

Mở cửa phòng Túc Thiên nhẹ nhàng bước vào đến bên giường lớn người con gái hắc y vệ đang nằm ngủ, nhìn nàng lúc này thật đáng yêu, chỉ có nàng mới làm cho trái tim hắc y vệ rung động, bàn tay Túc Thiên nhẹ nhàng vuốt nhẹ má nàng, chợt hắc y vệ phát hiện sao mà nàng nóng quá, Túc Thiên hoảng hốt vội lắc nàng và gọi tên nàng “ Trương Dạ Yến, Trương Dạ Yến nàng mau mở mắt ra nàng có nghe ta gọi không? “Túc Thiên hoảng loạn gọi mãi mà Dạ Yến vẫn nhắm mắt, hắc y vệ chạy ra cửa lớn tiếng gọi, “người đâu mời thái y Kỳ Lôi cho ta” nói lời xong Túc Thiên quay vô đến bên nàng ôm lấy Dạ Yến vào lòng khẽ nói nàng hãy cố lên, nàng không được rời khỏi ta, chưa được phép của ta không ai được phép bắt nàng đi dù là diêm vương, ôm nàng trong lòng Túc Thiên đau đớn giờ đây hắc y vệ thấy mình thật vô dụng không giúp được gì cho nàng cả, hai giọt lệ đã rơi xuống vì lo sợ và đau lòng, người con gái này là của hắc y vệ, không ai được quyền cướp lấy, trong lúc mãi suy nghĩ thì tiếng gõ cửa vang lên cùng lời nói, vương huynh đệ đến rồi, vào lệ đi hắc y vệ lên tiếng trả lời nhẹ nhàng mở cửa Kỳ Lôi bước vào phòng.

Chương 6: 5_01

_Còi hồng trần chinh phạt bấy nhiêu năm.

_Ôm giấc mộng tung hoành trên chiến trận.

_Trái tim đá chưa từng nghe khuấy phục.

_Bỗng ngập ngừng trước giọt lệ giai nhân.

“Kỳ Lôi : bước vào trong đến bên giường lớn, cảnh trước mắt thật làm cho người ta té xỉu mà, cũng mai hiện tại cô nương này đang bất tỉnh nếu không thì một cảnh trước mắt sẽ để bị hiểu lầm mất thôi, liếc mắt nhìn vị đại huynh của mình đang ngồi trên giường tay ôm chặt tiểu cô nương trong lòng, mặt nhìn không huyết sắc, đôi mục quang đỏ ngầu vì rơi lệ, hà!? Huynh ấy khóc sao!? Vì một cô nương có phải thật không? Sao đệ không xem bệnh tình của nàng mà còn đứng ngây ra đó Túc Thiên nghiêm mặt nói, Kỳ Lôi nghe lời nói của hắc y vệ nhớ mình đến đây để làm gì, vội vàng đến bên giường bắt mạch cho Dạ Yến, rồi kiểm tra lại vết thương, đôi mục quang châu lại, gương mặt cân bằng hướng mắt nhìn vào Túc Thiên giọng trầm ổn nói, vương huynh cô nương này bị sốt cao là do vết thương trên ngực xung to, đỏ bầm, có hiện tượng tụ mủ, mạch không đều, hơi thở mệt nhọc, đệ không biết hung khí gây ra thương tích cho nàng là gì, nhưng nó vẫn còn nằm trong đó, nhất định phải lấy nó ra, bằng không sẽ rất nguy hiểm tính mạng của nàng ấy. “Oanh “ nghe lời nói của đệ đệ mình, cũng là thái y giỏi nhất kinh thành này, đã nói như vậy chẳng lẽ nàng ấy tính mạng thật sự, không thể như vậy được Túc Thiên châu đôi mục quang nhìn Kỳ Lôi nói đệ hãy tìm cách gì cứu nàng, không được để nàng có việc gì xảy ra, ta không cho phép đệ hiểu không!? Túc Thiên hoảng loạn lớn tiếng nói, kỳ Lôi : đệ biết rồi trước tiên cho nàng ấy uống hai viên đang được này, để cho nàng khỏe và giảm sưng vết thương, còn gió huynh đệ mình phải lau mát để nàng ấy hạ sốt, dứt lời Kỳ Lôi bước ra ngoài phòng gọi gi nhân mang vào một chậu nước ấm cùng khăn sạch, cầm chậu nước và khăn trên tay Kỳ Lôi bước gần đến bên giường, đặt lên bàn chậu nước nhúng khăn vào nước ấm vắt khô đưa qua cho Túc Thiên rồi nói, huynh đắp khăn này lên trán nàng ta đi để rút khí nóng của nàng vào khăn, còn cái khăn này huynh lau mặt và cổ cho nàng ấy, còn đệ lau tay

chúng ta phải lau và thay nước ấm liên tục mới được, vậy huynh đệ ta cùng làm nào nhanh lên để nàng ta nóng quá là nguy hiểm lắm đấy, lời nói của Kỳ Lôi vừa dứt hai người vội vàng làm, thoi gian cũng đã một canh giờ trôi qua, đan dược cũng đã uống, lau mát cũng đã lau mà sao đến giờ nàng vẫn còn chưa tỉnh Tước Thiên lo lắng trong lòng, trái tim co thắt từng đợt không chịu nổi nữa lên tiếng hỏi, sao nàng chưa tỉnh nữa đệ đệ, Kỳ Lôi đang lau mát nghe hẳn hỏi ngược nhìn lên trả lời, huynh sao gấp vậy nàng ấy đã hạ sốt nhiều rồi, giờ chờ đợi chút thôi, mà lát nàng tỉnh lại huynh phải hỏi nàng ấy hung khí gây ra thương tích cho nàng là thứ gì để đệ biết mà tìm cách chữa cho nàng.

Kỳ Lôi lại nhìn vào mắt của Tước Thiên và hỏi, Vương huynh thích cô nương này sao!? Gương mặt căng thẳng chờ đợi hẳn trả lời, mặt Tước Thiên âm trầm nhìn đệ đệ mình nói, ừ ta yêu nàng ấy, yêu từ cái nhìn đầu tiên khi ta đỡ nàng đang nằm trên đất lên, nhìn thấy nàng ta biết đây là người ta mong đợi bấy lâu, dù nàng là ai, thân phận thế nào ta không cần biết, ta yêu nàng và sẽ bảo vệ nàng, những thứ khác không quan trọng gì cả, lời nói ôn nhu của hẳn khi nói về cô nương này làm cho Kỳ Lôi ngạc nhiên há miệng to, như không thể nào to hơn được nữa, hẳn nói trước nay huynh không thích nữ nhân mà? Đệ nhớ mỗi khi hoàng thượng muốn nói về hôn sự của huynh, thì huynh không nghe và còn tức giận kia mà, sao giờ đây lại như thế này Kỳ Lôi nhìn hẳn hỏi! Im lặng hồi lâu Tước Thiên nói đệ có tính vào chuyện tình sét đánh không!? Ta là như vậy đó mới gặp mà cứ ngỡ đã quen nhau từ lâu lắm rồi, nghe Tước Thiên nói Kỳ Lôi đã hiểu vương huynh của mình đã yêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: 5_02

Tước Thiên đôi mắt buồn nhìn vào người con gái trong lòng chờ đợi, tay vẫn lau mát cho nàng. Kỳ Lôi dùng tay lại đi đến bàn trà, lấy một chung nước ấm đưa sang cho Tước Thiên, vương huynh hãy cho nàng ấy uống nước, uống nhiều nước giúp nàng mau hạ sốt đó. Tay Tước Thiên đón lấy chung nước, tay kia đỡ lấy đầu nàng lên, đưa nước đến môi cho Trương Dạ yên uống, nhưng nước không vào miệng nàng, mà cứ chảy ra ngoài làm cho Tước Thiên lo lắng, nhìn nàng như vậy lòng hẳn đau nhói, chợt hẳn nhớ ra cách lúc sáng đã cho nàng uống thuốc, giờ sẽ làm như vậy nàng sẽ uống nước được, nghĩ là làm, Tước Thiên dùng miệng ngậm nước, dùng tay nhẹ nhàng tách đôi môi nàng ra, cuối xuống đưa từng ngụm nước ấm vào miệng cho nàng uống. cuối cùng nàng cũng đã uống được nước, lòng hẳn giờ đây nhẹ hơn một chút, cơ mặt cũng có phần dần ra một chút, mãi lo cho Trương Dạ Yên mà Tước Thiên quên mất trong phòng còn một người, mà giờ đây người ngồi đó, mắt mở to như hạt nhãn, miệng thì há to hết cỡ, hai má thì đỏ như ánh mặt trời lúc hừng đông. Kỳ Lôi không thể nào ngờ vương huynh của mình, thân là vương gia, giữ chức đô thống đại tướng quân, trên xa trường anh dũng thiện chiến không khuất phục trước ai, và đặc biệt không yêu thích nữ nhân mà giờ đây thật ôn nhu chăm sóc một cô nương như vậy, mà còn để nàng nằm trên giường của huynh ấy nữa chứ, huynh ấy nổi tiếng là người thích sạch sẽ, ghét nhất ai vào phòng và đụng vào đồ mình, chứ đừng nói là lên giường của huynh ấy, thật bất ngờ, quả là huynh ấy yêu thật rồi.

Kỳ Lôi nhìn vào Tước Thiên giọng trầm ấm nói, huynh thật muốn thành thân với cô nương ấy sao!? Không chút do dự Tước Thiên gật đầu, vậy nếu hoàng thượng không cho phép thì huynh phải làm sao Kỳ Lôi hỏi!? Nhếch miệng cười Tước Thiên nói, đệ an tâm đi hoàng thượng đã đồng ý hôn sự của huynh sẽ tự huynh làm chủ, nên đệ đừng lo lắng.

Hai người mãi mê trò chuyện Trương Dạ Yên từ từ mở mắt, liếc mắt nhìn chung quanh Dạ Yên thấy được một người nam nhân gương mặt khôi ngô tuấn tú, trên thân mặc y phục màu đỏ vải lụa nhẹ nhàng, làm tôn thêm vẻ đẹp của hẳn, nhưng mà hình như có gì đó không đúng, mình đang nằm trong vòng tay ai thì phải, mắt nhìn lên trên người đang ôm mình để xem là ai!? thì ra là hẳn tên đáng ghét này sao lại ôm mình như vậy chứ!? Dạ Yên nghĩ. Tước Thiên cảm giác người trong lòng đã tỉnh nên cuối xuống nhìn nàng, cũng vừa lúc Dạ Yên nhìn lên, bốn mắt nhìn nhau trong lúc này tìm hai người cùng đập dồn đập, mắt giờ đã chuyển đỏ, mùi hương hoa nhài của nàng bay vào mũi hẳn, làm cho hẳn thật bị cuốn hút, và bị kích thích chịu không nổi. Trong lúc hai người đang đắm chìm trong rung động, thì một tiếng tăng háng vang lên làm cho hai người giật mình trở về thực tại.

Kỳ Lôi nghiêm mặt nói, hai người quên mất tôi rồi, Tước Thiên đỡ nàng dựa vào giường, rồi mình cũng nhẹ nhàng bước xuống, đi đến một cái ghế gần ngồi, Tước Thiên lên tiếng giới thiệu, đây là biểu đệ của ta, đệ ấy tên Kỳ Lôi là con của cô cô ta, cũng là em họ của hoàng thượng và là nhị vương gia, còn ta là con trai của Tam vương gia, cha ta đã hy sinh trên chiến trận, không lâu sau mẹ ta vì nhớ cha mà bệnh và qua đời, giờ đây ta chỉ có một mình chỉ biết chiến đấu để làm vui. Dạ Yên cuối đầu chào Kỳ Lôi, hẳn cũng vui vẻ gật đầu đáp lễ, nhìn nàng hẳn lên tiếng hỏi, Tiểu Thư có biết hung khí gây ra thương tích cho nàng nó là gì không!? Dạ Yên nghe hỏi ngược mặt nhìn vào Kỳ Lôi nói, có việc gì không mà ngài lại hỏi, Tước Thiên nhanh hơn trả lời, vì hung khí còn nằm trong người nàng, phải sớm lấy nó ra, nếu không sẽ rất nguy hiểm cho nàng, nàng sốt cao cũng vì vậy, biểu đệ muốn biết để tìm cách chữa cho nàng thôi, Trương Dạ Yên gật đầu vậy à, cảm ơn ngài rất nhiều ta sẽ tự lấy nó ra, hai vị vương gia không cần phải lo lắng đâu.

Nghe Dạ Yên nói hai tên nam nhân nhìn nhau kinh ngạc, Tước Thiên hỏi lại lần nữa, nàng tự làm có được không!? Dạ Yên gật đầu chắc chắn, nàng để ta giúp nàng nhé Tước Thiên nhìn nàng nói, không cần đâu ngài giúp tôi lấy ít đồ là được rồi, về mặt không vui nhưng cũng gật đầu nói, nàng cần những gì, ta chuẩn bị cho nàng. Trương Dạ Yên suy nghĩ hồi lâu rồi nói, ngài giúp lấy dùm, một chậu nước ấm, khăn sạch nhiều chút, một thanh chủy thủ, một cây nến và được liệu cầm máu giảm đau mạnh nhất, và cái gương soi mặt được không Dạ Yên hỏi hẳn, được chứ nàng đợi chút Tước Thiên quay sang Kỳ Lôi nói biểu đệ đi chuẩn bị dùm huynh nhé, như hiểu ý Kỳ Lôi cuối đầu hành lễ rồi lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: 5_3

Giờ đây trong sương phòng chỉ còn lại hai người. Đôi mục quang của Tước Thiên nhìn gương mặt của Trương Dạ Yến ôn nhu nói, nàng để ta được ở bên giúp nàng, ta thật sự lo lắng cho nàng.

_Trương Dạ Yến : nghe lời nói từ miệng của một vương gia cao cao tại thượng, giờ đây sao mà ấm áp quá, ngược nhìn vào đôi mục quang của hắn trong lòng không nỡ chối từ hắn, Dạ Yến gật đầu đồng ý, nhưng kèm theo một điều, ngài phải bịt mắt lại, nếu không đồng ý, ngài cứ ra ngoài không phiền ngài giúp Dạ Yến nói.Tước Thiên chau mày hơi khó chịu, nhưng vì lo cho sức khỏe của nàng hắn gật đầu, được ta theo ý nàng.

Một khắc trôi qua kỳ Lôi bước vào phòng, trên tay cầm theo những thứ Dạ Yến cần, đưa tay vào tay áo Kỳ Lôi lấy ra một lọ nhỏ đưa cho Tước Thiên ,vương huynh đây là thuốc giảm đau nhất mà đệ bảo chế, một lần chỉ được uống hai viên thôi, nhận lấy thuốc Tước Thiên gật đầu đáp ừ ta biết rồi đa tạ biểu đệ, Kỳ Lôi cười nói đệ sang sương phòng kê bên nghỉ ngơi, có việc gì huynh cứ gọi đệ ,ừ đệ đi nghỉ đi Tước Thiên nói, xong lời Kỳ Lôi cuối chào rồi lui ra.

_Trương Dạ Yến ngồi chờ ta sang cái ghế dài đằng kia dùm nhé, nghe nàng nói Tước Thiên vội vàng bế ngang nàng lên, ôm nàng trọn vào trong lòng, hắn cảm nhận sao nàng gầy đi mấy cân,so với lần hắn cứu nàng bên đường, trong lòng hắn một cô chưa xót dân lên ,đến bên ghế dài đặt nàng nhẹ nhàng xuống, quay sang đem những thứ của nàng cần đặt trên ghế kế nàng. Ngài để cái gương soi trước mặt dùm ta,nà ngài có tự không!? Có chứ! Nàng cần sao?gật đầu Dạ Yến nói cần một ít, đứng lên đi lại một cái kệ trong góc phòng lấy xuống một bình nhỏ màu nâu đưa cho nàng, cảm ơn ngài Dạ Yến nói, vậy ta sẽ làm gì giúp nàng đây hắn nhìn nàng hỏi? Ngài thấp dùm ta cây nến,rồi ngồi phía sau lưng ta phòng khi ta té ngã, chuẩn bị cho nàng xong Tước Thiên dùng mảnh lụa che mắt mình lại ngồi phía sau lưng nàng, Dạ Yến thấy hắn đã bịt mắt lại, giờ đây nàng mới nhẹ nhàng cúi bô y phục trên người xuống, lộ ra vết thương đã sưng to và bầm đen,Dạ Yến chế rượu lên khử trùng vết thương dùng khăn sạch lau lại, tay cầm cây chủy thủ đưa vào lư của cây nến để khử trùng, mọi thứ chuẩn bị xong,mắt Dạ Yến nhìn vào gương xem kỹ vết thương cũng mai chưa trùng tím,lệch tí nữa là xong đời Dạ Yến nghĩ tham,dùng hai cái khăn sạch khác gấp đôi lại đưa lên miệng can lai,phòng khi đau quá cắn cả lưỡi mất, hích vào một hơi lấy can đảm Dạ Yến tay cầm chủy thủ mất canh đúng vị trí viên đạn nằm đâm xuống đi vào ,cảm giác đau đớn nghiêng rãnh cắn vào khăn như là nát cả khăn rồi, đầu và trán đã ra nhiều mồ hôi lạnh, cảm nhận đúng vị trí đầu đạn nằm, ấn mũi cây chủy dưới đầu đạn nàng đẩy mạnh hướng đi lên “ phụt “ viên đạn đã lấy ra nó rơi rớt xuống đất kèm theo đó là máu phun ra như vòi nước bỗng,nàng vội lấy khăn che lại miệng vết thương để cầm máu, nhưng hình như Dạ Yến đã đụng vào mạch máu, nên giờ đây nó không ngừng chảy,gìờ đây Dạ Yến không thể chịu nổi nữa, mắt đã mờ đi,không còn một chút sức lực nào nàng chỉ kịp gọi vương gia ngài... nàng ngã ra sau bất tỉnh nằm gọn trong lòng Tước Thiên . Vội mở khăn che mắt Tước Thiên hoảng loạn gọi nàng”Trương Dạ Yến “

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: 04

_Tước Thiên :gọi lớn” Trương Dạ Yến...Trương Dạ Yến “gọi mấy tiếng mà nàng vẫn nhắm mắt,mặt thì tái nhợt, y phục đã còi quá nửa lưng, vết thương trước ngực thì vẫn đang chảy máu, Tước Thiên le tay điểm huyết cầm máu cho nàng, bế nàng sang giường lớn của hắn, vội vàng chạy ra cửa phòng gọi lớn,“ biểu đệ ,đệ sang đây ngay đi”.

Đang nằm ngả lưng trên giường nghe tiếng gọi mình Kỳ Lôi bật dậy nhanh chân chạy sang bên phòng Tước Thiên.

“Vương huynh có việc gì vậy?” “

Biểu đệ nàng ngất rồi, máu chảy ra nhiều quá, huynh đã điểm huyết cầm máu lại rồi. Đệ vào xem lại cho nàng, vâng để đệ bắt mạch kỳ Lôi nói, huynh đừng lo lắng quá, dứt lời Kỳ Lôi bắt mạch cho Trương Dạ Yến, hồi lâu gật đầu nhìn Tước Thiên nói không sao rồi, mạch ôn, ngắt là vì nàng quá đau và do mất máu nhiều quá giờ trước tiên huynh cho nàng ấy uống hai viên dược liệu quý hiếm này, để giúp nàng khỏe hơn và giảm bớt đau ở vết thương cho nàng ,đưa tay cầm dược nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên Tước Thiên đưa hai viên dược vào miệng ,nàng cảm thấy nhẹ lên dược chảy xuống cổ họng Dạ Yến .quay sang Kỳ Lôi hỏi, giờ phải làm sao đây biểu đệ? Không sao giờ để đệ thay băng vết thương và thay y phục cho nàng máu đã ứot cả rồi, Tước Thiên nghe nói đôi mục quang chau lại mặt lạnh lùng nói, để huynh thay cho nàng, đệ đưa thuốc đây cho huynh,và ra gọi người mang nước ấm và y phục mới cho nàng vào dùm ta nhé, biểu đệ sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi đi,lát dùng cơm với huynh.

Lời nói như ra lệnh mặt lạnh lùng nhìn hắn, Kỳ Lôi hoảng hốt nhìn vương huynh của mình nói, sao huynh lại như vậy đệ giúp nàng ấy thôi mà,sao mặt huynh như ăn hũ dấm chua vậy ta?lắc mắt nhìn Kỳ Lôi sao đệ chưa đi han hỏi?rồi rồi để đệ đi là được rồi chứ gì, nói xong Kỳ Lôi quay lưng bước ra khỏi phòng.

Ánh mặt trời đã mọc lên trên mái tường phủ, một ngày mới lại bắt đầu.

Quay đầu nhìn người nằm trên giường lòng hắn đau như ai cắt, một thân mỏng manh trắng xanh vì mất máu quá nhiều, gương mặt cũng gầy đi vài phần.gia nhân nhẹ nhàng bước vào mang theo chậu nước và y phục sạch để trên bàn rồi cuối đầu thì lễ lui ra.

Tước Thiên nhúng khăn vào nước ấm lau mặt cho nàng, gương mặt xinh xắn đáng yêu của nàng làm hắn rung động, khẽ cúi xuống hôn lên môi nàng, khẽ liếm môi nàng mút lấy vị ngọt của riêng nàng, hôn thỏa mãn hắn vội nhúng khăn lần nữa rồi cúi bô y phục trên người nàng lau từng tắc da của nàng xuống đến trước ngực nhìn chỗ bị thương ,lòng hắn một cô chưa xót, hắn nhẹ nhàng lau vết thương cho nàng, rắc thuốc vào vết thương thổi nhẹ cho nàng

bớt đau,rồi băng lại cho nàng. Cởi bỏ hết y phục dơ để thay y phục sạch cho nàng, khi y phục được cởi ra một cảnh trước mắt làm cho hân phật máu mũi.

“ Ôi nàng thật là đẹp! “

Nước da trắng mịn màng đôi gò bồng trắng trẻo mềm mại đầy đặn, chân thon thả trắng trẻo, vùng kín đáo kia thật đẹp, thậm chí có mướt mà, mịn màng, cổ họng Tước Thiên khô hốc, máu xối trào chạy lên não, mồ hôi đầm đìa chảy xuống,tim đập thình thịch mắt đã nhiễm dục vọng ,từ trước đến giờ chưa lần nào gần nữ sắc giờ đây trước mắt là người hân yêu, thì lòng đã không cầm được sự dục vọng đã ngủ bao lâu rồi, nàng là của ta,không thể để ai cướp được nàng từ trong tay hân, nhưng lỡ nàng không đồng ý gả cho mình thì sao đây hân suy nghĩ, rồi lỡ nàng gặp nam nhân khác, rồi nàng yêu người đó thì sao!? Tước Thiên trầm lặng suy nghĩ hồi lâu,bỗng ánh mắt hân sắc lạnh nhìn nàng, không nàng phải là người của hân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: 5_05

“ Nàng phải là người của ta ánh mắt Tước Thiên băng lãnh nhìn nàng “lòng ham muốn sở hữu của hân giờ đây đã trỗi dậy, những gì hân muốn phải làm được, và hân muốn nàng giờ phút này.

Tước Thiên đưa tay đặt lên một bên gò bồng trắng trẻo mềm mại xoa nhẹ, ngón tay khẽ xoa nhẹ lên nhụy hoa, chưa thỏa mãn hân vội cúi xuống ngậm lấy một bên kia gò bồng mềm mại mà mát, mùi hương trên người nàng làm hân càng hân phấn,lần mê mẩn, hân hôn từng tấc trên da nàng, hôn dài xuống phía dưới, đôi tay vuốt ve trên thân nàng, dùng tay để tách đôi chân thon thả trắng mịn của nàng, trước mắt Tước Thiên là nơi u cốc xinh đẹp của người con gái, không thể dùng lại hân nhẹ nhàng dùng ngón tay xoa nhẹ lên viên trân châu nhỏ của nàng, bỗng một tiếng rên nhẹ lên, làm hân giật mình, chợt nhìn lên xem xét nàng có tỉnh lại hay không, nhưng mắt nàng vẫn nhắm, vậy là cơ thể nàng có phản ứng khi hân làm động tác này với nàng, Tước Thiên như được tiếp thêm hứng thú, cuối đầu xuống nơi u cốc dùng miệng lưỡi liếm láp không bỏ sót gì, và từ nơi cửa u cốc nước suối chảy ra nhiều hơn, nàng thật thơm tho sạch sẽ ta yêu nàng, tiểu đệ của hân đã nhẫn cao đầu, đưa tay kéo nàng xuống ,Tước Thiên cởi bỏ y phục còn vương trên người mình, giờ đây hai người không còn mảnh vải, hân cúi đầu hôn lên môi nàng, và nói Trương Dạ Yến Xin lỗi nàng! Nhưng ta rất sợ mất đi nàng, ta sẽ dùng tính mạng này cả đời để yêu và che chở cho nàng, dứt lời Tước Thiên đưa tiểu đệ của hân vào sâu nơi hoa huyết của nàng, ôi nàng thật chặt chẽ, hân đổ mắt vì sắp không chịu được, cố gắng kiềm chế cảm giác, hân nhất móng đẩy mạnh mẽ hơn vào sâu đến cuối u cốc, trên mắt nàng chảy ra giọt lệ, chắc là vì nàng đau,trong lòng hân cũng xót xa, nhưng vì có được nàng hân phải làm thế, nhẹ nhàng rút ra, đưa vào cho nàng quen với nam cương của hân, và rồi không thể kiểm soát được nữa hưng phấn hân động lực mạnh mẽ hơn, nhanh hơn phóng thích tất cả khoái cảm của lần đầu tiên của hân trong người nàng, mồ hôi rơi đầy mặt cả thân người, Tước Thiên ôm nàng, hôn lên mặt nàng nói thầm,ta yêu nàng Dạ Yến, chỉ mình nàng mà thôi, tay vuốt nhẹ lên da nàng, ôi thật mềm mại và mịn màng ,tiểu đệ của hân lại muốn nàng, không chịu được hân cúi đầu hôn lên khắp thân nàng và lần nữa tiến vào trong u cốc vận động kịch liệt, cuối cùng một lần nữa lên đỉnh, càng gần nàng hân càng mê mẩn không muốn rời xa, nhìn thấy vết thương của nàng có màu đỏ hân chợt bùng tình bùng nàng ra,lau sạch sẽ thân nàng mặt y phục mới vào cho nàng khi vén chăn đắp cho nàng, Tước Thiên thấy một mẩn đỏ tươi, khẽ nở nụ cười hạnh phúc vì, lần đầu của nàng là cho hân, ta sẽ mãi yêu nàng Dạ Yến hân tự hứa với lòng mình.

Sợ nàng biết hân vội lột bỏ tấm khăn trải giường, đến tủ lấy một cái mới thay vào, nhìn nàng ngủ ngon Tước Thiên thấy hạnh phúc chờ nàng tỉnh sẽ cho nàng uống thuốc và an cháo, giờ đây hân cũng mệt lắm, nên nằm xuống bên nàng ôm nàng vào lòng không lau hân cũng ngủ mất.

Hai canh giờ trôi qua Trương Dạ Yến mở mắt nhìn chung quanh vẫn cảnh củ phòng của vương gia, mà hình như có gì lạ, ai đang ôm mình, Dạ Yến ngược mặt nhìn lên, một gương mặt quen thuộc, là hân vương gia, mà sao lại ôm mình ngủ vậy chứ, Dạ Yến muốn cử động để ngồi dậy, nhưng một cảm giác đau đớn từ dưới truyền lên, đau như bị xe nghiền vậy, sao lại như vậy chứ Dạ Yến tự hỏi? Mình bị thương ở ngực cơ mà, sao ảnh hưởng đến dưới ấy chứ!?cảm nhận người trong lòng đã tỉnh, hân mở mắt nhìn xuống người trong lòng lên tiếng nói, nàng đỡ đau không ?gật đầu Dạ Yến nói đỡ hơn rồi đa tạ vương gia, hân nhìn nàng ngón tay khẽ vuốt tóc nàng, xoa nhẹ mặt nàng, cử chỉ này làm cho mặt Dạ Yến đỏ tươi nhìn thật đẹp, để ta đi gọi người mang thuốc và buổi tối vào cho nàng, ta và nàng cùng dùng nha?Dạ Yến khẽ gật đầu, hân bước xuống giường ra khỏi phòng dặn dò gia nhân rồi trở vào đỡ nàng ngồi dậy, vì hân biết lúc sáng hân làm khá mạnh ,chắc chắn giờ nàng sẽ đau lắm. Để ta đỡ nàng ngồi dậy Tước Thiên nói nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: 6 _

Tước Thiên thật ôn đở Trương Dạ Yến ngồi tựa lưng vào giường, cũng vừa lúc đó những gia nhân bước vào,tay mỗi người cầm đĩa lớn, to nhỏ đặt lên bàn cạnh giường, đây thức ăn trên đó, có cả chén thuốc đen thui kia.Đôi mục quang ôn nhu nhìn nàng, để ta giúp nàng ăn nhé Tước Thiên hỏi nàng? Thật ngại đã phiền ngài thừa vương gia Dạ Yến đỏ mặt nhìn hân, đưa tay lên xoa đầu nàng, đừng khách sáo với ta như vậy, ta tình nguyện vì nàng mà.

Giờ đây mặt Trương Dạ Yến đã hồng lên thấy rõ,ngại ngừng cuối đầu không dám nhìn lên, Tước Thiên thật ôn nhu, từ tốn dứt từng muỗng thức ăn cho

nàng, Dạ Yến vì hành động của hắn mà ngẩn ngơ, cô cứ vô tư há miệng cho hắn dứt ăn, nhìn nàng ăn ngon miệng lòng Tước Thiên thấy hạnh phúc, Dạ Yến lúc này lên tiếng sao ngài không ăn, mà cứ lo dứt cho ta hoài vậy, Tước Thiên nghe nàng nói cũng vội vàng ăn, nhìn hắn ăn nàng cười tươi ,nụ cười của nàng thật đẹp, hắn nhìn mà lòng càng say đắm, một cảm giác thật khó tả được, một bữa cơm gia đình mà đã từ lâu hắn đã mất, đối với người như hắn ,chỉ biết chém giết trên xa trường, lạnh lùng tàn nhẫn, đã không còn biết được hạnh phúc là gì, nhưng nhờ nàng hôm nay hắn được niềm vui như vậy, buổi cơm cũng xong,gia nhân bước vào dọn dẹp sạch sẽ. Tước Thiên cầm chén thuốc đưa vào tay nàng nhìn nói, “nàng uống đi cho mau khỏe lại!”, nhìn vào chén thuốc đen thui, Trương Dạ Yến đã muốn nôn rồi ,nên cứ chần chừ chưa uống,liếc mắt nhìn nàng hắn biết nàng không muốn uống Tước Thiên nói đề ta giúp nàng uống nha?nghe lời nói của hắn Trương Dạ Yến hiểu ý là hắn muốn giúp bằng cách gì rồi, nên lẹ miệng nói “không.. không cần đâu ta tự uống, dứt lời Dạ Yến cầm chén thuốc nín thở uống một hơi hết sạch.

Thấy” Trương Dạ Yến” bị mình dọa sợ hắn mỉm cười tươi nhìn nàng, nàng biết nghe lời như vậy rất vui.Trương Dạ Yến liếc mắt nhìn hắn tỏ ra bực bội nằng chừ thâm ,đồ lưu manh.

Nàng và đang hắn thi đấu mắt với nhau ,thì ngoài cửa phòng có tiếng bước chân vào, gương mặt khôi ngô ,vui vẻ của Kỳ Lôi xuất hiện, vương huynh cũng thật là, nàng ấy tỉnh lại rồi mà không thông báo cho đại phu này một tiếng nữa, lúc cần dùng thì hỏi hà nhờ vả giờ đây đã khỏi nguy hiểm thì quên mất đệ luôn, hắn nói như hờn trách nhìn hắn, liếc đôi mục quang về phía Trương Dạ Yến hỏi, nàng thấy trong người thế nào rồi? Vết thương có đỡ đau hơn không ?kỳ Lôi hỏi,Dạ Yến gật đầu, đa tạ vương gia ta đỡ nhiều rồi. Ừ đề ta bắt mạch kiểm tra lại cho nàng, dứt lời chân bước đến bên giường, đưa hai ngón tay bắt mạch, Kỳ Lôi gật đầu nói, mạch đã ổn, chỉ cần bồi dưỡng cho tốt cơ thể, và giữ sạch sẽ vết thương là được ,lời nói nhưng ánh mắt nhu tình kỳ Lôi nhìn nàng, đây là lần thứ hai hắn nhìn tận mặt nàng,Kỳ Lôi khẽ nói “nàng thật là đẹp “vậy nàng đã có hôn ước với ai chưa? Dạ Yến bất ngờ vì câu hỏi của Kỳ Lôi, chưa kịp trả lời, thì bàn tay đã bị kỳ Lôi nắm, Trương Dạ Yến ngượng ngùng, mặt đã ửng đỏ,nàng vội vã rút tay về, ta chưa có hứa hôn với ai, nhưng vương gia hỏi có việc gì không ?”Dạ Yến nhìn hắn hỏi? “

Kỳ Lôi tươi cười nhìn nàng, nụ cười của hắn thật đẹp làm cho Dạ Yến xén phụt máu mũi, nếu nàng chưa có hôn phu,vậy nàng cho ta cơ hội đó được không kỳ Lôi nhìn nàng hỏi?.

Trương Dạ Yến nghe lời nói của nam nhân này, nàng lúc này bối rối không trả lời hắn. Bỗng một giọng nói âm lãnh gào lên, “biểu đệ ...đệ ăn nói lung tung gì vậy? “Tước Thiên giờ đây mặt đen như lọ nôi, nổi đầy gân xanh, đỏ vì giận, hai người hoảng hốt nhìn Tước Thiên không dám nói gì, Trương Dạ Yến nàng ấy là của ta!sao đệ dám nói vậy chứ?một cổ lạnh lẽo chạy dọc theo sống lưng lên não của Kỳ Lôi, biết không thể đùa được nữa, có người uống cả hủ dấm chua rồi, không ở đây được kỳ Lôi cười gượng, đệ chỉ đùa tí thôi, vương huynh không vui thì thôi đệ xin cáo lui về, chào cô nương, hẹn gặp lại sau,Kỳ Lôi nhanh chân chạy ra khỏi phòng mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: 6_01

Đệ chỉ đùa tí thôi, vương huynh không vui thì thôi đệ xin cáo lui về, Kỳ Lôi nhanh chân chạy ra khỏi phòng mất hút.

_Trương Dạ Yến không vui nhìn Tước Thiên nói, dù cho ngài ấy là nói đùa, thì ta cũng không phải là người của ngài ,ngài có nhầm lẫn gì không? Liếc mắt nhìn qua hắn, Trương Dạ Yến nói tiếp, ngài đừng nghĩ rằng ngài cứu tôi, thì tôi phải là người của ngài, ơn cứu mạng có cơ hội tôi sẽ báo đáp,tôi khỏe hơn tôi sẽ ra đi không phiền ngài lâu đâu.

“Àm” Tước Thiên giờ đây nghe lời nói của Dạ Yến lòng đã giận run,tay đã nắm lại thành quyền mặt đã lạnh như tảng băng mùa đông, trong lòng hắn nghĩ nàng đã là người của hắn vậy mà còn muốn đi khỏi mặt hắn sao,muốn đi à phải hỏi ý kiến của hắn, những tức giận được Tước Thiên dần xuống vì không muốn tổn thương nàng, hắn phải làm cho nàng yêu hắn, tình nguyện ở bên hắn mà thôi.

Suy nghĩ rồi rằng Tước thiên thay đổi sắc mặt trở lại ôn nhu nhìn nàng nói.

“Nàng muốn đi đâu ?”

Ở nơi đây nàng có họ hàng, hay người quen nào không hắn ôn nhu hỏi nàng?

Trương Dạ Yến nghe lời nói của hắn hỏi, chột dạ im lặng cuối đầu không biết nói gì, thật sự ở thế giới này nàng chẳng quen ai ngoài hắn cả.

Tước Thiên thấy nàng im lặng, hắn ôn nhu đến bên nàng nắm lấy bàn tay Dạ Yến, đôi mục quang mê đắm nhìn nàng nói,nàng không có nơi nào để đi,vậy nàng hãy coi đây là nhà của nàng, và xem ta là người thân của nàng có được hay không? Ta sẽ che chở nàng, nàng ở lại với ta đi! “Ta yêu nàng! “Lúc này đây tìm Trương Dạ Yến đập dồn dập, mắt đứng tròn, miệng há to tròn chắc vừa quả trứng gà, ngơ ngẩn nhìn người nam nhân trước mặt. “Hắn yêu mình sao?” hắn vừa nói yêu mình! Là thật sao Dạ Yến ngờ ngác suy nghĩ tự hỏi chính mình? Hắn biết gì về mình mà yêu chứ? Lắc đầu chấn tỉnh lại tỉnh thần .

Tước thiên nhìn nàng ngây ngô suy nghĩ, hắn mỉm cười nói, ta yêu nàng từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, từ trước đến nay ta không màng đến nữ nhân, và cũng không có một nữ nhân nào dám đến gần ta cả, vì ta không thích, chỉ có mỗi mình nàng mới làm cho trái tim của ta run động, và bối rối không biết làm gì khi đối diện với những gì liên quan đến nàng, ta đã rất lâu rồi không có cười kể từ khi song thân qua đời, nhưng từ khi gặp nàng nụ cười của ta đã trở lại, vì nàng ta biết đến cảm giác sợ,sợ phải mất đi nàng.”Ta yêu nàng! “Nếu mất nàng ta không biết cuộc sống sau này của ta sẽ ra sao nữa, nàng ở lại bên ta có được không, đôi mục quang u buồn nhìn nàng như chờ đợi!? Thật không biết phải làm sao với tên nam nhân này nữa đây !?Đường đường là

đại tướng quân mà sao ủy mị như vậy chứ Dạ Yến thầm suy nghĩ. Tước Thiên bày ra gương mặt đáng thương nhìn nàng, Dạ Yến thật chịu không nổi đành phải gật đầu đồng ý với hắn, đành phải làm phiền đến vương gia nữa rồi.

_Tước Thiên : nghe nàng đồng ý ở lại, mặt vui như được kẹo vậy, đặt một nụ hôn lên mặt nàng hắn nói ,cảm ơn nàng đã ở lại.Dạ Yến mặt đỏ lên đến mang tai nhìn hắn mỉm cười e thẹn, nhìn người trong lòng đỏ mặt hắn biết nàng cũng có cảm giác với hắn, vậy là bước khởi đầu chinh phục trái tim nàng thừa lúc nàng không phản đối,Tước Thiên vòng tay ôm nàng vào lòng, khẽ nói ta yêu nàng và chỉ nàng thôi .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: 6_02

Tước Thiên vòng tay ôm nàng nói, ta yêu nàng chỉ có nàng thôi.

Một khắc hạnh phúc này, nếu phải đổi cả tính mạng để có thì hắn cũng bằng lòng, không gì sánh được với chuyện cùng người mình yêu thương sống đến bạc đầu Tước Thiên nghĩ, hắn cứ mãi ôm nàng và suy nghĩ miên man, không hay người trong lòng đã an ổn ngủ ngon từ lúc nào, Tước Thiên nhìn xuống thấy nàng ngủ say,vội nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường cho nàng an ổn ngủ.cốc... cốc.. cốc, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, tiếp đó là lời của hắc y vệ,“ Chủ nhân hoàng thượng giá lâm tướng phủ “ Ừ ta ra ngay hắn trả lời, đắp chăn cho nàng cẩn thận, hôn nhẹ lên trán nàng, giờ đây hắn khoan thai ra khỏi phòng, ra khỏi phòng hai hắc y đang đứng gác, hắn dừng lại giọng nói trầm ấm nói, bảo vệ phu nhân của ta cẩn thận không được phép rời khỏi nàng, hai hắc y vệ cuối đầu hành lễ cùng lên tiếng đáp, da chúng thuộc hạ tuân lệnh, ừ !...hắn gật đầu va quay lưng đi về hướng phòng khách.

Tại phòng khách tướng phủ, một nam nhân thân mặc trường bào màu vàng kim,tóc búi cao cột bằng một dây lụa có kết những viên ngọc quý, gương mặt khôi ngô tuấn tú, sống mũi cao, mắt phượng dài to nhìn rạng rỡ, đôi môi mỏng hút hồn người, Vĩnh Phúc tay cầm một cây quạt được vẽ hình rồng bay thật uy nghiêm.

Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế Tước Thiên dập đầu hành lễ, biểu đệ miến lễ,mấy hôm rồi không thấy biểu đệ vào châu,hỏi thái giám mới biết đệ không khỏe xin miễn châu mấy hôm, ta lo lắng nên hôm nay ít tấu chương nên ghé sang phủ tướng thăm biểu đệ, Tước Thiên cuối đầu nói, đã phiền đến hoàng huynh lo lắng cho đệ thật là đắc tội với hoàng huynh rồi, đệ đỡ nhiều rồi, là cảm phong hàn thôi Tước Thiên nói.

Vậy đệ có truyền thái y xem qua chưa, dạ đệ có thái y của tướng phủ xem qua và đã kê đơn thuốc rồi ,hoàng huynh đừng quá lo lắng cho đệ, ừ vậy là tốt, thân là đại tướng quân của cả nước này, đệ phải bảo trọng sức khỏe của mình đó. Tước Thiên gật đầu nói, dạ đệ sẽ chú ý hắn nói. Mà đệ còn việc lập thất,tuyển phi sao đệ còn chưa có tính gì cả vậy Vĩnh Phúc nhìn Tước Thiên nói.

Đôi mục quang châu lại tỏ ý không vui,ta thấy Lý Ngọc Thanh, đại tiểu thư con của thừa tướng rất có tình ý với biểu đệ đó hay để ta tác thành cho đệ được không Vĩnh Phúc nhìn hắn hỏi, nghe đến thái sư lòng Tước Thiên đã nổi giận, nhưng vì trước mặt hắn là vua nên hắn dần con giận xuống, nhưng gương mặt giờ đây đã lạnh lẽo, nhìn không ra biểu cảm vui buồn Tước Thiên ôn nhu nói, đệ đã có người trong lòng mình, và sẽ cưới nàng ấy làm nương tử và chỉ mình nàng thôi, đệ sẽ không lập bất cứ ai làm phi cả, nên hoàng thượng an tâm đi,tính khí của Tước Thiên từ nhỏ Vĩnh Phúc đã hiểu, nên không ép gì cả, ừ vậy ta mừng cho đệ,và cũng không ngại với vương thúc nơi chính suất, vậy hôm nào hãy cho ta diện kiến, dạ hoàng huynh an tâm, vậy ta hồi cung biểu đệ nghỉ ngơi sớm đi,có việc gì ta sẽ truyền đệ vào cung,đệ cứ dưỡng sức cho tốt, ta thấy đệ gầy đi, dạ hoàng huynh, cung tiền hoàng huynh hồi cung.

Hoàng thượng hồi cung Tước Thiên cũng vội vã quay về sương phòng, nhẹ nhàng mở cửa, phát tay ra hiệu cho hai hắc y vệ đi nghỉ, còn mình vào phòng chốt cửa cẩn thận nhẹ nhàng sợ người trên giường thức dậy, hắn cúi bỏ trường bào bên ngoài, chỉ còn bộ y phục mỏng trắng mát mẻ bên trong, nhẹ nhàng vén chăn chui vào nằm xuống bên nàng, tay vuốt nhẹ mái tóc nàng, ngửi mùi thơm trên người nàng đã làm hắn say đắm, đặt nụ hôn lên trán nàng, rồi mới nàng đưa tay ra trước ôm cả người nàng vào lòng hắn nàng thật thơm thật mát, Tước Thiên hồi tưởng chuyện xảy ra với hắn và nàng, thật đúng khi biến nàng là người của hắn, nếu không nàng sẽ chạy mất, ta yêu nàng Trương Dạ Yến ,hắn mê mết chìm vào giấc ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: 6_03

_Tước Thiên hồi tưởng lại chuyện xảy ra với hắn và nàng, thật đúng khi biến nàng thành người của hắn, nếu không nàng sẽ chạy mất, ta yêu nàng Trương Dạ Yến, hắn mê mết chìm vào giấc ngủ ngon.

Buổi sáng ánh nắng chiếu vào sương phòng qua cửa sổ, hai thân ảnh trên giường vẫn còn ôm nhau ngủ say,cốc... cốc... cốc tiếng gõ cửa vang lên, cùng tiếng nói của hắc y vệ “ thưa chủ nhân có nghĩa mẫu của ngài đến “ và đang chờ ngài ở phòng khách, người ngoài cửa đợi hồi lâu không có tiếng trả lời, hắc y vệ vội gõ thêm lần nữa, Trương Dạ Yến là người rất dễ bị đánh thức, dù đó chỉ là một tiếng động nhỏ, nhưng hôm nay Dạ Yến ngủ rất say đến nỗi

khi tiếng gõ cửa lại lần nữa vang lên Dạ Yến mới giật mình mở mắt, theo phản xạ bật ngồi dậy, nhưng sao cơ thể hình như bị ai đó đè nặng, liếc mắt Trương Dạ Yến nhìn lên, trước mắt nàng là một gương mặt khôi ngô, phải nói là đẹp mới đúng,

“Tức Thiên: hân đang an ổn nhắm mắt ngủ ngon “

“Nàng nhìn hân không buồn chớp mắt, nhịp tim giờ đập loạn xạ, đôi má nóng lên, đặt biệt nếu không kiểm chế chắc phụt máu mũi! Ai da tính mê sắc của nàng trối dậy không kìm nén được Trương Dạ Yến đưa bàn tay nhỏ của mình lên vuốt nhẹ lên mặt hân, vuốt nhẹ xuống mũi, rồi lại đến đôi môi mềm mại mê hoặc của hân, “ôi tên nam nhân này sao mà đẹp thế cơ chứ? “ Trương Dạ Yến tình nghịch dùng tay vén lớp áo mỏng che trước ngực làm lộ ra cơ ngực chắc chắn, thật hấp dẫn, nếu cơ ngực như vậy chắc bụng sẽ phải đẹp Dạ Yến nghĩ, để mình thử xem coi sao, nghĩ là làm, nàng đưa tay mở rộng hết áo của hân, oa cơ bụng sáu múi nha , cộng thêm làn da bánh mật, tôn thêm vẻ đẹp khỏe mạnh của đàn ông, Dạ Yến trầm trồ nhìn, tay vuốt nhẹ lên ngực của Tức thiên, bỗng nàng phát hiện bên ngực trái có vết sẹo dọc nhỏ ,chắc do một vật nhọn đâm phải, chắc lúc chiến đấu trên xa trường mà hân bị thương, chợt tim của Dạ Yến thấy nhói đau,nàng đang đau lòng vì hân, đột nhiên nàng chồm lên người hân đặt nhẹ nụ hôn lên vết sẹo đó của hân ,gương mặt nàng chợt một nét buồn không rõ.

Tức Thiên đã tỉnh ngủ từ lúc nàng đưa tay lên mặt hân, nhưng hân vẫn nằm yên xem nàng sẽ làm gì nữa, thấy nàng vì vết thương của mình mà đau lòng, và khi nàng hôn lên vết sẹo của hân, lòng hân đã xúc động khó tả, nhịp tim hân đập loạn xạ, tay nàng giờ không an phận lại chọc phá vùng bụng sáu múi của hân, làm cho sự chịu đựng của hân càng khổ sở hơn, tiểu đệ của hân giờ đây đã rục rịch cương cứng khó chịu, thật là cô nàng không biết sống chết mà.Còn nàng Dạ Yến vẫn ngây thơ vuốt ve bụng hân, mà không biết mình đang châm ngòi lửa dục vọng của ai đó mà không hay Tức Thiên đồ mờ hời lạnh vì hành động cứ dùng ngón tay vuốt qua lại ở bụng hân của Trương Dạ Yến lúc này .

Nàng thật là Tức Thiên bất ngờ lật nàng qua để nàng nằm dưới thân hân đôi mục quang của hân giờ đây nhiễm mùi dục vọng, nàng sờ đủ chưa? ,nàng muốn giết người sao?

Trương Dạ Yến lúc này chưa ngẩn ngơ vì câu nói của hân, đôi mắt đầy vẻ kinh ngạc nhìn hân hỏi, ta có giết ai đâu? Tức Thiên nhìn mặt nàng tỏ ra vô tội hân tức không chịu được, nàng là người đốt lửa ,nàng phải chịu trách nhiệm dập lửa chứ, hân nhìn nàng mê mẩn nói, mặt nàng giờ đây ngu chưa từng thấy, nàng nhìn hân nói ,giờ phải làm sao dập lửa chứ? Hân gương mặt gian xảo nhìn nàng nói, nàng cứ nằm yên để ta làm là nàng đang dập lửa đó ,hân cười tươi cuối xuống hôn đôi môi của nàng, tìm đường đi vào trong nứt lấy vị ngọt ngào của nàng, Tức Thiên hôn thật sâu và mạnh mẽ làm cho Dạ Yến không thờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: 6_04

Thấy người trong lòng không thể thở Tức Thiên mới buồn tha môi nàng, nhưng tiếp theo đó là hân hôn xuống xương quai xanh xinh đẹp liếm mút càn cổ trắng trẻo mềm mại của nàng, Dạ Yến cả người nổi lên phản ứng khó chịu ,như có ngàn con kiến bò khắp người, bàn tay Tức thiên trượt xuống phần mềm mại phía trước của nàng xoa nắn ,tay kia lẹ làng cò bò y phục của nàng, lộ ra trước mắt hân là đôi gò bồng trắng trẻo mềm mại, đưa miệng ngậm lấy một bên gò bồng mút, liếm, trên nhụy hoa trước ngực, vì phản ứng mà đôi gò bồng giờ đây cứng và đứng sừng như chào mời hân, tay kia cũng không chịu rảnh rỗi mà xoa nắn bên còn lại, khẽ dùng ngón tay khều nhẹ lên nhụy hoa trước ngực, Ừm nàng không chịu nổi kích thích mà khẽ rên rĩ, liếm, mút thỏa mãn hân đưa tay xuống hai chân thon thả của Dạ Yến tách nó rộng ra,hân nhìn nơi u cổ xinh đẹp của nàng, ngón tay để lên viên trân châu mà xoa nhẹ nhàng đều đều, dùng miệng ngậm lấy viên trân châu mút , liếm vị ngọt nước suối chảy ra từ cửa hoa huyết Ừm...nàng rên rĩ vì được thỏa mãn, ngón tay hân lại khều nhẹ nhàng và từ từ nhanh hơn làm cho cả người nàng cong lại vì bị kích thích quá độ,ngón tay khác lại đưa vào trong hoa huyết, đưa ra,đâm vào liên tục cả người Trương Dạ Yến lúc này đã nhiễm dục vọng không thể nào kìm cự mà chỉ còn biết phối hợp với hân.

“ Khó chịu lắm ở đó nàng rên rĩ nói! “

Tức Thiên biết giờ đây nàng đã sẵn sàng trầm luân với hân, tay hân cò bò những thứ còn lại trên người xuống, đưa tiểu đệ đang ngẩng cao đầu từ lâu để ngậy miệng hoa huyết, chà chà của hân vào hoa huyết nàng sinh ra phản ứng rên nhẹ, hân để hai chân chế trụ eo hân, đẩy mạnh tiểu đệ vào sâu tận đài hoa huyết ,ừm...cả hai người cùng phát ra những tiếng rên nhẹ, ôi nàng thật chặt chẽ và mềm mại làm hân chịu không nổi, nàng thả lỏng người đi,nàng muốn kẹp ta chết sao? hân nói gì trong lúc này Dạ Yến đều không nghe được vì nàng không còn tỉnh,mà đang đắm chìm trong dục vọng, hân lướt động mạnh mẽ hơn, mỗi lần rút ra đâm vào là sâu tận cùng, là mỗi lần nàng dâng lên khoái cảm không thôi, hân nhanh hơn mạnh hơn chạy nước rút ,bàn tay còn khều nhẹ lên viên trân châu làm nàng hôn bay bỗng rên rĩ nói, ta không chịu được nữa rồi ngưng đi,nàng càng nói hân càng mạnh mẽ lướt động và, Ừm...ừm...cả hai đạt được tới đỉnh sự khoái cảm lên đỉnh,hân phóng tác cả nằm mộng vào trong người nàng thỏa mãn, mô hôi cả hai rơi ướt cả chân, hân nhẹ nhàng nằm xuống ôm nàng vào trong lòng nhắm mắt dưỡng thần.

Trương Dạ Yến đang nằm chợt nhớ đến việc gì đó ,nàng ngồi dậy, vén chăn sang một bên, nhìn xuống miếng trải giường, đôi mục quang của nàng châu lại, có điều khó hiểu, trước giờ nàng chưa từng qua lại với người nam nhân nào, hôm nay là lần đầu tiên của nàng nhưng sao lại không thấy máu, có lẽ nào nàng không còn trong trắng, nhưng trước giờ nàng có gần với ai đâu, hân sẽ nghĩ nàng ra sao khi không thấy giọt máu xử nữ chứ, bất chợt sắc mặt nàng kém đi,và mang vẻ u buồn.Nhìn thấy cảnh này hân lo lắng ôm nàng hỏi, nàng có việc gì buồn sao,nàng không muốn dối hân, nên cuối đầu xuống nói, ta nhìn không thấy máu xử nữ, nhưng trước giờ ta không có qua lại với nam nhân, nhưng không biết vì sao lại như vậy, ta không gạt người đâu, đôi mắt u buồn nàng không dám nhìn thẳng vào hân.

Tức Thiên giờ đây mới hiểu tại sao nàng buồn, hân hôn lên trán nàng nói, ta xin lỗi nàng thật nhiều ! Nàng đến với ta nàng còn trong trắng, nhưng cái lần

đầu tiên đó của nàng... là... nàng đã cho ta,nói đúng hơn ta sợ mất nàng nên thừa lúc nàng hôn mê ta đã, ta thật vạn lần xin lỗi nàng, chỉ vì ta quá yêu nàng, ta sợ nàng bỏ ta mà đi,hắn ôm nàng vỗ về hắn sợ nàng bỏ hắn.

Giờ đây Trương Dạ Yến người đã run rẩy vì giận, mặt xanh mét, tay nàng nắm lại thành quyền, môi run run nói, ngẩng bỏ tay ra khỏi người ta,nghe tiếng ken két Dạ Yến gào lên thả tay ra mau,Tức Thiên giật mình khi nghe nàng hét, hốt hoảng buông tay khỏi người nàng, Dạ Yến vội mặc y phục vào, hắn cũng vội vàng mặt,nàng xoay người muốn đi ra cửa, hắn nhanh tay chạy theo với tay ôm nàng lại, bất ngờ Trương Dạ Yến quay lưng dùng một cú đâm vào bụng hắn tung luôn một cú đá vòng cầu vào ngực hắn, bị đánh bất ngờ không kịp trở tay hắn bị đá văng ra xa ngã trúng vào ghế phát ra tiếng kêu lớn. Ở ngoài cửa phòng hai hắc y vệ nghe được tiếng động lớn từ trong phòng lo lắng hai người đập cửa xông vào bảo vệ hai chủ nhân, nhưng có ngờ đâu vừa bước vào trong thì thấy được một mảng trước mắt làm cả hai đứng hình không động đậy,chủ nhân thì té ngửa ra dưới đất, còn phu nhân thì gương mặt nổi đầy gân xanh đỏ vì giận, tư thế đứng thủ như có thể ra tay bất cứ lúc nào, vậy là sao? phu nhân đánh phu quân sao ? Hai hắc y vệ nhìn nhau như thăm hiểu tình thế, vậy chúng ta bênh vực cho ai chứ, hai người ngây ngốc đứng đó không biết làm gì, bỗng Dạ Yến muốn xông ra khỏi phòng,Tức Thiên nhanh miệng giữ phu nhân lại, hai hắc y vệ nghe được lệnh chủ nhân, liền nhanh tay ngăn nàng lại chặn ngay cửa, Dạ Yến nổi giận tung cú đánh vào ngực một hắc y vệ, và quay sang tung cú đá vào bụng người còn lại, hai hắc y vệ không ngờ phu nhân của họ lại có võ ,gồng mình chịu đau không ra tay với nàng, vì nàng là phu nhân, mà nàng đang bị thương chưa khỏi hẳn, Tức Thiên thấy vậy vội chạy đến ôm chặt lấy nàng đẩy nàng vào trong, ánh mắt ra hiệu cho hai người kia lui ra, rời khỏi phòng hai hắc y vệ ôm bụng và ngực xoa liên tục vì đau,một người lên tiếng nói, chủ nhân của chúng ta gặp phải rắc rối rồi, người kia như đồng ý với lời nói đó họ gật đầu cười khò.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: 6_05

Trong sương phòng Tức Thiên tay ôm Trương Dạ Yến dùng lực mạnh mẽ, nếu không ôm chặt hắn sợ nàng sẽ chạy khỏi hắn.

“Buồn ta ra mau đi xa xa!”

“ Trương Dạ Yến giờ đây miệng thì la,tay thì dùng hết sức đâm vào lưng hắn” vùng vẫy muốn ra khỏi lòng hắn .lực của nàng thật không nhỏ ,Tức Thiên rất đau nhưng cố gồng mình cho nàng trút giận, vì hắn biết mình có lỗi rất lớn với nàng Trương Dạ Yến đâm đá vùng vẫy,khóc lóc,mà tên xấu xa này vẫn không chịu buông nàng ra,Dạ Yến tức giận hét lớn nói, thân thể ta ngươi đã cướp đoạt rồi ,cũng đã thỏa mãn ý của ngươi,nợ nần giữa ta và ngươi,coi như ta đã trả, vậy ngươi hãy buông ta ra để ta đi khỏi đây, ta không nên ở lại đây nữa, dù không có chỗ ta cũng sẽ đi khỏi, ta không thể sống với loại người như ngươi,Tức Thiên ôm nàng cuối đầu ghé vào tai nàng, ta yêu nàng nhiều lắm, ta thật xin lỗi nàng vì chuyện đã làm, nhưng ta muốn được sống cùng nàng đến ngày tóc bạc, nàng có hiểu lòng ta không ?hắn nói ,không ta phải đi ,ta thà gả cho một người nghèo, còn hơn làm đồ chơi cho nhà quyền quý, ta không gả cho ngươi ta phải đi,dùng hết sức lực có trong lúc này nàng đâm thật mạnh vào lưng hắn, làm cho máu trong người hắn chảy ra khòe miệng, và hắn thật sự nổi giận khi nghe nàng nói, nàng không gả cho hắn, mà còn đi khỏi, mặt hắn giờ đây chuyển màu xanh, đỏ và nổi đầy gân xanh cả người rung vì quá giận, mắt đỏ ngầu nhìn y hệt ma vương, Tức Thiên nhìn thẳng mặt nàng hắn gào lên.

“ không... nàng không được đi đâu! Tại sao nàng hét vào mặt hắn? Làm cho hắn con giận được đưa lên tới đỉnh điểm, vì nàng là người của ta nàng không được đi,nhất Dạ Yến cũng đỏ ngầu vì con giận, ta làm gì là người của ngươi, đừng có mơ, ta không thích ngươi nàng hét to. Ầm...ầm...lời nói của nàng như sét đánh vào tim hắn, lúc này tâm hắn đã hoảng loạn, hắn sợ mất nàng, không được không thể như vậy, lúc này hắn tức điên nhìn nàng nói, nàng không thích ta,nhưng thân thể của nàng thích ta,lúc này ai rên rỉ dưới thân ta? Dạ Yến nghe lời nói này mặt xấu hổ đỏ ngầu, hắn nhìn thấy nàng như vậy, khẽ cười nàng phải o lại đây với ta cả đời, đừng mơ rời khỏi, không ta không thích ngươi, cả thân thể ta cũng chán ghét ngươi! Được lắm nàng nói thân thể nàng ghét ta sau,vậy thử xem sao, dứt lời Tức Thiên cuối xuống hôn cắn xé lên môi nàng, luôn lưỡi vào trong miệng nàng ngậm mút lấy vị ngọt ngào đó, Dạ Yến vùng vẫy kịch liệt ,hắn thả dây đai lưng cột hai tay nàng ra sau,bế sức nàng, đặt lên giường, dùng hai tay “xẹt y phục trên người rách thành nhiều mảnh nhỏ, lộ ra trước mặt hắn thân thể nàng trắng trẻo mềm mại, đôi gò bồng trắng trẻo mềm mại đang đưa trước mặt hắn, sự ham muốn giờ đây vì giận mà trở nên cuồng bạo,hắn nhìn nàng không nói gì, coi bỏ y phục của chính mình, hắn đè lên nàng, dùng miệng ngậm một bên gò bồng đang đang đưa, cắn mút, và dùng răng hơi nghiền nơi đầu nhụy hoa,tay kia cũng xoa nắn bên gò bồng còn lại, hắn dùng ngón tay khẽ nhẹ nhàng trên đầu nhụy hoa làm cho Dạ Yến lúc này không chịu nổi, phải rên nhẹ Ừm...hắn nhìn nàng cười mỉm, lưỡi du ngoạn trên cơ thể nàng, hắn liếm mút tới đâu nàng phản ứng đỏ lên đến đó, da gà nổi lên từng chập, hắn trượt xuống chân thon thả trắng trẻo của nàng tách đôi chân ra,nơi u cổ đẹp mê hồn hiện ra ,Tức Thiên dùng hai ngón tay tách lớp cỏ mượt mà ra, viên trân châu ẩn núp nơi đây hé lộ, hắn cuối đầu vào đó, dùng lưỡi mút thỏa thích vị ngọt ngào từ trong hoa huyết chảy ra, lưỡi cứ từ chậm đến nhanh,đánh vào viên trân châu châu, làm dạ Yến rung mình vì bị kích thích, ừm...nàng rên rỉ cong người, hắn tiếp tục ra sức làm nàng phải cầu xin hắn, dùng móng tay hắn khẽ nhẹ lên viên trân châu, khẽ đều đều, còn tay kia để vào hoa huyết ra vào từ chậm đến nhanh ừm... nàng rên rỉ lớn hơn mập mờ nói ta khó chịu lắm, dừng lại đi,hắn như không nghe vẫn ra vô và khi tiếng hét chói tai của nàng vang lên ,hắn biết nàng đã lên đỉnh, nước suối chảy ra từ hoa huyết rất nhiều, hắn liếm mút thỏa mãn không bỏ sót tí nào, và lúc này hắn bất ngờ đẩy mạnh vật cao ngạo của nam nhân vào sâu trong hoa huyết ừm một tiếng rên của cả hai người, hắn ra sức lướt động mạnh mẽ ra vào sâu bên trong cuống hoa huyết làm nàng tê dại rên rỉ cầu xin dừng lại đi ta chết mất... ừm lại một sự tê dại, nàng bị hắn đẩy vào chịu không nổi ngắt xui, hắn lúc này cũng vừa vừa lên đỉnh .Ừm hắn phóng tác cả nằm mộng vào trong người nàng, hắn muốn nàng có con của hắn, một môi Tức Thiên nằm xuống bên nàng nhẹ nhàng nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 17: 6_06

Ừm...hắn phóng tắc cả mầm mống vào trong người nàng,hắn muốn nàng có con của hắn,một mối Túrc Thiên nằm xuống bên nàng nhẹ nhàng nhắm mắt ngủ.

Một canh giờ trôi qua hai thân ảnh vẫn còn mê mết ngủ bỗng... cốc... cốc. Tiếng gõ cửa vang lên, cùng tiếng nói của hắc y vệ ngoài cửa, chủ nhân nghĩa mẫu đã đòi ngài lâu rồi, lão phu nhân không vui thừa chủ nhân.

Ừ ta ra ngay,nhưng người bảo người mang chậu nước ấm cùng y phục mới của phu nhân vào đây nhanh lên, cả chân và tắm trải giường mới vào luôn, cùng chuẩn bị nước tắm cho ta,dạ chủ nhân hắc y vệ nói, ba khắc sau hai gia nhân mang nước và đồ sạch cùng các thứ hắn cần, để đó rồi lui ra đi,hai gia nhân cuối đầu thi lễ với hắn rồi lui ra ngoài.

Túrc Thiên lau sạch sẽ người nàng, thay băng sạch mới cho nàng, nhìn vết thương rỉ máu vì nàng trong lúc chống cự với hắn mà rách, lại chảy máu, hắn đau lòng không thể tả, mặc y phục cho Trương Dạ Yến xong,tự tay thay cả tắm lót giường, cùng chân mềm, Túrc Thiên đặt nàng nằm ngay ngắn,đắp chăn cho nàng cẩn thận, đặt lên trán nàng nụ hôn ,rồi mới xoay người đi sang phòng kế để tắm,Túrc Thiên tắm mát mẻ thay y phục chỉnh tề, thái độ khoan thai bước đi đến phòng khách.

Giờ đây tại phòng khách của tướng phủ trên ghế nệm dài, một lão bà,tuổi cũng đã lục tuần, tóc đã bạc màu, gương mặt trắng hồng,nhìn phúc hậu ,tóc được búi thấp khéo léo, được điểm trang là cây trâm vàng hình hoa mai,có cần đá phi thủy, tay cầm cây quạt có vẽ hình hoa đào thật đẹp.

Túrc Thiên : bước vào cuối đầu, ôm quyền hành lễ với bà! Hải nhi cuối chào nghĩa mẫu! Bà Trịnh Phu nhân : nhìn Túrc Thiên nét mặt ôn nhu nói, hải nhi ngoan ta nghe con thắng trận trở về, ta vui lắm, hôm rài đợi hoài mà không thấy con đến thỉnh an thăm hỏi ta,hỏi ra mới biết hải nhi bị bệnh, con hôm nay thế nào, có đỡ hơn không? Có truyền thái y chuẩn trị chưa? Túrc Thiên nhìn bà lo lắng vội nói, hải nhi chỉ cảm phong hàn chút thôi, giờ đã khỏe hơn nhiều, đã để cho người lo lắng hải nhi thật có lỗi, không sao ta sang phủ từ sớm, ý muốn cùng hai nhi dùng điểm tâm, nhưng hai nhi lại nhiều việc quá, ta đợi lâu quá nên dùng trước rồi, vậy con an gì chưa? Dạ chưa thưa nghĩa mẫu, để ta gọi người mang vài món lên cho hải nhi dùng, dứt lời bà vẫy tay, gia nhân vội vã dọn điểm tâm lên trên bàn, Túrc Thiên ngồi xuống an ổn ăn,

_Trịnh phu nhân nhìn Túrc Thiên lại nói, con bây giờ cũng đã đến lúc phải thành gia thất,khi nào con mới cho ta có cháu bỗng đây bà hỏi? Túrc Thiên nhìn bà ôn nhu trả lời, sẽ sớm thôi nghĩa mẫu cứ an tâm, Trịnh phu nhân nghe lời nói của hắn ánh mắt tỏ ra ý mừng, bà liền hỏi, cô nương đó thiên kim nhà nào?bao nhiêu tuổi?có xinh đẹp không hải nhi? Hắn nghe bà hỏi những điều đó cảm giác không vui lòng, nhưng vẫn giữ nét mặt bình thản trả lời! Nghĩa mẫu đã là người con yêu thì con không quan tâm đến những việc đó, gia cảnh thế nào không quan trọng, con yêu nàng là đủ, nghĩa mẫu chắc hiểu ý của con? Ừ ta hiểu ý con,miễn là con hạnh phúc là ta vui rồi, ta không có ý kiến, mà hải nhi phải bảo trọng sức khỏe, thân là đại tướng quân, an nguy của đất nước đặt lên vai con đó, nên con phải chăm sóc bản thân mình cho tốt đấy hải nhi! Dạ hải nhi xin ghi nhớ lời nghĩa mẫu, thôi ta về phủ đây ghé qua xem con thế nào, giờ lão nương mệt lão hoi phủ nghỉ ngơi. Hải nhi cung tiễn nghĩa mẫu hồi phủ, ừ hải nhi ngoan ,hôm nào con đưa cô nương ấy sang phủ ta nhé, để hải nhi thu xếp Túrc Thiên nói, thôi ta đi đây.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: 7_Cho Hắn Cơ Hội

Trong lúc đó tại sương phòng Trương Dạ Yến đã tỉnh, giờ này cũng đã là chánh Ngọ,nhẹ nhàng bước xuống giường, gấp chăn gối ngay ngắn, nàng bước đến bàn trang điểm, chải và cột gọn tóc lên cao,cột tóc bằng dây lụa màu tím lợt,những trâm cài bằng vàng, ngọc, nàng không thích cài, nàng là người hiện đại nên không quen với những thứ này, nhìn vào gương thấy mình đã khá thơm mát, lúc này nàng mới ung dung mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trước cửa hai hắc y vệ nghe tiếng cửa mở,vội quay sang thấy Dạ Yến họ ôm quyền hành lễ với nàng, một người y vệ lên tiếng tiếng hỏi,“Phu nhân người muốn đi đâu vậy? Liếc mắt nàng nhìn hai người trước mặt nhẹ nhàng nói, ta muốn đi dạo quanh phủ các người đi cùng với ta nhé? ta không biết rõ nơi này ,nghe lời nàng vừa nói hai hắc y vệ vội vã nói ,dạ chúng tiểu nhân rất hân hạnh được đi cùng người thưa phu nhân, vậy chúng ta đi Trương Dạ yến nói, rồi quay lưng bước đi nhẹ nhàng.

Khuôn viên tướng phủ quá lớn, cách bài trí ở đây cũng đơn giản, nhưng không kém sự uy nghiêm, và đẹp mắt, hồ nước, cây cảnh đều dung hòa mát mẻ.

Trương Dạ Yến thả hồn vào không gian xinh đẹp này, nàng một thân ảnh cao ráo, mông manh,nước da trắng mịn màng, gương mặt thanh tú, đôi mục quang to đẹp, đôi môi hồng hồng tự nhiên không thoa son mái tóc đen mượt mà được buộc không cao gọn gàng, và mạnh mẽ, thật là một cô nương xinh đẹp,làm cho hai người đi kế bên ,tim đập liên hồi.

Trương Dạ Yến quay sang hai người đi bên mình hỏi, các anh tên gì vậy? Nghe nàng hỏi một trong hai hắc y vệ lên tiếng trả lời, dạ tiểu nhân tên gọi Thanh Uy,và đây là đệ đệ của tiểu nhân tên gọi là Thanh Phong, nàng gật đầu nói tiếp ,nhưng hai người đừng xưng ta là phu nhân, và tiểu nhân có được không? Thật là khó nghe, hai người cứ gọi ta là Dạ Yến muội muội đi,tà sẽ gọi hai người là Uy ca ca và Phong ca ca nha? Như vậy nghe hay hơn nhiều, hai người nghe nàng nói mặt cả hai đã đỏ ,miệng há hết cỡ vì quá bất ngờ, hai người vội ôm quyền đứng trước nàng nói, chúng tiểu nhân không dám thưa phu nhân, sắc mặt Trương Dạ Yến giờ đây tối sầm, nhìn hai người, sao lại không dám, ta thích được gọi như vậy, ta đã nói không thích bị gọi như vậy, các anh hiểu không? Dạ Yến hét lớn trước mặt hai người, làm cho cả hai cứng đờ tại chỗ,mặt cắt không còn giọt máu, hai người nhìn nhau nghĩ sao đối

vợ chồng này giống nhau giữ vậy chứ, bá đạo quá mất. Trương Dạ Yến cảm nhận mình hơi quá lời nên cuối đầu ôn nhu nói, muội xin lỗi hai ca ca, không... không sao mà, thôi được bọn ta theo ý nàng vậy, nhưng khi có vương gia xin cho chúng ta gọi là phu nhân, nếu không chúng ta sẽ mất mạng!

Trương Dạ Yến hiểu những người này rất sợ hấn, nàng gật đầu đồng ý, và nở nụ cười xinh đẹp cười với họ rồi quay lại đi tiếp đến hoa viên.

Tước Thiên tiến nghía mẫu ra về, hấn nhanh chân trở lại sương phòng, mở cửa bước vào trong, phòng ngủ trống trải, tìm khắp phòng không thấy nàng đâu.

Hấn vội vã chạy ra ngoài hét to người đâu, từ xa hai thân ảnh lướt gió thi triển khinh công đến trước mặt hấn ôm quyền thi lễ. Dạ chủ nhân cho gọi. Liếc đôi mục quang về họ mặt băng lạnh nói, “phu nhân đâu? “Hai người rùng mình vì sợ hãi nhìn chủ nhân họ trả lời, phu nhân đi dạo hoa viên và có Thanh Uy và Thanh Phong theo bảo vệ, Tước Thiên nghe y vệ nói, mặt hấn cũng giảm bớt căng thẳng, ôn nhu nói các người lui xuống đi, nhận được lệnh hai người ôn quyền thi lễ và lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: 7_01

Các người lui xuống đi, nhận được lệnh hai người ôm quyền thi lễ hấn rồi lui ra.

Tước Thiên quay lưng thi triển khinh công, lướt gió hướng hoa viên mà đến.

Trương Dạ Yến đang ngồi thả hồn nhìn mây trời, sông nước hữu tình, đứng kế nàng là hai hắc y vệ vóc dáng to khỏe, gương mặt lạnh lùng đến mức nhìn là phát run rẩy.

Xa xa bóng áo trường bào trắng đang lướt gió về phía họ, Thanh Uy phát hiện chủ nhân của họ đến, định mở miệng báo với Dạ Yến biết, tay của hấn đưa lên ra hiệu không cho nói, Thanh Uy liền im lặng. Tước Thiên nhẹ nhàng đến bên nàng, hấn cời bỏ áo khoác ngoài đang mặc, đắp lên người nàng. Trương Dạ Yến đang thơ thẩn, bỗng giật mình vì phát hiện có gì đó đắp lên trên người mình, nàng vội quay ra sau, mặt nàng đối diện là ánh mắt đầy nhu tình của hấn, nàng đứng lên nhìn hấn mắt nàng chớp chớp, thoáng u buồn, rồi lại xoay hướng dòng nước chảy mà nhìn, không nói với hấn lời gì. Tước Thiên biết nàng còn rất giận hấn, nên cứ chỉ lúc này rất ôn nhu ôm nàng vào lòng từ phía sau, hấn ngửi mùi hương trên người nàng, vì nàng cột tóc cao, nên để lộ ra phần cổ trắng mịn màng, làm cho hấn say mê quyến luyến. Tước thiên nhẹ nhàng lên tiếng nói nàng chưa khỏe hấn sao lại ra đây? Ngoài này gió lớn lỡ nàng nhiễm lạnh thì ta biết phải làm sao? Trương Dạ Yến nghe hấn nói, nhưng không muốn trả lời hấn, cứ để mặc cho hấn ôm mình, Tước Thiên lại nói, ta thật sự xin lỗi nàng, “ta yêu nàng nhiều lắm, nghe nàng muốn rời bỏ ta, ta rất sợ, nên ta mới nổi giận lên như vậy! Nàng tha thứ cho ta được không? Nàng đồng ý làm nương tử của ta nha? Làm chủ nhân của tướng phủ này, cùng với ta hai ta sẽ yêu nhau đến ngày tóc bạc hấn nói.

Trương Dạ Yến nghe những lời hấn nói, nàng vẫn im lặng, nhưng nước mắt đã rơi không ít, giọt nước mắt vô tình rơi xuống cánh tay của hấn, lúc này đang ôm nàng, hấn cảm nhận được ấm áp của giọt nước vừa rơi vào tay mình, hấn biết nàng đang khóc, Tước Thiên vội quay người của nàng, để mặt nàng đối diện với hấn, nhìn gương mặt nàng đã đỏ lên vì khóc, lòng hấn đau xót, đưa tay lên lau những giọt nước mắt còn đọng trên mặt nàng, hấn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, ta yêu nàng thật lòng nếu mất đi nàng, cuộc sống này của ta trở thành vô nghĩa, ta xin nàng hãy cho ta một cơ hội để yêu thương và chăm sóc nàng có được không!? Đôi mục quang của Tước Thiên giờ đây đã nhiễm một tầng nước âm đạm nhìn nàng chờ đợi.

Trương Dạ Yến bây giờ hướng mắt nhìn lên gương mặt hấn, thấy được sự đau khổ, cũng như chân tình của hấn đối với mình, lo lắng, sợ hãi, tất cả điều hiện lên trong mắt hấn, tim nàng như thắt lại, lòng đã mềm đi, Dạ Yến nghĩ bây giờ không gả cho hấn, thì với tình cảnh này, sau này nàng gả cho ai được đây? Và lại hấn quá ưu tú, có ai bằng được, cần gì phải lo nghĩ nữa, hấn cũng rất yêu mình, suy nghĩ vậy thả lỏng tâm tư trong lúc này, Dạ Yến đưa tay lên lau đi giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt của hấn, nàng ôn nhu đặt nụ hôn lên môi hấn.

Tước Thiên bất ngờ, cùng sững sờ nhìn nàng, nhưng hấn chợt hiểu hành động này chứng tỏ nàng đã tha lỗi cho hấn, gương mặt hiện lên ý vui mừng và hạnh phúc, hấn cúi xuống đáp lại nàng bằng nụ hôn thật sâu, mút lấy vị ngọt thuộc về nàng, hai người mãi lo tình tứ, mà đã quên mất còn hai kẻ đứng cách đó không xa mặt họ đã đỏ ngầu và ngu ra khi nhìn cảnh này, xén phụt cả máu mũi. Tước Thiên nhẹ nhàng bế ngang nàng lên vào lòng, thi triển khinh công hướng sương phòng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: 7_02

Tước Thiên nhẹ nhàng bế ngang nàng lên, ôm vào lòng thi triển khinh công hướng sương phòng đi đến.

Thân ảnh hai người dính vào nhau bước vào phòng, Tước Thiên đặt Trương Dạ Yến nhẹ nhàng lên trên giường lớn, và cả người nằm đè lên nàng, đôi mắt quang nhìn nàng một cách say đắm và ôn nhu, cuống xuống hôn lên đôi môi mềm của nàng, liếm láp lần mò vào trong khoang miệng mút hết những vị ngọt ngào thơm tho chỉ thuộc về nàng, nụ hôn say đắm, lần mạnh mẽ, chiếm hủ làm cho Dạ Yến không thở nổi, mặt đã trở nên xanh vì thiếu ô xy, thấy người trong lòng khó chịu hần mới chịu buông tha cho môi nàng, đầu lại trượt xuống vùng mềm mại phía trước, miệng lưỡi hần đang ngậm mút một bên gò bồng mềm mại chỉ vì bị kích thích mà đứng sựng chờ đợi, tay kia cũng không rảnh rỗi mà xoa nắn bên còn lại, ngón tay linh hoạt của Tước Thiên khẽ khiêu khiêu trên nhụy hoa trước ngực... ừm... ừm... Dạ Yến chợt rùng mình và phát ra tiếng rên rỉ nhẹ vì bị hần trêu đùa chỗ nhạy cảm, nghe nàng rên rỉ, tiểu đệ giờ đây phấn khích, nhưng phải nhịn xuống, vì hần muốn nàng được thỏa mãn, được hạnh phúc với những gì hần mang lại, mút liếm thỏa mãn Tước Thiên trượt xuống vùng nhạy cảm nhất của nương tử, hai tay hần tách đôi chân nàng ra, nơi tư mật lộ ra, một bãi cỏ mượt mà xinh đẹp hai ngón tay vén lớp cỏ mượt, lộ ra trước mắt hần là viên trân châu nhỏ, hồng đẹp mắt, đưa miệng vào liếm láp, mút nhẹ lên viên trân châu, từ chậm chạp đến nhanh hơn, ừm... ừm... nàng cong người rên rỉ, nước suối chảy ra từ trong hoa huyết rất nhiều, Dạ Yến muốn khép hai chân lại, nhưng đã bị hần giữ chặt, chưa vừa ý hần lại dùng ngón tay rải nhẹ lên viên trân châu, còn tay kia cứ đâm sâu vào hoa huyết rồi lại rút ra, đâm vào cứ như vậy từ chậm chạp đến nhanh hơn, làm cho nàng không ngừng run rẩy và rên rỉ lớn hơn, nước suối giờ đây ướt cả cánh tay và ngón tay của hần, mắt nhìn thấy nàng giờ đã không thể chịu nổi nữa, bấy giờ tay cầm lấy tiểu đệ sớm đã ngẩn đầu để vào trước hoa huyết mà đâm mạnh mẽ vào sâu cuối đày hoa huyết... ừm... ừm... cả hai cùng phát ra tiếng rên hạnh phúc, dùng hết sức lật động, rút ra, đâm sâu vào mạnh mẽ hơn đầu óc của Dạ Yến giờ đây tê dại cả người run rẩy miệng không ngừng rên la và những sự ra vào cuối cùng... á... ừm... cả hai cùng lên đỉnh hạnh phúc mồ hôi hai người ướt cả chân mềm, hần nhẹ nhàng nằm xuống bên nàng, ôm vào lòng nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thật sự hạnh phúc khi cả hai đều nghĩ về nhau, nên khi gần nhau mới có sự khác biệt như vậy, tay Tước Thiên đưa lên vuốt những sợi tóc đang trên mặt Dạ Yến, nàng nhắm mắt vì mệt, mặt cũng đỏ vì quá sức, hần mỉm cười nhìn nàng, khẽ nói ta yêu nàng nương tử, ột ột tiếng kêu phát ra từ bụng của Dạ Yến, hần chớp mắt nhìn nàng, hai mắt Dạ Yến cũng nhìn người trong lòng, rồi bay ra gương mặt tội nghiệp nói, thiếp đói bụng quá phu quân ơi.

Hả! Tước Thiên nghe nàng nói trong lòng mới chợt nhớ, nàng sáng giờ chưa ăn gì, gương mặt ngại ngùng nhìn nàng, ta xin lỗi nương tử, ta quên mất nàng chưa ăn gì, để ta gọi người dọn cơm, nhưng chúng ta phải tắm trước đã, dứt lời hần ôm nàng sang phòng kẻ bên cả hai cùng tắm.

Một khắc sau khi tắm xong, thức ăn cũng được dọn lên bàn, hần ôm nàng vào ghế ngồi, mình cũng ngồi xuống kẻ bên, gấp thức ăn cho nàng, trong ít phút chén của Dạ Yến đã đầy thành núi, nàng nhìn mà mặt khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: 7_03

Trong ít phút chén cơm của Dạ Yến đã đầy thành núi, nàng nhìn mà mặt khóc không ra nước mắt.

Tước Thiên : thấy Trương Dạ Yến ngồi yên mắt nhìn vào chén cơm mà không có ý định ăn, đôi mày kiếm châu lại nhìn nàng.

“Sao nàng không ăn? nàng đang đói bụng mà?”

Trương Dạ Yến bả ra gương mặt tội nghiệp nhìn hần nói . Đầy như vậy làm sao mà thiếp ăn hết được chứ?

Nghe nàng nói gương mặt hần hiện lên nụ cười tươi nhìn nàng yêu thương nói, nàng phải ăn nhiều mới tốt, từ khi nàng bị thương đến giờ ngoại trừ cháo thì nàng có ăn gì đâu?

Thôi ngoan nàng mau ăn đi kéo ngui hết. Lời nói của hần nhẹ nhàng nhưng phần nhiều là ra lệnh cho nàng, Trương Dạ Yến liếc nhìn hần cũng không nói gì cuối đầu ăn.

Tước Thiên hình như nhớ ra việc gì chợt dừng đùa, quay sang nàng hỏi, lúc này nàng gọi ta là gì vậy? Nghe hần hỏi mình, Dạ Yến ngượng ngùng đỏ mặt im lặng.

Nàng gọi lại lần nữa cho ta nghe đi, hần thúc giục nàng, Trương Dạ Yến bối rối ngược nhìn mặt hần khẽ gọi “phu quân” ha. ha. ha, nàng gọi ta là phu quân... là phu quân, ta vui lắm đó nàng biết không? Nương tử của ta, đôi mắt quang của hần giờ đây tràn đầy niềm hạnh phúc, trên môi nở cười xinh đẹp. phu quân chàng ăn đi sao mà ngồi đó cười mãi vậy? Trương Dạ Yến khẽ lấy hần, ừ ta ăn đây, nàng cũng ăn đi, hần lại mỉm cười với nàng rồi cầm chén cơm lên ăn, phu quân chàng ăn cái này đi Dạ Yến gấp thức ăn bỏ vào chén của hần, nụ cười hạnh phúc cứ vang mãi.

Năm ngày trôi qua giờ đây vết thương của Trương Dạ Yến đã liền da hần, sức khỏe nàng cũng đã hồi phục lại như trước.

Một buổi sáng thức dậy Dạ Yến không thấy người bên cạnh đâu cả, nàng ngồi dậy sắp xếp mềm gối ngăn nắp theo thói quen, rồi đi vệ sinh cá nhân, thay y phục chỉnh tề, buộc tóc cao cho mắt nàng mở cửa phòng bước ra.

Vừa ra khỏi phòng Dạ Yến thấy hai người đứng đó, nàng nở nụ cười xinh đẹp khẽ cuối đầu nói muội chào hai ca ca. Hai hắc y vệ nghe nàng chào mình, trong lòng rất cảm kích nàng, vì nàng không đối xử với bọn họ như một nô tài, cả hai cũng cười và gật đầu chào lại, Thanh Uy lên tiếng hỏi, muội muội định đi đâu sao? Dạ Yến nhìn họ nói, hai ca ca thấy vương gia đâu không nàng hỏi, Thanh Phong nhanh miệng nói vương gia vào triều châu từ sớm rồi, mà muội muốn gặp vương gia sao? không... không có, tại muội không thấy nên tiện hỏi vậy thôi, vậy thôi à Thanh Phong nhìn nàng hỏi lại? Thật là không

việc gì, mà muội có việc nhờ các huynh giúp muội, việc gì muội nói đi cả hai đồng lượt lên tiếng nói.

_ Muội từ khi đến nơi này chỉ quanh quẩn trong phủ ,chưa ra chợ lần nào, đến hôm nay thương tích đã khỏi muốn đi dạo quanh trong kinh thành cho biết, các huynh đi với muội nha?nghe Dạ Yến nói cả hai nhìn nhau bối rối, không biết trả lời sao với nàng.

Trương Dạ Yến thấy sự bối rối của hai người nàng lệ làng nói hai huynh an tâm, muội sẽ chịu trách nhiệm không để các huynh bị liên lụy đâu, nếu các huynh lo lắng thì gọi thêm người đi cùng với mình như vậy có được không ca ca? Dạ Yến bái ra về mặt tội nghiệp trước mặt họ, làm cho hai người không cách nào từ chối vị muội này cả. Được theo ý muội vậy, để ta gọi thêm người, dứt lời thanh uy lớn tiếng gọi về khoản không, Khắc Trí ,Đặng Minh các huynh ra đây mau,lời gọi vừa dứt hai thân ảnh to lớn, khôi ngô thi triển khinh công lướt gió đến bên nàng, ôm quyền thi lễ, chúng tiểu nhân ra mắt phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: 8_Dạo Kinh Thành, Nào Không Say Không Về

Trương Dạ Yến nhìn hai người trước mặt, nàng nở nụ cười tươi nói, chào hai ca ca,hà... ca ca sao?họ có nghe nhầm không vậy, mặt cả hai cứng đơ,miệng thì há to hết cỡ,Thanh Uy nhìn hai người họ cười khê lay bọn họ, bị lắc cả hai chột tỉnh ôm quyền trước nàng nói, chúng tiểu nhân không dám để phu nhân xưng hô như vậy đâu, chúng tiểu nhân không gánh nổi bị trách tội đâu thưa phu nhân.

Trương Dạ Yến nghe họ nói gương mặt vội sầm xuống không vui,liếc mắt nhìn Thanh Phong,người này nhận được ánh mắt không vui của nàng như hiểu ý,quay sang hai tên không biết tốt xấu kia mà nói, hai huynh cứ gọi như vậy đi,muội ấy không thích bị gọi là phu nhân đâu, muội ấy nói gọi như thế không giống như một gia đình hai huynh hiểu rồi chứ Thanh Uy nháy mắt cho hai người kia,bọn họ đã hiểu, vội vã nói với Dạ Yến, vậy giờ muội muội muốn đi đâu bọn họ hỏi nàng?

_ Trương Dạ Yến nét mặt đã vui lên, nàng cười nói chúng ta đi dạo kinh thành một chuyến ,cả bốn người gật đầu, nàng lại nói các huynh nhớ nói với quản gia một tiếng, nếu không Tước Thiên về lại lo lắng đó, và cả bốn huynh phải thay y phục khác để đi dạo chứ,như hiểu ý cả bốn nhanh chân đi thay y phục, Dạ Yến cũng quay vào phòng để lấy túi vàng của Tước Thiên đã cho nàng mấy hôm trước rồi nhanh chân bước ra khỏi phòng, đưa túi vàng cho Thanh Uy giữ vì nàng biết mình không biết tính tiền của người cô đại, cùng bốn người nàng nhanh chân vui vẻ bước ra khỏi phủ tướng quân.

_ Kinh thành thật rộng lớn, người bán buôn từ khắp nơi tập trung ở đây thật nhiều ,người qua lại cũng đông đúc thật là náo nhiệt, Trương Dạ Yến háo hức hòa vào dòng người đi chợ, nàng ghé hết gang hàng này, rồi lại chạy qua hàng khác ,cái gì nàng cũng thấy lạ mắt, cũng thích thú. Bỗng nhiên nàng thấy một gang hàng trò chơi,ông chủ cho chơi trò ném chùy thủ vào tấm gỗ,nếu ném trúng tâm sẽ được tiền thưởng năm lạng bạc,một lần chơi là mười xu.Dạ Yến thích thú kéo tay Thanh Uy nói ca ca mua cho muội chơi đi,Thanh Uy bất ngờ bị nàng kéo gọi tìm hấn chột đập loạn nhịp, hấn vội gạt đầu nói được để huynh mua.

Thanh Uy bước đến bên ông chủ gang hàng mua cho nàng mười lượt chơi,Trương Dạ Yến đứng ngay gần mắt nhắm vào chấm đỏ trên tấm gỗ phóng chùy thủ... phập trúng tâm... oa Dạ Yến reo mừng, làm cho bốn người kia cũng vui theo,Dạ Yến thân là đặc cảnh, cảnh sát được huấn luyện chuyên nghiệp, trò chơi này đối với Dạ Yến quá tầm thường, rồi nàng lại đưa tay cầm chùy thủ lên nhắm .phập...phập,lần thứ tám nàng lại phóng trúng tâm ,hiện giờ mặt của ông chủ gang hàng đã tái đen thui,ngày hôm nay là ngày đầu tiên ông mờ mả gặp phải cao thủ, những người chung quanh đứng xem reo hò cổ vũ, và hai lần phóng tiếp theo lại trúng tâm, ông chủ gương mặt già nua u buồn ,tay ông đưa tiền thưởng cho Dạ Yến rồi buồn bã quay lưng đi vào dọn hàng về.

Tắc cả cử chỉ đó của ông không lọt khỏi mắt Trương Dạ Yến, mọi người hò reo xong cũng tán đi,nàng và bốn người đi sang một quán trà đối diện gang hàng của ông cụ nghỉ ngơi, nàng ngồi uống liếc mắt sang thấy ông đã dọn xong và quay lưng đi về, Dạ Yến vội kêu tính tiền vội đi theo sao ông lão.

_ Bước những bước nặng nề cuối cùng ông cũng về đến nhà mình, nói là nhà, phải gọi một mái tranh đúng hơn ,từ trong ngôi nhà gỗ đó bốn đứa trẻ thấy được thân ảnh quen thuộc ,chúng vội chạy ra reo hò mừng, gia gia đã về rồi ,chúng ôm chầm lấy cổ ông, một đứa lớn nói, gia gia có mua gạo nấu cơm không ,chúng con đói bụng quá, ông lão nhìn mấy nhóc, nước mắt đã rơi, ông buồn nhìn tụi nhỏ nói, ông không có tiền, hôm nay ngày đầu mờ ,ông gặp được một tiểu thư cô ấy chơi giỏi quá, số tiền ông mượn của lão Tàn làm vốn, ông đã đưa cho tiểu thư đó hết rồi, để gia gia vào xem coi còn sót ít gạo nào không, nấu cháo cho tụi con ăn nhé, đợi gia gia chút, dứt lời ông định bước vào trong thì Dạ Yến Cùng bốn người bước đến, nàng nhẹ nhàng lên tiếng chào chào lão bá,nghe tiếng chào ông quay lại nhìn thấy người thắng cuộc lúc sáng, ông vội hỏi, sao tiểu thư biết nhà của lão? Mà tìm lão có việc gì không ông ôn nhu hỏi nàng? Dạ Yến nhìn gương mặt già nua của ông mà lòng đầy thương mến, nàng lễ phép bái hai tay nàng đưa gói bạc trước mặt ông nàng nói, lão bá cho con gửi lại số bạc này, cháu chỉ chơi cho vui,không muốn nhận tiền, xin lão bá nhận lại cho con vui,và đây là một ngàn lạng vàng, cháu xin gửi cho lão bá, lão bá có thể sang lại một tiệm gì đó để buôn bán sinh sống, có đồng lời mà nuôi các tiểu đệ,cùng tiểu muội an học, mai sao thành tài ra giúp nước.

Đôi mắt ông giờ đã đầy nước mắt, ông cảm động nhìn Dạ Yến nói, cháu thật là người tốt, là bỏ tất tài thế cứu người, ta đội ơn cháu rất nhiều, vừa nói ông vừa quỳ xuống dập đầu trước nàng đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: 8_02

_Cháu thật là người tốt, là bò tót tái thể cứu người, ta đội ơn cháu rất nhiều, vừa nói ông vừa quỳ xuống dập đầu trước nàng đa tạ.

_Trương Dạ Yến : thấy lão bá tuổi lớn hơn mình rất nhiều, mà quỳ trước mình, trong lòng nàng cảm thấy rất khó chịu, hai tai vương ra đỡ ông đứng dậy nàng nói, lão bá đừng làm vậy cháu không dám nhận đầu.

Ông vội quay sang mấy đứa cháu nói, các cháu hãy mau đa tạ tỷ tỷ đi ,tỷ ấy là ân nhân của gia đình ta,nghe lời gia gia cả bốn nhóc quỳ xuống đồng lên tiếng, chúng em đa tạ tỷ tỷ và các ca ca rất nhiều, Dạ Yến vội vàng đỡ mấy nhóc dậy ,tay nàng xoa đầu chúng ôn nhu cười, ánh mắt yêu thương nhìn chúng hỏi, các đệ,và các muội tên là gì?

_nghe nàng hỏi đứa lớn nhất nhanh miệng nói, đệ tên là Tiểu Khang,đứa kế cũng nói còn đệ gọi là Tiểu Phúc.

_Cô bé nhỏ nhắn có đôi mắt to tròn nhìn nàng khẽ nói còn muội là Thúy Phụng cùng muội muội là Thúy Ngọc thưa tỷ tỷ, nàng gật đầu nhìn chúng, các em đói rồi phải không chúng ta cùng đi ăn cơm nha?nghe nàng nói cả bốn nhảy lên reo mừng, đi ,đi chúng ta cùng đi tỷ tỷ ,nói dứt dứt lời cả bốn đứa nắm tay kéo nàng đi ,với những ánh mắt nhìn họ cười vui vẻ và đi theo.

_Cả sáu người lớn, bốn đứa trẻ dừng lại tại một tửu quán sang trọng ,cả đám bước vào chọn một cái bàn trong góc ngồi xuống, tiểu nhị o trong chạy đến chỗ họ vui vẻ hỏi, khách quan các vị dùng món gì?

_Món ăn gì ngon nhất của quán cứ mang ra cho ta,tiểu nhị nghe nàng nói vui vẻ gật đầu nói, các vị đợi chút có ngay,nói xong tiểu nhị quay vào chuẩn bị.

Vài khắc sau tiểu nhị quay ra với các món ăn trên mâm dọn ra bàn của họ,các nhóc reo hò mừng rỡ, Trương Dạ Yến cười tươi mời lão bá và các ca ca và các nhóc ăn, nào chúng ta ăn thôi. Ôi! Ngon quá tỷ tỷ ơi, ừ các em ăn nhiều vào hết tỷ gọi thêm đừng lo nha nàng ôn nhu nói, cả nhà ăn thật vui vẻ hạnh phúc, các hắc y vệ nhìn Dạ Yến lòng đầy kính trọng và yêu thương nàng.

Ăn uống gần xong thì tiểu nhị đi ra hỏi nàng, các vị có uống rượu không, ở đây có loại rượu thượng hạng ngon lắm, Trương Dạ Yến nghe nói đến đã thấy thích, nên gật đầu nói, đem cho ta năm bầu rượu, uống hết ta gọi tiếp, tiểu nhị gật đầu vội vàng quay vào trong mang ra, trong lúc này mấy nhóc cũng ăn vừa xong,lão bá cũng xin phép cáo từ nàng, Dạ Yến nói Thanh Uy đưa ông cháu họ đi tìm nhà khác thuê cho họ ở đỡ đợi nàng sửa lại nhà cho họ xong rồi về lại, mấy ông cháu cuối đầu chào nàng rồi quay đầu đi ra,nàng nói với Thanh Uy đi xong về lại đây nàng đợi ,hắn gật đầu bước ra đi cùng ông cháu họ.

Giờ đây chỉ còn lại bốn người, Trương Dạ Yến cầm bầu rượu rót vào chén cho tất cả, rồi nàng cầm lên cao nói, muội muội xin kính các huynh một chén, đa tạ các huynh đã hết lòng bảo vệ cho muội nào uống, nói xong lời nàng uống sạch, cả ba người cũng vui vẻ uống, Dạ Yến uống xong khen rượu ngon thật, nàng khoái chí cầm cả bầu rượu đưa lên nói nào chúng ta cùng uống không say không về đó nha,nói xong nàng đưa lên miệng uống một hơi, cả ba tên năm nhìn nàng kinh ngạc, lẫn lo sợ, nếu vương gia biết không biết nàng sẽ ra sao và cả họ đâu không biết có còn trên cổ không nữa ,Khắc Minh vội vàng lên tiếng nói, muội đừng uống nhiều sẽ say mất, Dạ Yến nhìn hắn nở nụ cười nói, huynh an tâm muội không say đâu ,nói xong cầm bầu rượu uống tiếp, rồi liếc mắt sang những người ngồi yên không chịu uống, bức bối nàng nói, các huynh có uống không, không uống muội không trở về vương phủ nữa, để xem các huynh nói thế nào với vương gia đây? Cả ba người nghe nàng nói không trở về vương phủ, thì mặt ai nấy đều biến sắc, vội vàng nói để chúng ta uống với muội, cả ba cầm bầu rượu uống một hơi hết, nàng thấy vậy cũng vui vẻ và gọi tiểu nhị mang rượu ra thêm, nào cạn cả bốn người uống một hơi nhìn lại mười mấy bầu rượu trống năm lần lóc trên bàn, dưới đất, Dạ Yến giờ đây hai má đã hồng lên, càng tôn lên vẻ đẹp của riêng nàng, ở trong góc xa có một đôi mắt đang nhìn nàng mê mẩn và thích thú, hắn vội đứng lên đi đến bàn của Dạ Yến hai tay ôm quyền thi lễ nói, tại hạ là Triều Đương xin chào các vị, có thể cùng ngồi được không hẳn nói? Trương Dạ Yến nhìn lên thấy trước mắt mình là một nam nhân thật khôi ngô, nhưng so với phu quân của nàng, hắn kém hơn vài phần, nhưng giờ đây lại có người muốn uống cùng nàng rất vui,liền vui vẻ gật đầu, huynh mời ngồi, nàng lấy bầu rượu đưa sang Triều Đương nói, ta kính huynh ta là Trương Dạ Yến, cứ gọi ta là tiểu Yến được rồi, dứt lời hai người uống một hơi cạn hết bầu rượu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: 8_03

Ta là Trương Dạ Yến, cứ gọi ta là tiểu yến được rồi, dứt lời hai người uống một hơi cạn hết bầu rượu.

Trương Dạ Yến cười tươi như hoa nhìn về phía người nam nhân trước mặt nói, ta từ xa tới đây, kính thành đối với ta rất lạ lắm, cũng chưa đi được đâu, huynh khi nào tiện huynh dẫn ta đi dạo hết cho biết có được không? Được chứ tiểu thư, được đi cùng nàng thật sự vinh dự cho tại hạ lắm, Dạ Yến vui vẻ nhìn hắn cười tươi, nào cạn huynh,nàng cứ vô tư uống vui vẻ, không biết rằng ba tên ca ca giờ đây mặt đen như than,đôi mục quang lạnh lẽo nhìn tên nam nhân mới đến không chớp mắt, chợt tiếng Dạ Yến vang lên, ba ca ca sao không uống vậy?

Đôi mắt phượng của nàng liếc nhìn họ tỏ vẻ không vui , cả ba chợt rùng mình nói vâng huynh uống... uống liền đây, dứt lời cả ba người cầm bầu rượu của mình đưa lên miệng uống cạn.

_Triều Đương thấy cứ uống không như vậy khá nhạt nhẽo, nên có ý kiến, nào chúng ta chơi oanh tù xì ai thua thì uống mọi người chịu không? Vừa dứt lời Dạ Yến lên tiếng hưởng ứng cuộc chơi này, vì nàng nhớ đến lúc còn trong đội đặc cảnh, những khi rảnh rỗi mọi người cũng hay chơi trò này uống rượu, giờ tên này nói làm Dạ Yến nhớ về kỉ niệm ngày xưa. Dạ Yến đâu dễ buồn tha ba người kia, thế là cuộc chơi bắt đầu.

_Triều Đương nói cho mọi người biết cách chơi, bắt đầu kéo, búa, bao, cứ vậy mà cả năm người la ầm ĩ, người uống nhiều nhất là Trương Dạ Yến ,kể đến là Thanh Phong và Đặng Minh cuối cùng là Khắc Trí, còn Triều Đương vì biết chơi nên không thua mấy, nhưng cũng khá say, lúc này đây ngoài cửa bước vào quán, là Thanh Uy đi đến bên bọn họ cuối đầu nói huynh về rồi.

_Trương Dạ Yến nghe tiếng nói ngược mặt nhìn lên, thấy cả ba đã về, nàng vui vẻ nói cả ba ngồi xuống uống với muội và mọi người, không say không về, trời ơi Thanh Uy nói sao muội uống nhiều rượu vậy, liếc mắt sang nhìn ba người anh em của mình, hả tên nào cũng đã say hết, Thanh Uy khẻ rùng mình, cũng mai là không có chuyện gì, chứ là bị người tập kích, với tình trạng say rượu này, thì làm sao bảo vệ phu nhân tướng quân chứ.

_Dạ Yến thấy Thanh Uy im lặng không chịu uống, nàng chợt gào to huynh có uống với muội không hả sao ngồi thờ người ra đó vậy, vừa la tay nàng đưa bầu rượu sang Thanh uy, rồi nàng cầm bầu rượu của mình lên nói, muội kính huynh, rồi đưa lên miệng uống sạch, Thanh Uy bị nàng gào vội vàng uống.

_Uống xong nàng lắc bầu rượu, thấy đã hết, lắc các bình trên bàn cũng đều hết sạch, Dạ Yến đứng lên nói để muội đi lấy rượu, dứt lời nàng quay đầu bước ra hướng quầy hàng của chủ quán mà đi tới, có ai ngờ nàng mới bước hai bước đã lao đầu té nhào về trước.

Triều Đương mắt vẫn luôn chú ý nàng không rời mắt, nên khi nàng muốn ngã ngửa, hấn kịp vươn hai tay ra ôm cả người nàng vào lòng hấn từ phía sau ,cổ nàng gần ngay mũi Triều Đương hấn hích một hơi mùi thơm cơ thể nàng, xen lẫn mùi rượu thơm, tạo ra một sự hấp dẫn riêng, làm cho trái tim Triều Đương phút phút này đập lờ một nhịp.

Ngoài cửa quán một trận cuồng phong kéo đến bên Trương Dạ Yến.

_Nơi tại tướng phủ một khắc trước ,Tước Thiên sau khi bãi triều bị hoàng thượng gọi lại đàm đạo tới gần giờ Ngọ mới chịu cho hấn về.

Thế là nhanh chân Tước Thiên vội vàng chạy về phủ vì nhớ vị nương tử của mình, nhưng khi bước vào sương phòng, nhìn qua lại trống trải, hấn vội thi triển khinh công đến hoa viên vì nghĩ Dạ Yến ra đó đi dạo, hấn tìm khắp nơi chẳng thấy nàng đâu, mắt hấn giờ đã băng lạnh, mặt nổi đầy gân xanh đỏ, tay nắm lại thành quyền, trái tim của hấn đập dồn dập vì lo lắng, quay lại sương phòng hấn hét to, Đồ quân gia ông đến đây, nghe tiếng gọi của chủ nhân ông biết người này đang rất tức giận, ông vội chạy đến trước mặt Tước Thiên ôm quyền hành lễ, vương gia cho gọi tiểu nhân.

Không quay lại nhìn ông một câu hỏi vang lên, phu nhân của ta đâu, nghe lời hỏi, ông vội vàng trả lời, dạ phu nhân dẫn bốn hắc y vệ ra đi dạo chợ trong thành, lát phu nhân về thưa vương gia, nói xong lời ông như được sống lại, thật là bức người không chịu được ông nghĩ.

_Tước Thiên nghe quân gia nói tâm tình dịu nhẹ đi đôi chút, nàng đi lâu chưa hấn hỏi? Dạ cũng được vài canh giờ rồi vương gia, phát tay ra hiệu quân gia lui xuống dưới, hấn quay lưng đi gọi người chuẩn bị xe ngựa đi đón nàng, Trương Dạ Yến gan nàng cũng lớn lắm rồi, để xem về ta trị tội nàng thế nào hấn châu đôi mày kiểm suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: 8_04

_Trương Dạ Yến gan của nàng cũng lớn lắm ,để xem về ta trị tội nàng thế nào đây.

_Tước Thiên cùng các thị vệ đi khắp trong thành tìm mà không thấy, hấn không dám ầm ĩ sợ kinh động bá tánh, nên chỉ hỏi thăm ít người, lo lắng hấn muốn ra khỏi thành để tìm, lúc đi ngang con hẻm một thị vệ thấy được Thanh uy từ đằng xa hấn bước vào một tửu quán, vội bẩm báo chủ nhân, Tước Thiên biết chắc phu nhân của hấn ở đây, vội vàng thi triển khinh công đến trước quán ung dung bước vào, hấn mắt nhìn thấy một cảnh tức muốn ói máu, phu nhân của hấn uống rượu say, thân còn bị tên nam nhân kia ôm vào lòng, giận dữ hấn gào lên, tên kia buông phu nhân của ta ra mau, tiếng gào vừa dứt ,thì cả người Trương Dạ Yến đã nằm trong vòng lòng của hấn.

Trương Dạ Yến ngửi được mùi hương quen thuộc, ngược lên nhìn người ôm mình, oa sao lại là chàng nàng thầm nghĩ, Dạ Yến nở nụ cười rạng rỡ nhìn hấn nói, phu quân chàng đã về rồi, thấy hấn không nói gì, nàng bất ngờ nhón chân hôn lên môi hấn nụ hôn, và dùng lưỡi liếm lên đôi môi gọi cảm của hấn nàng nói phu quân thiếp nhớ chàng.

_Tước Thiên vốn dĩ sẽ hỏi tội nàng, nhưng tình cảnh này thì hấn buông guom đầu hàng trước nàng, chợt trong giọng nói đó có sự nhu tình ,ta cũng nhớ nàng nương tử, hấn cúi xuống hôn môi nàng, lưỡi hấn lần mò vào trong khoang miệng của nàng, mút lấy vị thơm tho chỉ riêng của nàng, nụ hôn sâu, mạnh mẽ cắn mút, làm cho Dạ Yến hô hấp không thông, thấy nàng khó thở, giờ hấn mới chịu buông tha cho môi nàng, nhưng tay vẫn ôm cứng nàng, hấn sợ nếu buông lỏng nàng sẽ bị kẻ khác cướp mất.

Tước Thiên nhìn sang kẻ ôm nương tử của hắn, ánh mắt như muốn giết người trước mặt ngay lúc này, Triều Đàng vẫn ôn nhu ôm quyền thi lễ hắn, chào huynh tôi là Triều Đàng, làm nghề buôn bán vải lụa hôm nay thật vinh dự được làm bằng hữu với tiểu thư đây, xin lỗi huynh vì đã để nàng quá chén, tại hạ xin cáo từ, hẹn ngày gặp lại mọi người, dứt lời hắn đã đi ra cửa mất, Tước Thiên cuối nhìn người trong lòng, vì say mà hai má của nàng đã đỏ như mặt trời mọc, bốn người hắc y vệ lúc vừa thấy chủ nhân bước vào, cả bốn hốt hoảng tỉnh táo hẳn, vội vàng đứng sang bên bảo vệ hai người, hắn liếc mắt nhìn bọn họ nói tính tiền hồi phủ, cả bọn vội vàng y lệnh, Tước Thiên đỡ nàng ra xe ngựa, hắn nghĩ nàng đi được nên chỉ điều từ phía sau, ai ngờ mới đi hai bước Dạ Yến ngất xỉu, nhanh tay hắn ôm bế lấy nàng vào lòng, lo lắng gọi nương tử... nương tử nàng làm sao vậy? Tước Thiên vội nói gọi thái y kỳ khôi vào phủ gấp cho ta, nói xong hắn bế nàng lên xe ngựa vội vàng hồi phủ, ở một góc đường có một đôi mắt nhìn hướng xe ngựa chạy mà lòng chua xót vì lần đầu thật sự yêu thương một người nữ nhân, vậy mà nàng đã là hoa có chủ, không... ta sẽ có được nàng Trương Dạ Yến hẳn tự hứa với lòng mình.

Ở sương phòng tướng phủ thái y Kỳ Lôi đã có mặt, đang bắt mạch cho nàng, một khắc sau, kỳ lôi nhìn Tước Thiên cười nói, nàng không sao, chỉ tại uống nhiều nên say thôi, huynh nấu canh giải rượu cho nàng uống là sẽ tốt hơn thôi. Ừ ta cảm ơn biểu đệ nhiều, huynh đệ mà sao lại khách sáo như vậy chứ. Mà đệ hỏi huynh việc này, sao huynh để nàng ấy uống nhiều như vậy, nàng mới lành vết thương thôi đó huynh à kỳ nhìn hắn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: 8_05

_Mà đệ hỏi huynh việc này, sao huynh để nàng ấy uống nhiều như vậy? Nàng mới lành vết thương thôi đó huynh, Kỳ Lôi nhìn hắn hỏi.

_Tước Thiên trầm mặc bước đến bên giường, đưa tay đắp chăn cho Dạ Yến cẩn thận, quay sang Kỳ Lôi nói, ta và đệ sang phòng khách đàm đạo, vâng vương huynh, cả hai đi đến phòng khách, gia nhân mang trà và ít bánh ngọt lên cho hai người, rồi lui xuống, giờ đây Tước Thiên chợt nghĩ đến việc gì đó mà nhếch mép cười, Kỳ Lôi thấy được nụ cười hiếm hoi của ca ca mình, lòng cũng vui lây.

Trầm mặc hồi lâu hắn mới nói, ta lúc sáng vào triều đình chầu sớm, lại bị hoàng thượng giữ lại đàm đạo đến gần giờ Ngọ mới về, o phủ nàng dậy buồn nên bắt y vệ dẫn đi dạo kinh thành, trong lúc cao hứng mới uống nhiều như vậy, thật ta là không biết phải làm sao với nàng, ta yêu nàng, và sợ mất nàng, muốn giữ nàng trong phủ để không ai có thể cướp mất nàng khỏi tay ta, nhưng thật ra đâu thể làm như vậy mãi được, nàng là người mạnh mẽ không dễ gì thuận theo ý ta, thật sự không biết phải làm gì với nàng ấy... Kỳ Lôi nhìn hắn thờ dài, thì khẽ cười và lắc đầu nói vương huynh ơi... vương huynh, huynh thật sự gặp phải khắc tinh của đời mình rồi, chúc mừng huynh.

_ Lúc này đây tại sương phòng Trương Dạ Yến, dần dần mở mắt, nhưng men say vẫn chưa tan bớt là bao, nàng ngồi dậy mắt phượng nhìn chung quanh nhưng không thấy ai, trong lòng bức mình nghĩ sao đang uống rượu mà mọi người đi đâu hết cả bỏ nàng một mình ở đây, bức bối ngồi dậy nhanh chân xuống giường hướng cửa mà đi, thân hình nàng lao đảo mở cửa, trước mắt nàng là hai ca ca, hai tay chống nạnh hét to vào hai người, này hai ca ca sao! dám bỏ muội một mình uống vậy hả? hai người hoảng sợ mất vía, Thanh Uy sợ nàng la lớn kinh động người trong tướng phủ, vội vàng dùng tay che miệng nàng lại, xuống nước đổ dầm, muội muội các huynh đâu có bỏ muội đâu, ta đi công việc chút mới về đến thôi Dạ Yến ngỡ ngàng suy nghĩ chút rồi lại nói, còn những người khác đâu, mau gọi chúng ta uống tiếp nhé, để muội đi gọi họ.

Lời nói vừa dứt Trương Dạ Yến thoát khỏi vòng tay hai người, chạy đi thẳng hướng hoa viên, vừa chạy vừa gọi lớn, Khắc Trí, Đặng Minh, Triều Đàng các huynh đâu rồi, ra đây cho ta, nàng thân thể lạng lạng, mặc dù say, nhưng vẫn mạnh mẽ, nhảy sang bên này, rồi phóng lên chỗ nọ, hai thân y vệ chạy theo sao mặt xanh như lá, miệng thì gọi phu nhân... phu nhân đừng chạy nữa, trong góc tối hai y vệ nghe được ai gọi tên mình liền thi triển khinh công xuất hiện, trước mặt họ là phu nhân muội muội đang chạy khắp phủ là ó, hai người liền xuất hiện trước mặt nàng, nhìn nàng lời nói nhỏ vừa họ nghe thôi, mấy huynh đây muội làm gì mà náo loạn cả lên vậy?

Dạ Yến thấy hai người trước mặt là người mình tìm, đôi mắt phượng giãn nở miệng thét lên, các huynh này giờ đi đâu vậy? bỏ muội một mình là sao, đồ đáng ghét các huynh, phải phạt các huynh uống nhiều thêm, hai tay chống nạnh, ôi trời mất hết hình tượng, nàng lại nói.

Triều Đàng đâu huynh ấy đâu? Ta phải tìm huynh ấy thách đấu tiếp, lúc này huynh ấy thắng ta hoài, ta không cam tâm, miệng nói vừa dứt chợt nàng vùng bỏ chạy đi khiến cho bốn hắc y vệ xanh mặt chạy theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: 8_06

_Ta phải đi tìm huynh ấy thách đấu tiếp, lúc này huynh ấy cứ thắng ta hoài, ta không cam tâm miệng nói vừa dứt chợt nàng vùng bỏ chạy đi, khiến cho bốn hắc y vệ xanh mặt chạy theo.

_Cả tướng phủ náo động vì cảnh rượt đuổi, mà lần đầu tiên xảy ra, người nữ nhân lao đảo chạy trước, bốn nam nhân chạy theo sau, miệng gọi in ôi vang

cả phủ. Trong phòng khách đàm đạo, quân gia hốt hải chạy vào báo cáo, vương gia... vương gia ơi, Tước Thiên nghiêm mặt nhìn người bước vào, có chuyện gì? Phủ... phu nhân... sao phu nhân của ta thế nào nói mau? Tước Thiên chợt hòa hoãn khi nghe về nương tử của mình, mặt căng thẳng nhìn quân gia, dạ phu nhân say rượu chạy khắp phủ đang gọi tìm ai đó, bốn hắc y vệ vẫn đang chạy theo phu nhân, hà! Nàng tỉnh dậy rồi sao? đang ở đâu? Dạ hướng hoa viên, dứt lời hần quay lưng hướng hoa viên chạy, theo sau là Kỳ Lôi cùng quân gia.

Hoa viên tướng phủ Trương Dạ Yến chạy khắp nơi, miệng gọi Triều Đàng huynh ra đây cho ta, đồ đáng chết ta phải thắng huynh, ra đây cho ta Triều Đàng, phu nhân... phu nhân, bốn hắc y vệ chạy theo gọi ầm ĩ, không phải họ không bắt được nàng, nhưng họ không dám đụng vị phu nhân của vương gia, họ biết tính khí của chủ nhân mình, rất ghét người đụng chạm đến đồ của hần, chứ đừng nói đây là người hần yêu thương càng không nên đụng vào.

_ Trương Dạ Yến chạy đến đứng trên phiến đá ngầy hồ bích ngọc, chân nàng đứng không đồng nhất, tướng thi lão đảo không vững, mà miệng vẫn gọi in ôi Triều Đàng... Triều Đàng, đằng xa một bóng trường bào trắng thi triển kinh công lướt gió đến gần nàng, vì nghe nàng gọi tên nam nhân khác, mà mặt Tước Thiên nổi đầy gân xanh đỏ vì giận, hần dừng lại cách nơi nàng đứng không xa thét to, nương tử! Nàng đang làm loạn cái gì vậy? Dạ Yến đang đứng kêu gọi bất chợt nghe tiếng thét quen thuộc, giật mình nàng lùi lại phía sau một bước thế là... á... tùm nàng lọt xuống dưới hồ, Tước Thiên mặc dù đứng gần nàng, nhưng sự việc xảy ra quá nhanh hần không kịp chụp nàng, hoảng hốt hần vội nhảy xuống nước ôm nàng vào lòng, nương tử nàng có bị sao không, Dạ Yến bất ngờ rớt xuống nước dù không bị chìm, nhưng nàng là bị lạnh, vì từ này giờ chạy đồ mồ hôi, giờ xuống nước, bất chợt nàng hắc... xì, hắc xì, Tước Thiên thấy nàng hắc xì liên tục biết nàng bị lạnh, vội bế nàng lên ôm vào lòng, hướng sương phòng mà đến, cả đám người đứng ngây ngốc nhìn hai người họ mà không chớp mắt.

Trong sương phòng hần gọi người chuẩn bị nước ấm tắm cho nàng, bế nàng vào phòng tắm, tự tay cởi bỏ y phục ướt của nàng, thả nàng vào thùng nước ấm có cho ít tinh dầu mùi hương thật dễ chịu, gương mặt hần nhìn nàng vừa giận lại vừa lo.

Gương mặt Trương Dạ Yến giờ đây đã hồng lên vì rượu, mà cũng vì gương ngùng, nhưng vẫn để yên cho hần tắm cho mình, đôi mắt nàng nhắm chặt không dám mở, vì sợ nhìn thấy gương mặt tức giận của phu quân lúc này.

_ Tước Thiên nhìn nàng vẫn nhắm mắt trốn tránh hần, im lặng hần không nói gì, hai tai đang chà lưng cho nàng giờ đây bắt đầu di chuyển đến phía trước ngực nàng, xoa nhẹ đôi gò bồng trắng mịn, mềm mại, hai ngón tay xe nhẹ lên nụ hoa đang đứng dưng vì bị kích thích, chợt nàng rên nhẹ... hừm... hừm, tiếng rên của nàng làm cho hần thân thể máu huyết sôi trào, hần vội đứng lên bế nàng từ thùng nước ra giường lớn.

Đặt nàng nằm xuống lau khô thân thể nàng, với tay kéo màng giường ngủ xuống, hần ôm lấy nàng miệng cuối xuống ngậm lấy một bên gò bồng mà liếm mút, tay kia cũng xoa nhẹ bên còn lại, rồi lại đổi bên, gặm nhấm, liếm mút thỏa mãn, hần trượt xuống dưới nơi nhạy cảm của nàng, mà cũng là nơi hần mê mẩn, hai tay hần tách đôi chân của nàng, mau mở chân ra nương tử để ta được yêu nàng, nghe lời phu quân nói, chân cũng mở rộng ra hơn.

Mất nhìn nơi yêu thích của mình hần để đầu vào đó dùng lưỡi ra sức mút, liếm vị ngọt nơi đây, dùng ngón tay xoa nhẹ lên viên trân châu từ chậm rồi nhanh hơn làm cho Dạ Yến cong người vì khoái cảm dâng trào, miệng nàng khẽ nói phu quân cho thiếp... cho thiếp đi... ừm khó chịu lắm phu quân, hần nghe nàng nói, nhưng vờ đi lời nàng, chợt hần đưa ngón tay đâm vào sâu nơi hoa huyết rồi rút ra... ừm... nàng khẽ rên rỉ, tay hần động tác nhanh hơn làm cho nàng cong người rên rỉ năn nỉ, phu quân cho thiếp đi, ra vào càng nhanh đang thúc đẩy cái gì đó trong người nàng phải tuông ra nên những lần cuối ngón tay càng mạnh và nhanh và á... ừm... nàng rùng mình đẩy chất nước chảy ra từ hoa huyết, hần vội đưa miệng vào hoa huyết mút hết những gì từ bên trong đó chảy ra, làm cho nàng rên rỉ thỏa mãn nhắm mắt thở, trong lúc này vật to lớn của hần đâm vào sâu bên trong hoa huyết, rồi hần ra sức lướt động trên người nàng, ra vô đều đặn mỗi lần vô sâu hơn, mạnh mẽ hơn, Dạ Yến chịu không nổi lên tiếng nan nỉ phu quân nhẹ chút, thiếp chịu không nổi... á chết mất phu quân á... những lần ra vô cuối cùng hần gặm nhấm môi nàng tay xoa nhẹ ngực nàng làm Dạ Yến rung rẩy vì bị kích thích mạnh, cái cuối cùng đập mạnh sâu vào cuối hoa huyết, cả hai đều phát ra tiếng rên... ừm... á... ừm lên đỉnh hạnh phúc.

Ta yêu nàng nương tử của ta, từ nay không được uống rượu ở bên ngoài nghe không? thiếp biết rồi phu quân, nàng ngủ tí đi hần ôm nàng khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: 9_Tết Đoan Ngọ _Trương Dạ Yến Bị Bắt Cóc

_ Trong sương phòng hai thân ảnh ôm nhau ngủ một giấc dài, khi thức dậy đã là sáng của ngày hôm sau.

_ Cóc... cóc... cóc tiếng gõ cửa dồn dập, Tước Thiên đôi mày kiếm chau lại, Trương Dạ Yến cũng vì tiếng gõ cửa mà thức giấc, giọng nói mang sự khó chịu Tước Thiên hỏi, có chuyện gì? Hắc y vệ vội nói, hồi vương gia, có phó tướng quân xin diện kiến, có việc gấp bẩm báo. Ừ... mời trà ta ra ngay, dạ vương gia.

_ Trương Dạ Yến đôi mắt phượng nhìn phu quân, chàng lo lắng điều gì sao? Không... không có gì nương tử đừng nghĩ nhiều, nàng giúp ta thay y phục, để ta gấp phó tướng có chút việc, dạ phu quân, bước đến tủ chọn một y phục nhả nhận màu tím Dạ Yến đưa đến trước phu quân, nàng khẽ nói để thiếp thay cho chàng, ừ cảm ơn nương tử.

Y phục chỉnh tề Tước Thiên ôn nhu nhìn nàng nở nụ cười hạnh phúc, trước khi ra khỏi sương phòng, hần dặn dò, nàng cũng thay y phục đi, ta gọi gia nhân mang điểm tâm cho nàng, ăn xong nếu có buồn thì ra hoa viên đi dạo cho mát, mà ta quên nói với nương tử chuyện này, Dạ Yến ngờ ngác hỏi chuyện gì phu quân?

_Ta đã sắp xếp qua tết Đoan Ngọ này chúng ta sẽ thành thân,vì lời nói bất ngờ của phu quân mà Trương Dạ Yến đứng hình trong giây phút, miệng nàng há to,mặt đỏ như mặt trời mọc ,thành thân ư?

“ Đúng thành thân “

“Nàng không vui sao? Tước Thiên buồn nhìn nương tử trước mắt hỏi “

“ Dạ thiếp rất vui,chỉ hơi bất ngờ thôi phu quân “

_” Vậy nàng có đồng ý gả cho ta không? “

“Thiếp... thiếp Dạ Yến ngập ngừng, làm cho lòng hấn chợt nhói đau,nàng không vui và nguyện ý bên ta sao ? Gương mặt hấn buồn bã, cuối đầu không nhìn nàng hỏi.

_”Sao chàng lại nói như vậy với thiếp? Thật là đáng tội nghiệp cho thiếp mà, giọng nói run run nhìn phu quân hai tai vòng eo hấn ôm chặt, chàng cứ nghĩ mà xem, thân thể của thiếp từ đầu đến chân chàng đều lấy cả,đêm đêm gối chăn mặn nồng, nếu thiếp không yêu phu quân, không vui về khi bên chàng, thì thiếp không ở lại tướng phủ đến nay,khi thiếp muốn đi,thật sự không ai cản được đâu, nhưng mà nơi này thiếp lưu luyến nhất, chính là chàng đó phu quân à,sao chàng lại không hiểu tâm tư của thiếp chứ? Giàu sang,địa vị thiếp không cần, dù có ra sao,đi bất cứ nơi nào, nếu có chàng bên cạnh thiếp đã mãn nguyện rồi.

_Tước Thiên ôm nương tử, nghe được những lời thổ lộ của nàng, tim hấn giờ đây phấn khích, hạnh phúc ngay giây phút này thật là trọn vẹn, nếu có chết hấn cũng cam lòng. Cảm nhận trước ngực mình ướt, vội nâng mặt nương tử lên ,mắt thấy gương mặt nàng đã nhòe lệ,hấn đau lòng khi thấy nương tử khóc, vội đưa tay lên lau những giọt nước mắt của nàng khẽ nói ra hai từ xin lỗi, ta đã không hiểu lòng nương tử, để nàng phải muộn phiền vì ta,nàng bỏ qua cho phu quân ngốc nghếch này được không? Tước Thiên bày ra gương mặt tội nghiệp nhìn nàng.

_Trương Dạ Yến không trả lời, mà nàng nhón chân tay ôm lấy cổ phu quân, đặt môi lên môi hấn, cắn ,mút ,đưa lưỡi len lỏi vào trong khoang miệng mút mạnh ,giờ phút này Tước Thiên đứng đơ người mặt cho nương tử làm loạn.

_Cắn mút thỏa mãn Dạ Yến ngừng lại, hướng mắt nhìn phu quân cười tươi, mà mặt phu quân sao đỏ vậy? Chàng có bị làm sao không, Dạ Yến ngờ ngác hỏi? Chưa kịp trả lời nàng, thì tiếng nói ngoài cửa lại vang ,vương gia phó tướng ngài ấy đợi đã lâu rồi...ừ ta ra liền, cả hai nhìn nhau cười tươi, phu nhân ăn điểm tâm đi,ta ra đây, lát gặp lại nàng sau,dạ phu quân, hấn vội quay lưng hướng cửa bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: 9_02

_Tại phòng khách tướng phủ,một nam nhân cứ đi qua,đi lại tâm tư đang có gì đó lo lắng, nam nhân vóc dáng cao ráo, khỏe mạnh, gương mặt khôi ngô tuấn tú, mày kiếm sắc sảo, đôi mục quang to ,đầy lạnh lẽo, không nhìn ra được biểu cảm, đôi môi mỏng gợi cảm,than mặc võ phục màu lam càng tôn lên vẻ đẹp hút hồn người.

_Phía xa một thân trường bào trắng, vóc dáng đầy phong thái bước đi về phía phòng khách ,Tước Thiên bước vào cửa phòng khách, một nam nhân đứng đối diện hấn tay ôm quyền thi lễ, miệng khẽ nói.

_Hạ quan phó tướng ,Đương Thái Kiệt tham kiến đô thống đại tướng quân,phó tướng quân ngồi đi,có chuyện gì ngài hãy nói rõ, việc gì làm cho phó tướng lo lắng vậy? Vẫn giữ vẻ mặt bình chân như vại, liếc đôi mục quang nhìn Thái Kiệt.

_Hỏi Tướng quân theo tin báo về, quân phiên cho do thám trà trộn vào thành, không biết chúng nó có âm mưu gì, nhưng mạo tướng e sẽ bắt lợi cho ta,và chúng cứ cao thủ giỏi nhất sang, nhưng chưa rõ là mấy tên thừa tướng quân,đôi mày kiếm khẽ chau lại suy nghĩ Tước Thiên trầm mặc không nói gì.

_Hồi lâu bỗng khẽ nhíu mày lên tiếng, cho tăng cường cẩn thận, tại trong cung của hoàng thượng, và tra xét cẩn thận người ra vào thành ,mấy hôm nữa là tết đoan ngo, lúc này dân chúng rất đông, ta e chúng sẽ có hành động vào ngày này, phải hết sức cẩn thận, dạ mạo tướng đã rõ thừa tướng quân.

_Nhớ không cho kẻ lạ vào giao bất cứ thứ gì vào cung,hay những phủ của các vương gia,các đại quan trong triều, nếu được cứ lấy trước ngày lễ, cẩn thận cho cử người bảo vệ các nguồn nước mà chúng ta sử dụng, tránh bị hạ độc, dạ mạo tướng đã rõ ,ừ ...ngài dùng trà và điểm tâm với ta,bán vương cũng chưa dùng gì, dạ mời đại tướng quân ,mời phó tướng, cả hai vị tướng quân ôn nhu ăn uống, đàm đạo.

_Nơi sương phòng sau khi dùng bữa sáng Trương Dạ Yến thấy buồn quá, bước ra khỏi,hai ca ca đang đứng nghe tiếng cửa mở họ biết là vị muội muội phá phách đi ra,không hẹn trước cả hai y vệ quay sang nhìn Dạ Yến cười tươi, Thanh Phong lên tiếng hỏi, muội muốn đi đâu? Đừng nói với huynh là lại đi uống rượu nhé! Hai má của Dạ Yến chợt hồng lên mắc cỡ vì chuyện cũ,nàng cuối đầu lắc lắc lên tiếng nói... không muội muốn đi đến chỗ vương gia luyện võ để tập luyện, lâu rồi muội chưa tập lại .

À...thì ra là vậy, hết hồn ,các huynh sợ muội uống rượu say lắm rồi đó, muội biết rồi,các huynh đừng có nhắc đến chuyện đó nữa, muội ngại quá.

_ Nhìn Trương Dạ Yến mặc cả hai không nỡ trêu chọc tiếp, Thanh Uy lên tiếng, muội đi theo các huynh, chúng ta dẫn muội đến phòng luyện tập của vương gia, dạ muội cảm ơn ca ca, nào cùng đi, dứt lời cả ba đi về phía sau lưng sương phòng, đi hết con đường trồng đầy hoa oải hương thơm ngát, cách không xa có một căn phòng xinh đẹp hiện ra, cửa bằng gỗ quý, bước vào trong thật rộng rãi, trên các tường treo đầy các loại binh khí, kiếm, đao, côn, đu, thứ, Dạ Yến nhìn say sưa những thứ này, chợt Thanh Uy lên tiếng, đề huynh đi bẩm báo với vương gia muội đang ở đây, nếu không người lại lo cho muội, dạ vâng phiền huynh, ca ca Thanh Phong ở đây với muội là được rồi, ừ vậy ta đi, dứt lời thân hân khẽ nhún kinh công mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: 9_03

_ Chợt Thanh Uy lên tiếng, đề huynh đi bẩm báo với vương gia muội đang ở đây, nếu không người lại lo cho muội, dạ, vâng phiền huynh, ca ca Thanh Phong ở đây với muội là được rồi, ừ vậy ta đi, dứt lời thân hân khẽ nhún kinh công mất dạng.

_ Trương Dạ Yến : liếc mắt nhìn các binh khí nàng chọn ra một cặp song đao, rất tốt và vừa vặn tay nàng. Dạ Yến động tác múa đao thật linh hoạt, dứt khoát, và mạnh mẽ, cũng đã lâu rồi mới tập lại, Dạ Yến thấy cũng tốt, nàng múa đao, Thanh Phong đứng ngoài xem chỉ nghe được tiếng gió, hân không nhìn ra được chiêu thức, vì quá nhanh.

_ Thanh Uy nhìn Dạ Yến mà trong lòng ngầm khâm phục nàng, hân không ngờ muội muội này của bọn quá đổi xuất sắc.

_ Trương Dạ Yến, tập luyện thoải mái rồi thì nàng dừng lại, mặt quay sang Thanh Phong nở nụ cười dụ hoặc, và nói Thanh Phong ca ca huynh đấu với muội vài chiêu nha nàng nhìn hân hỏi? Hà!! Đấu với muội?... không... không... ta không đấu với muội, ta sẽ bị bay đầu mất, muội tha cho ta đi, ta còn chưa có thể từ đó nha.

_ Thanh Phong bài ra gương mặt đau khổ tội nghiệp nhìn nàng, nhưng Trương Dạ Yến khi đã muốn làm gì, thì khó mà thay đổi được, đôi mắt phượng nheo lại nhìn ca ca nói, huynh nhất định không đấu với muội đúng không, Thanh Phong chưa kịp trả lời, thì một cú đâm vào ngực, vì nàng ra tay khá nhanh và bất ngờ, Thanh Phong không kịp né, ủa đau mà muội, sao muội đánh huynh? Dạ Yến không nói gì cầm song đao trên tay, hướng Thanh Phong đánh tới, lần này đã chuẩn bị, hân vội né, và co giò bỏ chạy khỏi phòng, tìm đường thoát khỏi cô muội muội nghịch ngợm này.

_ Trương Dạ Yến tức giận đuổi theo miệng thì la, tay nàng cầm đôi song đao hướng người kia mà rượt, hết nhảy lên chỗ này, rồi phóng qua chỗ nọ, một mảng rượt đuổi ầm ĩ, náo loạn cả vương phủ.

_ Lúc này Tước Thiên vừa tiến phó tướng ra về, nghe hắc y vệ báo nương tử luyện võ trong phòng, hân vui vẻ chạy nhanh đến xem nàng tập, có ngờ đâu gần đến nơi hân thấy được một cảnh rượt đuổi chẳng ra thế thống gì. Đôi mày kiếm chau lại, hân khẽ lắc đầu nghĩ, nương tử này của hân thật là nghịch ngợm nha, dừng lại bước chân Tước Thiên gọi lớn, nương tử nàng lại đang làm loạn gì vậy?

_ Trương Dạ Yến lúc này nghe được tiếng phu quân gọi mình, nên quay sang nhìn hân, không những nàng không dừng lại, mà còn nói lớn nhỏ, phu quân giúp thiếp bắt huynh ấy lại

.

Hà!! Nàng bảo ta đi bắt y vệ sao? đôi mày quang mở to nhìn nàng hỏi. Đúng bắt dùm thiếp mau đi phu quân, lúc này đây Thanh Phong đã kịp nhảy lên mái phủ trốn.

_ Tước Thiên bắt đắc dĩ chiều nàng, hân khẽ gọi Thanh Phong ra đây, nghe được tiếng chủ nhân gọi, hân liền từ trên mái phóng xuống thở hổn hển, vội ôm quyền thi lễ, dạ vương gia gọi.

Trương Dạ Yến chạy đến bên phu quân, đôi mắt phượng liếc nhìn Thanh Phong lên tiếng trách móc, sao lại không đấu với ta hả? Tước Thiên nghe nương tử nói, hân đã hiểu ra vấn đề, nương tử của mình đòi đấu võ với y vệ, ôi trời có ăn gan hùm họ cũng không dám đấu, lắc đầu hân hiểu được nỗi khổ của tên y vệ trước mắt, chợt có ý hay, hân quay sang nàng, đề ta đấu với nương tử, hà!... phu quân đấu với thiếp sao? Thật không? Thật ta đấu với nàng, Dạ Yến vui vẻ nở nụ cười xinh, tay Dạ Yến cũng nhanh ra đòn, Tước Thiên đã chuẩn bị nên né được một chiêu của nương tử.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 31: 9_04

_ Dạ Yến vui vẻ nở nụ cười xinh, tay Dạ Yến cũng nhanh ra đòn, Tước Thiên đã chuẩn bị nên né được một chiêu của nương tử.

_ Cuộc đấu võ của phu thê họ kéo dài gần một canh giờ, dưới sự chứng kiến của các khán giả, là tất cả mọi người trong vương phủ, cùng bốn ca ca của nàng Trương Dạ Yến nhà ta.

_ Tước Thiên biết nương tử thương tích vừa khỏi, nên chỉ dùng nửa phần công lực, tránh cho nàng bị thương, cuộc đấu đang tiếp tục, thì bụng Tước Thiên sôi sùng sục, hần đói rồi giờ mà không phân thắng bại có khi bị đói chết, nghĩ vậy nên hắn quyết định ra đòn cuối, khóa trụ tay nàng, ôm cả người mềm mại của nương tử vào lòng mình, đầu cúi xuống hôn lên môi nàng mát, liếm hết vị ngọt, thơm của riêng nàng.

_ Đang đấu võ tự dưng không lại bị ôm, rồi còn bị ăn đậu hũ một cách ngang nhiên trước mắt bao nhiêu người, “ Trương Dạ Yến mặt đỏ như mặt trời trưa nắng nóng” phu quân bỏ thiếp ra, mọi người nhìn thấy kia, vì xấu hổ mà Dạ Yến dùng tay muốn đẩy kẻ đang làm loạn ra xa, nhưng nào dễ dàng vậy, hắn cứ vờ như không nghe nàng nói, lại tiếp tục hôn sâu hơn.

_ Tước Thiên hôn mát mẻ như từng phạt nàng vì tội làm loạn cả vương phủ, Dạ Yến vì bị hôn sâu, lại còn mạnh giờ đây biểu hiện khó thở mặt chuyển xanh, sắp ngất xỉu, đúng lúc ấy nụ hôn mới ngừng lại, được buông ra, Dạ Yến thở dồn dập, từ từ sắc mặt hồng trở lại. Liếc mắt phượng nhìn phu quân trước mặt. “chàng làm gì vậy muốn thiếp chết hay sao hả?” Miệng thì nói hai tay chống nạnh, nhìn nàng hần cười tươi âm lượng nhỏ nhẹ, nương tử phu quân đối bụng.

_ Hà ! Hai mắt phượng mở to nhìn phu quân, chàng đói rồi sao? Ừ ta đói nương tử, vâng vậy chúng ta đi ngự thiện phòng dùng cơm nhé phu quân, cả hai tay trong tay ung dung hướng ngự thiện phòng mà đến, bỏ lại nơi này cả nhóm người đang ngu mặt vì những gì vừa chứng kiến, bốn vị ca ca nhà ta, ngu mặt hồi lâu cũng bình tĩnh, vội khinh công đi theo đôi phu thê hạnh phúc đó.

_ Tại ngự Thiện phòng Tước Thiên kéo ghế cho nương tử thì gọi người mang thức ăn lên, Trương Dạ Yến chợt lên tiếng nói với gia nhân, nói ngự thiện chuẩn bị một bàn y như vậy cho bốn ca ca của ta dùng nhé, dạ phu nhân, Tước Thiên bất ngờ ca ca của nàng là ai? Cười tươi Dạ Yến nhẹ nhàng nói, thiếp kết nghĩa huynh muội với bốn ca ca, là hắc y vệ, Thanh Uy, Thanh phong, Đặng Minh và Khắc Trí đó phu quân, sao! là bọn họ ?đôi mày kiếm châu lại nhìn nàng, dạ đúng, từ khi thiếp đến nơi đây ngoài phu quân, thì các huynh ấy là người thân duy nhất của thiếp, họ quan tâm thiếp, bảo vệ thiếp, xin phu quân đừng phản đối việc này được không, nàng nhìn hần như nắng nỉ, được nàng cứ làm gì mà nàng thấy thích, thiếp cảm ơn phu quân nhiều lắm, được rồi nào cùng ăn cơm.

_ Nơi phòng kế bên cả bốn hắc y vệ trong lòng đang cảm động không thể nói được, một vị phu nhân tướng quân, cao cao tại thượng, vậy mà xem bọn họ là người thân của mình, còn gì mà cảm động hơn nữa chứ, bàn ăn đã được dọn lên, cả bốn người vừa ăn vừa khóc, nam nhi thà rơi máu, chứ không rơi lệ, nhưng với tình cảm của một người như vậy, những nam nhân như họ cũng không cảm lòng được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: 9_05

_ Nam nhân thà đổ máu chứ không rơi lệ, nhưng vì tình cảm của một người như vậy, những nam nhân như họ cũng không cảm lòng được.

_ Sau khi dùng cơm xong hai người cùng vui vẻ về sương phòng, cùng tắm, và thay y phục nhẹ nhàng, Trương Dạ Yến mệt mỏi vì cả ngày rượt đuổi lòng vòng, nàng vội trèo lên giường, không bao lâu chìm vào giấc ngủ ngon.

_ Tước Thiên ngồi xem lại báo cáo của phó tướng quân đưa lúc sáng, gương mặt trầm lắng suy nghĩ, trước kia chưa có nàng bên cạnh, hần làm việc không phải lo sợ trước, sau gì, bất quá thì chết, cũng một mạng, vì vậy đối với kẻ thù không hề khoan nhượng, không sợ bị trả thù, nhưng giờ đây còn có nàng bên cạnh, mọi việc đều phải cẩn thận hơn, một tiếng thờ dài của Tước Thiên giữa đêm khuya canh vắng, nghe càng lớn hơn, chợt đứng lên đi đến giường lớn thăm chầm xem nương tử ngủ có ngon không, một vóc dáng mỏng manh, với mái tóc dài mềm mại xõa trên lưng, da trắng mịn màng, nương tử của hần đang ngủ ngon, với tư thế nằm hết sức bá đạo, tay dang rộng, chân nằm như ôm gối, nhưng dang thật rộng, hơn nữa giường lớn đi đến gần kéo chăn đắp cho lên nàng ngay ngắn, miệng khẽ cười Tước Thiên tự nói, nương tử của ta, phu quân rất yêu nàng, ta sẽ luôn bảo vệ cho nàng.

_ Tước Thiên bước ra khỏi sương phòng nhìn thấy hai y vệ vẫn còn đứng gác, dừng lại nhìn họ nói, sắp tới đây là tết Đoan ngo, cũng là cơ hội tốt cho bọn do thám hành động, các người phải theo sát phu nhân ta, hãy bảo vệ cho nàng được an toàn, ta lúc đó trước giờ lễ hội sẽ vào cung chúc mừng thái hậu, và hoàng thượng, rồi ta sẽ về ngay, nên an toàn của nàng ta nhờ cả vào các người. Dạ vương gia an tâm chúng hạ nhân sẽ hết lòng bảo vệ phu nhân. Ừ ta cảm ơn mọi người trước. Hà ! Có nghe lầm không ? vương gia mà cảm ơn bọn họ sao? Cả bốn người há miệng to hết cỡ, mắt đứng hình, họ nhìn người trước mặt xem có phải vị chủ nhân của mình không đây, mặt cho mấy người ngu mặt đứng đó, Tước Thiên nhẹ nhàng quay lưng đi trở vào sương phòng, rồi nhẹ nhàng nằm xuống bên nương tử của mình, không lâu cũng chìm vào giấc ngủ ngon.

_ Buổi sáng thức dậy nhìn chung quanh không thấy phu quân đâu cả, bước xuống giường nhìn sang một cái bàn có một bộ y phục màu hồng nhạt, môi xinh khẽ cười, cái này phu quân chuẩn bị cho mình sao đẹp quá, Trương Dạ Yến đang lúc ngẩn ngơ, tiếng gõ cửa vang lên, cùng tiếng nói ngọt êm, phu nhân nô ti vào được không ạ? Ừ em vào đi nàng nói, tiếng mở cửa nhẹ nhàng, a đầu Hạ Nhi bước vào cung kính hành lễ, nô ti tham kiến phu nhân, để nô ti chải tóc và trang điểm cho phu nhân, ta không thích trang điểm, em cứ làm tóc dùm ta thôi, dạ thưa phu nhân, là vương gia cấm dặn, nếu không làm đúng, nô ti sẽ bị phạt mất thừa phu nhân.

_ Trương Dạ Yến nghe nói lòng không vui lắm nói, ta sẽ chịu trách nhiệm cho ,em đừng lo,mà hôm nay là ngày đặt biệt gì của tướng phủ hay sao ha em? Dạ Yến nhìn a đầu hỏi,một nụ cười tươi trên môi ,a đầu nhìn nàng nói, hôm nay là tết Đoan ngo thừa phu nhân. À ! Là hôm nay sao ,chắc vui lắm phải không em?dạ vui lắm thưa phu nhân, vương gia đã chuẩn bị hết cho tối nay cùng phu nhân ngắm trăng,và rước đèn,mời phu nhân ngồi xuống nô tì làm cho người,ừ ta ngồi đây, mà em thấy vương gia đâu không? Hồi phu nhân sáng sớm vương gia vào cung chúc mừng thái hậu và hoàng thượng ,chắc vương gia cũng sắp về rồi,ừ cảm ơn em.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: 9_06

_ Hồi phu nhân sáng sớm vương gia vào cung chúc mừng thái hậu và hoàng thượng, chắc vương gia cũng sắp về rồi, ừ cảm ơn em.

_ Tại hoàng cung sau khi chúc mừng thái hậu và hoàng thượng thì Tước Thiên xinh phép ra về, chân bước ra khỏi điện, vừa hay phó tướng bước đến gần, phó tướng Dương Thái Kiệt tham kiến vương gia đại tướng quân, phó tướng miễn, những gì ta cần dặn ngài, đã chuẩn bị xong hết chưa? Hồi vương gia mặc tướng đã chuẩn bị sẵn sàng, cho thêm binh lính trấn giữ các cổng thành nghiêm ngặt, vương gia an tâm. Ư mong rằng không xảy ra sơ xuất gì, thôi phó tướng vào thỉnh an thái hậu và hoàng thượng đi,ta xin kiếu, dạ mặc tướng chào vương gia, bước chân vội vã trong lúc này trong lòng hẳn có cảm giác việc gì đó sắp xảy ra, trong lòng rất nôn nóng muốn mau về gặp nương tử của mình,hắn nhớ nàng.

_ Nơi sương phòng Trương Dạ Yến ngồi cứng cả lưng để cho các nha đầu, làm tóc, trang điểm suốt hơn canh giờ, nàng chịu không nổi nữa lên tiếng.

_ Khi nào mới xong vậy các em?

“Ta chịu không nổi nữa rồi” đau lưng quá đi mất, một a đầu cười tươi nói, dạ xong rồi thưa phu nhân, em giúp phu nhân thay y phục nhé.

“Ừ cảm ơn em” y phục được thay xong Dạ Yến nhìn vào gương ,oa ! Mình đây sao? nàng tự hỏi chính mình, chợt tiếng cửa phòng mở ra,Tước Thiên bước vào một cách vội vã, đôi mục quang liếc nhìn trong phòng,miệng gọi nương tử nàng đâu rồi?phu quân thiếp trong này, chân bước vào bên trong Tước Thiên nhìn thấy nàng, hẳn chợt ngỡ ngàng ,đứng hình, khẽ nói, nương tử nàng đẹp quá, trước cảnh yêu thương của hai chủ nhân, hai nha đầu thông minh rút lui ra khỏi phòng, trả lại sự yên tĩnh cho hai người.

_ Tước Thiên bước lên ôm nương tử vào lòng mắt vẫn nhìn không hề chớp mắt.

_ Trương Dạ Yến vì việc bị nhìn mà mặt đỏ lên, chợt đôi môi bị người chiếm lấy, liếm mát không thương tiếc, như muốn nhai luôn cả môi vào bụng.

_ Dạ Yến chợt nhớ mình vừa trang điểm, bị hôn như vậy thì hồng mắt, tay vội đưa lên đẩy người đang ăn đậu phụ của mình ra,nhưng dù có đẩy thế nào phu quân của nàng cũng không hề nhúc nhích, mà động tác càng tiến xa hơn, miệng liếm mát từ cổ,rồi lại xuống dưới đôi gò bồng căn tròn trắng mịn của nàng mà cắn ,mút, lúc đầu ý định của nàng là ngăn cản phu quân, giờ đây với sự kích thích của hắn, Dạ Yến khẽ rên rỉ, chần chừ y phục đã bị cởi sạch, và những tiếng rên rỉ, thờ dốc trong sương phòng vang lên suốt đến hai canh giờ mới ngưng. Tước Thiên vui về ôm nương tử vào lòng nhắm mắt dưỡng thần.

_ Cốc... cốc...cốc tiếng gõ cửa vang lên, và giọng nói của hắc y vệ ,thưa chủ nhân đã sắp đến giờ cúng trăng và dự lễ rước đèn rồi thưa chủ nhân.Ưể ta chuẩn bị rồi ra ngay.

_ Trương Dạ Yến cũng vội vã ngồi dậy khi nghe lời ca ca của mình vừa nói, mặc lại y phục, sửa sang lại tóc tai, và đánh lại son môi đã bị mất vì ai kia,nắm tay phu quân, cả hai bước ra khỏi sương phòng, theo sau hai người là bốn y vệ thân tín,

Một bàn lớn đặt giữa trong khuôn viên tướng phủ, ở trên đầy đủ các bánh, hoa,quả,và đèn thì được treo thấp sáng khắp nơi trong tướng phủ, nhìn thật đẹp mắt.

_ Tước Thiên cầm trên tay ba nén hương,đến khấn nguyện nơi bàn cúng,rồi quay sang nương tử khẽ nói, nàng cũng thắp hương đi,dạ phu quân, thật thành tâm Dạ Yến lúc này chỉ cầu mong quốc thái dân an,mưa thuận gió hòa cho dân chúng no ấm, cũng nguyện cho mình và vương gia luôn mãi ở bên nhau hạnh phúc.

Buổi lễ cúng đã xong, Tước Thiên nắm tay nương tử đến bên đình ngọc các, cùng nàng xem pháo hoa, rước đèn, ngắm trăng, nương tử nàng ngồi xuống đây ta có một thứ tặng nàng ,từ trong tay áo lấy ra một hộp dài bằng gỗ, đưa cho nàng ta tặng nàng , Dạ Yến mở ra xem,lòng cảm động nàng rơi nước mắt.

Một cây trâm ngọc bích hình hoa lan được nghệ nhân làm thật tinh xảo, và một sợi dây chuyền hình hoa mai.

_ Nàng thích không? Hắn nhìn nương tử khẽ hỏi, dạ rất thích phu quân, đa tạ phu quân, để ta đeo dây chuyền cho nàng, nói là làm đứng lên đeo sợi dây cho nương tử, và cài cây trâm lên tóc nàng,pháo hoa được chuẩn bị sẵn lúc này chợt nổ lên thật đẹp, hai người cùng nhau nâng chung rượu,chúc mừng tết đoan ngo vui vẻ, cạn nào nương tử, nàng ăn bánh đi,dạ, pháo hoa thật đẹp quá phu quân.

_Tại sương phòng một bóng đen xuất hiện hần lên vào phòng của Tước Thiên bằng cửa sổ, tìm một vị trí thích hợp ẩn núp chờ cơ hội ra tay với Dạ Yến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: 9_07

_Tại sương phòng một bóng đen xuất hiện, hần lên vào phòng bằng lối cửa sổ, tìm một vị trí thích hợp ẩn núp, chờ cơ hội ra tay với Dạ Yến.

_Buổi lễ đang diễn ra rất vui,cả hai cùng ngắm trăng, xem pháo hoa, lâu lâu lại trao nhau nụ hôn say đắm, làm cho bốn vị ca ca của Dạ Yến ngồi bàn đối diện, nhìn mà đỏ mặt.

_Bất chợt Trương Dạ Yến như nhớ ra việc gì đó, vội quay sang phu quân nói ,thiếp vừa nhớ ra ,thiếp có món quà tặng phu quân, mà lại quên không mang theo ra đây, để thiếp vào sương phòng lấy mang ra tặng chàng, dứt lời nàng đứng lên, cúi hôn lên môi phu quân, thiếp vào lấy sẽ ra liền.

_Ừ nàng lấy mau trở lại, còn nhiều tiết mục hay ,nàng ra xem cùng ta ,phu quân đợi nàng, dạ thiếp trở lại ngay mà.

_Trương Dạ Yến chân bước nhanh về sương phòng, vào cửa nhanh chân đến bên tủ ,mở lấy ra một cái hộp vuông bằng gỗ xinh đẹp, trên môi nàng khẽ cười, vì Dạ Yến nghĩ đến phu quân sẽ rất thích khi nhận món quà này, trong lúc này một làn khói trắng từ đầu bay vào mũi Dạ Yến, nàng quay lại thử tìm khói đó từ đâu ra, nhưng chỉ kịp đi một bước, đầu đã quay tròn, hai mắt nặng trĩu bất ngờ, và Dạ Yến lao đầu té ngã ra trước, một bàn tay kịp đưa ra đỡ,tránh bị phát ra tiếng động khi nàng ngã xuống.

_Tên hắc y nhân đặt nàng vào một cái bao vải to màu đen, vác nàng lên vai hướng cửa sổ đi ra ,mon men theo cổng sau của tường phủ lên xe ngựa đã được đợi sẵn mà tẩu thoát.

_Lúc này tại đình ngọc các, thời gian Dạ Yến về sương phòng đã được hơn một khắc,đôi mày kiếm của Tước Thiên giờ đã chau lại, liếc mắt nhìn sang bốn y vệ, không cần hần nói, Thanh Uy vội đứng lên ôm quyền nói để tiểu nhân đi mời phu nhân, chủ nhân an tâm, lời vừa dứt, Thanh Uy vội thi triển khinh công hướng tới sương phòng.

_Đến trước sương phòng, thật là cửa phòng mở rộng, Thanh Uy vội vã bước vào, một mùi khó chịu xông vào mũi.

_Thanh Uy chợt xanh mặt ,mê hồn hương...đúng là mê hồn hương, trong sương phòng của vương gia sao lại có mê hồn hương chứ hần thăm hỏi?

_Mà còn muội muội đâu? Trương Dạ Yến muội đâu rồi vương gia đợi muội đó Thanh Uy lo lắng gọi to.

_Cảm nhận sự bất an,hần vội bước vào chỗ giường ngủ của họ, liếc mắt nhìn chung quanh,nhìn đến vị trí tủ đồ,cửa tủ vẫn mở, chợt Thanh Uy nhìn thấy hai vật gì đó nằm dưới đất, đi vội đến nhặt lên, một cái là sợi dây chuyền hình hoa mai, và một cái là ngọc bội phi thủy, mà mấy hôm trước hần đi với muội muội ra chợ, có ghé một cửa tiệm muội ấy mua nói tặng cho vương gia, mắt lại liếc kiểm tra quanh phòng, trong góc tối gần cửa sổ dưới đất có vài cây mê hồn hương đốt đang dở,đưa tay nhặt lên, quay lưng chạy vội ra khỏi phòng hướng hoa viên đi đến.

_”Thanh Uy thi triển khinh công lướt gió nhanh nhất có thể, gương mặt đã căng ra ,tưởng chừng như sẽ đứt bất cứ lúc nào. Ngồi tại đình ngọc các, Tước Thiên trong lòng lúc này có cảm giác bồn chồn không yên, chợt từ xa Thanh Uy lao đến trước mặt ôm quyền dập bái nói không thành câu, làm cho Tước Thiên, cùng ba hắc y vệ nhìn hần thêm lo lắng.

_Có việc gì? “Nương tử của ta,nàng đến chưa? “Nói nhanh Tước Thiên giờ đã mất bình tĩnh, này giờ hần chỉ cố gạt chính mình ,mặt đã nổi đầy gân xanh,đỏ, phu nhân đâu ?hần hỏi lại lần nữa phu nhân bị bắt cóc rồi vương gia, sao!!!!. Bắt cóc... khi nào? Ở đâu? Sao người dám khẳng định, dạ vương gia, đây là mê hồn hương, tiểu nhân vừa tìm thấy trong sương phòng của ngài, và đây là vật phu nhân bị tên bắt cóc làm rớt lại, Thanh Uy đưa sợi dây chuyền cho Tước Thiên, cầm món đồ mình mua tặng nương tử trong tay,lòng hần chợt nhói đau,nhưng gương mặt vẫn giữ nguyên nét mặt băng lãnh hơn bao giờ, khôn khiếp ta sẽ cho các người biết thế nào là chết còn hơn là sống ,tay đưa lên lật đật cả bản ăn, miệng ra lệnh, phong tỏa các cổng thành cho ta,không cho một ai ra khỏi thành .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: 9_08

_Phong tỏa các cổng thành cho ta,không cho một ai ra khỏi thành.

_ Dạ tuân lệnh! Thanh Uy vội vã quay người thi triển khinh công lướt gió đi mất, Tước Thiên tay nắm thành quyền, mục quang rực lửa, miệng khẽ nói, Thanh Phong đi điều tra trên dưới người trong phủ xem có gì khả nghi không, dạ chủ nhân, quay lưng thân thủ cũng nhanh như gió phóng đi.

_ Mắt phượng hần nhìn xa xăm, lòng đau xót, nương tử nàng đang ở đâu? hãy đợi ta ,phụ quân sẽ sớm đến cứu nàng. “Đặng Minh, Khắc Trí các người chia nhau các hướng ,ta đi một hướng ,các người không được bỏ sót chỗ nào,điều động binh mã đi cùng, dạ chủ nhân, ba thân ảnh chia ra ba hướng thi triển khinh công lướt gió đi trong màn đêm tìm kiếm.

_ Xe ngựa chờ Trương Dạ Yến đã ra khỏi cổng thành, hướng phiên quốc mà chạy.

_ Trên mái nhà cao,một thân ảnh cô độc, đứng sừng sững, đôi mục quang nhìn xa xôi không một chút biểu cảm vui ,buồn, gương mặt sắc lạnh ,làm cho ai nhìn thấy cũng phải rùng mình khiếp sợ.

_ Bóng dáng Thanh Phong lướt gió đến trước mặt chủ nhân, ôm quyền nói, chủ nhân đã điều tra được, lúc chiều có một tên giao gạo cho vương phủ, người của phủ không chú ý ,vì hắn nói là người mới vào của cửa hàng ,mà phủ ta thường lấy, và theo tiểu nhân điều tra được, thì có người thấy một chiếc xe ngựa đậu ở cổng sau vương phủ rất lâu mới rời khỏi, trên xe có bốn tên mặc đồ nông dân, và một đánh xe, trên xe có một bao vải đen, lính canh cửa thành nghĩ là bao gạo nên cho ra thành trước khi có lệnh phong tỏa ,trước đó hơn nửa canh giờ rồi chủ nhân.

_ Tước Thiên nét mặt sắc lạnh nói, gọi ba người kia ,chuẩn bị ngựa đuổi theo, dạ chủ nhân. Năm thân ảnh cười ngựa phóng nhanh,với tốc độ chóng mặt, chỉ thấy bụi bay mù mịt.

_ Lúc này trên xe ngựa bốn hắc y nhân nhìn nhau cười nói, giờ đây bọn chúng có phát hiện ra thì cũng không còn kịp, chúng ta đã đi xa rồi, hay chúng ta tìm một nơi nào nghỉ chân một tên trong nhóm nói, cả bọn gật đầu đồng ý, thấy đằng xa có ngôi nhà hoang,cả bọn cho xe ngựa chạy vào cột ngựa, một tên ôm bao vải có Dạ Yến đem vào nhà, để xuống một góc xác tường, hắc y vội mở miệng bao kiểm tra xem nàng còn thở hay không, thấy được hơi thở nhẹ nhàng của Dạ Yến, hắc y mới bỏ đi ra phía trước của ngôi nhà hoang ngồi xuống ăn uống cùng bốn tên còn lại.

_ Trương Dạ Yến đã tỉnh lại từ nãy giờ, nhưng vẫn cứ nhắm mắt đánh lura tên hắc y nhân đó ,liếc mắt phượng nhìn trên, dưới chung quanh ngôi nhà ,lại nhìn thấy đám người ngồi ngoài kia miệng Dạ Yến khẽ nhếch mép cười, nàng nhìn thấy được một cái chén đã bể,nàng cố gắng lết cả người đến bên cái chén bể nhặt nó bằng tay vẫn bị trói, cũng mai chúng trói để đằng trước, nếu cột ra phía sau là coi như xong.

Trương Dạ Yến vội dùng phần bẹn của chén bị bể, cắt bỏ dây đang cột tay mình, trong ít phút cố gắng, tay cũng đã được mở trói, và đến chân nàng nhẹ nhàng tháo, thời gian trôi qua cũng gần nửa canh giờ, Dạ Yến bước nhẹ nhàng vòng qua phía sau của ngôi nhà, hướng cửa sau chạy trốn, nàng không biết phải chạy hướng nào, nhưng khi nhìn xuống mặt đường, Dạ Yến thấy được dấu bánh xe ngựa lúc này khi chạy vào, và thế nàng theo đó mà chạy ngược trở ra.

_ Lúc này đây bóng vó ngựa của nhóm người Tước Thiên cũng lần theo dấu bánh xe ngựa mà đuổi theo, hắc y hy vọng là mình đã tìm đúng hướng.

_”Những tên hắc y nhân ăn uống no say,chợt nhớ đến người nằm trong kia,một tên đứng dậy đi vào muốn kiểm tra trước khi ngủ, bước vào hắc y hoảng hốt khi không thấy người đâu, dây trói đã bị cắt, hắc y gầm lên nói anh em đuổi theo, con à nó trốn rồi ! Cả năm tên tức giận lên xe ngựa đuổi theo Dạ Yến.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: 9_09

_ Trương Dạ Yến dùng hết sức mình có để chạy, nàng nghĩ phải chạy càng xa càng tốt, mặt dù chạy đã xa, nhưng chân thì làm sao chạy bằng xe ngựa chứ, không bao lâu thì bọn hắc y nhân cũng đã đuổi theo kịp nàng, một tên la lớn, đứng lại cho ta! con tiện nhân kia,khi xe ngựa chạy đến gần thì bốn tên phóng khỏi xe ngựa, đứng trước mặt Dạ Yến nói lớn, còn muốn chạy sao?ngao ngoãn theo chúng ta về, nếu không đừng có trách sao chúng ta không thương hoa tiếc ngọc.

_ Trương Dạ Yến mắt phượng tròn trừng nhìn bọn chúng, đừng mơ ta theo các ngươi nàng khẽ nhếch môi nói, được lên anh em, dứt lời một tên vương tay định chụp bả vai Dạ Yến để bắt nàng, Dạ Yến nhanh hơn né sang bên, tung cú đá vào ngực ,làm tên hắc y nhân té ra xa,từ bên phải một cú đâm hướng mặt nàng đánh tới ,Dạ Yến chụp được cánh tay tên đó bẻ ngược... rắc...tiếng xương kêu lớn, tên hắc y nhân ôm tay gào thét, bất chợt phía sau một cú đá bất ngờ, trúng lưng cú đá này của người luyện võ công nhiều năm, nên rất có lực...phụt... máu từ miệng Dạ Yến phun ra,nàng mất thăng bằng té về phía trước, nhưng cũng kịp đứng lên, thủ thế đánh tiếp với tên y nhân vừa đá mình ,nàng dùng hết những gì mình được học khi là đặc cảnh, thế trận lúc này cũng coi là cân bằng, nhưng bất ngờ tên hắc y nhân phóng người hần lên cao,từ trên hần chia mũi kiếm xoay tròn hướng đỉnh đầu Dạ Yến đâm xuống, khi nàng nhìn ra Dạ Yến chỉ kịp né đầu qua, mũi kiếm trượt xuống đâm vào xương quai xanh của nàng, cố gắng chịu đau,tay nàng rút từ dưới chân ra cây chủy thủ, hướng tay đang cầm kiếm của tên y nhân chém. Phụt...trúng ngay gân tay máu phun như vòi nước hồng, hắc y đau đớn chân vung lên đá một cước vào Dạ Yến, mai sao nàng nhanh chân nhảy sang bên né được.

_ Trương Dạ Yến không ngờ còn lại một tên, nãy giờ hắc y không đánh, trong lúc này hắc y cầm trên tay chủy thủ hướng nàng vừa né đứng mà phóng tới, Dạ Yến nghiêng người né được, nhưng một cây khác liền theo sao lao đến trước mặt, giờ phút này Dạ Yến đã thấm mệt, và vì vết thương trên quai xanh đang vẫn ra máu, Dạ Yến phản xạ đã chậm hơn, và rồi... phụt... máu từ vết thương trước ngực phải ,do cây chủy thủ vừa cắm vào, mắt phượng khẽ

nheo vì đau,vừa bị nội thương, và bị cả ngoại thương, nàng không chịu được nữa, miệng lại phún ra một ngụm máu, Dạ Yến lão đảo đứng không vững, tên hắc y nhân, thấy nàng như vậy, cười đắc ý bước đến trước mặt nàng, à tiện nhân này, ta sẽ không giết ngươi,có ngươi,chúng ta mới ép được tướng quân Tước Thiên đầu hàng, ngươi không dễ chết đâu.

_Trương Dạ Yến vừa nghe chúng muốn dùng mình để làm khó phu quân nàng, bằng sức lực còn lại, bất ngờ nàng tung một cú đấm vào ngực tên y nhân trước mặt, kèm theo là một cú đá vào yết hầu, một ngụm máu từ họng tên y nhân phun ra,hắn lùi lại ba bước té ngựa ra, một cú đá đó đã lấy đi hết sức của nàng lúc này, nàng té ngồi xuống đất, miệng lại phún ra một ngụm máu, Dạ Yến mắt phượng nhìn xa xăm, miệng khẽ nói phu quân chàng mau tới đi,thiếp nhớ chàng, thiếp mệt lắm rồi Tước Thiên.

Đằng xa tiếng vó ngựa mỗi lúc gần hơn, bóng bạch y đã đến mắt hắn nhìn xa thấy được bóng dáng của nàng, người hắn yêu đến khắc cốt ghi tâm nàng đang nằm dưới đất, chợt một tên y nhân bị thương đã tỉnh dậy, hắn tay cầm kiếm đứng trước người Dạ Yến đưa tay cầm kiếm nhắm ngay tim mà đâm xuống, kiếm gần đến người Dạ Yến bỗng một phi tiêu từ xa phóng đến cây kiếm, đánh văng cây kiếm ra xa,một thân ảnh cao lớn bạch y thi triển khinh công lướt gió đến trước mặt tên y nhân, kiếm đã tước khỏi vỏ, xẹt một đường ngay cổ tên y nhân đổ gục xuống đất.

_Tước Thiên quỳ xuống hai tay hắn ôm nương tử vào lòng ,nhìn nàng toàn thân một màu đỏ tươi chói mắt, trên ngực nàng cây chùy thủ vẫn còn cắm,máu vẫn không ngừng chảy ra, Tước Thiên nhanh tay điểm huyết cầm máu, miệng gào to thê thảm nương tử... nương tử... nàng không được rời xa ta,nàng mở mắt ra nhìn ta đi nương tử.

Bốn hắc y vệ vừa chạy đến nơi mắt thấy muối muối một thân bị thương nặng, máu khắp cả người, lòng đau đớn gọi to,muội muội, hãy tỉnh lại đi, tên nào làm muội ra như vậy, Thanh Uy liếc mắt nhìn năm tên đằng kia,người nào cũng bị thương, hắn giờ kiếm liên đi tới giết từ tên, Tước Thiên vội lên tiếng, chừa lại hai tên để điều tra, ta tin có nội gián, dạ chủ nhân, còn lại giết chắc nhỏ ra,làm buổi tối cho thú rừng.

Đôi mục quang giờ đây đầy xác chết,lấy xe ngựa của bọn chúng đưa nàng hồi phủ cử hai người áp giải chúng về, chừa cho chúng tỉnh lại, từ từ đối đãi với chúng, dạ chủ nhân, Tước Thiên ôm cả người nương tử lên xe ngựa, để đầu nàng dựa vào ngực mình, tay vẫn nắm chặt tay nàng không buông ra,hắn nhìn máu từ vết thương chảy ra toàn đỏ tươi, chắc chắn là không có độc hắn cũng nhẹ nhõm chút ít, không dám rút chùy thủ ra lúc này, vì bên người không mang theo được liệu, phải về phủ thôi, nhìn nàng hắn khẽ nói, nàng ráng thêm chút nữa thôi.

Không bao lâu đã về đến kinh thành, giờ đây dòng người dự lễ cũng thưa bớt, Tước Thiên chợt lên tiếng, truyền thái y Kỳ Lôi vào phủ gấp, dạ chủ nhân, Đặng Minh lướt gió thi triển khinh công, hướng phủ vương gia Kỳ Lôi mà đến.xe ngựa đã về tới phủ, chạy thẳng đến khuôn viên chỗ sương phòng của hai người mới dừng lại,

_Tước Thiên bế nàng vào, đặt lên giường lớn, mang nước ấm khăn sạch vào, dạ gia nhân nghe hắn nói lập tức co giò chạy, Tước Thiên nhìn nàng miệng khẽ nói, nương tử nàng đừng bỏ ta mà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: 10_Nỗi Buồn Nhân Đôi, Tước Thiên Tự Trách

_Tước Thiên nhìn nàng hai tay đưa ra nắm lấy tay của nương tử, mắt chợt phát hiện ngay cổ tay nàng có dấu bầm tím, do bọn bắt cóc cột chắc nên mới bầm đến vậy, lòng hắn đau đớn không nguôi.

_ Những giọt nước mắt cay xé lạnh lẽo rơi, hắn ôm nàng vào lòng, miệng gọi to,nương tử... nương tử... nàng đừng rời xa ta,nàng mở mắt nhìn ta đi nương tử. Tiếng gọi da diết thê thảm của Tước Thiên, giọt nước mắt của hắn rơi xuống mặt nàng, Trương Dạ Yến dần mở mắt.

_Mắt phượng nhìn lên thấy mình đang nằm trong lòng phu quân, miệng nàng khẽ gọi... phu...quân...phu quân.Tước Thiên mừng rỡ khi nghe được tiếng gọi của nương tử, hướng mắt nhìn nàng, xin lỗi nương tử, ta đến muộn, làm cho nàng thương tích như vậy, hai mắt hắn đỏ vì khóc quá nhiều, cả gương mặt cũng ửng đỏ, Dạ Yến nhìn mà lòng đau,đưa tay lên Dạ Yến lau những giọt nước mắt trên mặt phu quân, nàng khẽ cười nói, không sao dù sao chàng cũng đến, thiếp nhớ chàng, thiếp rất sợ sẽ không gặp được chàng nữa.

_Tước Thiên ôm cả người nàng vào lòng, hôn lên môi nàng ,như để chắc chắn nàng vẫn còn bên hắn, ta rất sợ nàng rời xa ta, nếu mất đi nàng ta sẽ không biết phải sống ra sao Tước Thiên nói bên tai nàng.

_Cửa phòng mở ra Kỳ Lôi vội vã bước vào,thì gia nhân ôm chậu nước cũng bước theo sau,đặt chậu lên bàn rồi cũng lui xuống, giờ đây Kỳ Lôi vội mở miệng khẽ gọi vương huynh đệ đến rồi, ừ đệ vào đây đi ,vàng đệ vào ngay,Kỳ Lôi bước vào bên trong, chỗ giường lớn, mắt nhìn thấy một cảnh trước mặt làm hắn không khỏi giật mình,một nữ nhân nằm trên giường lớn, thân y phục toàn là máu ,mặt nàng không còn tí huyết sắc nào. Hắn kinh hãi vội hỏi, vương huynh nàng ấy vì sao ra nông nỗi như vậy chứ?

_Tước Thiên đôi mục quang thoáng buồn, pha lẫn tức giận, hắn nhìn biểu đệ nhẹ nhàng nói, nàng bị bắt cóc, trong lúc đầu để tìm đường thoát, nàng bị chúng đã thương, cây chùy thủ vẫn còn cắm o trên ngực nàng, và trên xương quai xanh cũng bị vết chém, đệ đến xem cho nàng đi,bước chân đi đến gần, Kỳ Lôi nhìn miệng vội kêu to...Trời ơi! Sao mà bị thương nặng giữ vậy chứ, huynh không cứu kịp nàng sao?nghe câu nói này của Kỳ Lôi, Tước Thiên trong lòng một cổ chua xót, chỉ biết cuối đầu, Dạ Yến nhìn phu quân buồn, nàng vội lên tiếng, ta không sao,vương gia đừng lo lắng, phu quân cũng đã tới cứu ta mà, không có phu quân chắc giờ đây ta làm mãi cho thú hoan mất rồi, mắt phượng nhìn lên phu quân, bàn tay đưa lên trên má của phu

quân, nàng khẽ vuốt, như an ủi đồng viên.

Tước Thiên lại nhìn Kỳ Lôi miệng khẽ nói, giờ đệ chữa khỏi cho nàng dùm ta nhé, ừ đệ biết rồi, nhưng giờ việc trước tiên là phải rút cây chủy thủ ra khỏi người nàng, rồi mới băng lại, nhớ giữ vết thương sạch sẽ, và tắm bồ cơi. Thế cho tốt vào đó.

Giờ vương huynh hãy ôm chặt nàng ấy vào nha, vâng ta sẽ ôm, dứt lời Tước Thiên trèo lên giường lớn ngồi xuống ôm cả người Dạ Yến vào lòng, tay Dạ Yến cũng vòng qua eo ôm chặt người phu quân. Kỳ Lôi tay giữ vai Dạ Yến làm trụ, tay kia cầm cây chủy thủ, đếm, nhất, nhị, tam, tay cầm chủy thủ giật mạnh ra... á Dạ Yến khẽ kêu lên, và miệng nàng cũng đồng thời phun ra một ngụm máu đỏ tươi, làm ướt hết y phục trắng của Tước Thiên.

Thân y phục dưới của Dạ Yến chợt một dòng máu đỏ từ phía dưới chảy ra, Dạ Yến chỉ kịp nói... thiếp đau quá...

bụng đau quá, phu quân, rồi nhắm mắt rơi vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: 10_02

Thân y phục dưới của Dạ Yến, chợt một dòng máu đỏ từ phía dưới chảy ra, Dạ Yến chỉ kịp nói... thiếp đau quá... bụng đau quá phu quân, rồi nhắm mắt rơi vào hôn mê.

Tước Thiên gương mặt hoảng loạn ôm nương tử thét lên... nương tử... nương tử... nàng sao vậy? Mở mắt ra nhìn ta đi nương tử, nàng đừng rời xa ta, tại ta vô dụng không bảo vệ được nàng, nương tử... nàng mở mắt nhìn ta đi, hai hàng nước mắt rơi là chỗ, về mặt băng lạnh của một đại tướng quân, giờ đây chỉ còn là nỗi sợ hãi, đau đớn, tự trách.

Kỳ Lôi vội vã bước đến, hai ngón tay bắt mạch cho Trương Dạ Yến, nửa khắc trôi qua, đôi mục quang của Kỳ Lôi châu lại, ngược mặt nhìn Tước Thiên, khẽ thở dài, miệng chậm chạp nói, vương huynh à, đôi mục quang đỏ ngầu vì khóc Tước Thiên nhìn sang biểu đệ, có gì đệ cứ nói ra, nương tử của ta, nàng bị làm sao? Híc một hơi, Kỳ Lôi nhìn hẩn, lòng không khỏi chua xót cho vương huynh của mình.

Nàng bị nội thương rất nặng, nhưng đệ không biết là trúng chỗ nào trên người nàng, làm tổn thương nội tạng, lát vương huynh kiểm tra trên người nàng, rồi cho đệ biết, để hốt thuốc chữa trị. Và còn một chuyện nữa... huynh phải giữ bình tĩnh được không? Tước Thiên liếc mắt nhìn Kỳ Lôi miệng khẽ nói, đệ nói nhanh đi, vâng đệ nói.

“Nàng ấy vừa mất đi... đứa trẻ... vì bị người ra tay quá mạnh... nên... đứa trẻ không giữ được. Lúc này đây Tước Thiên như bị đánh rơi xuống mười tám tầng địa ngục, lỗ tai ừ luôn trong lúc này, trái tim như vỡ nát tan tành, sắc mặt đỏ dần, không chút gì biểu cảm vui hay buồn. Kỳ Lôi hoảng loạn nhìn vương huynh như vậy, hai tay Kỳ Lôi khẽ lắc người Tước Thiên gọi to... vương huynh... vương huynh... tỉnh lại đừng làm đệ sợ, Kỳ Lôi gọi nhiều tiếng tiếp theo, Tước Thiên giờ mới biểu hiện tỉnh, hẩn khẽ nói, đệ nói là nàng mất đi đứa trẻ, vậy là nàng mang thai, mà thai nhi đó là hài nhi của ta và nàng, Kỳ Lôi khẽ gật đầu, vâng hài nhi của huynh và nàng. Ầm... trời như sụp đổ trước mắt Tước Thiên... hài nhi của ta chưa kịp chào đời... mà... mà đã bị chúng giết chết... A... a... a Tước Thiên gào thét, làm bốn hắc y vệ ở ngoài cửa hết hồn, tung cửa chạy vào nhìn thấy chủ nhân đau đớn ôm nương tử mà khóc gào thê thảm, cả bốn đều có võ công, và nội lực cao, nên những gì nói bên trong họ đều nghe rõ, không ai cầm được nước mắt khi biết muội muội của mình bị tổn thương quá lớn như vậy, mắt họ nhìn chủ nhân đau đớn, cả bốn chỉ biết im lặng, cùng chịu đau với người.

Kỳ Lôi khẽ nói vương huynh dẫn bớt đau thương, để chữa trị cho nàng, chuyện này sẽ nói sau, Tước Thiên nghe Kỳ Lôi nói chợt hiểu ra, đôi mục quang sáng hơn một chút, vậy đệ tính sao? Đây là lọ thuốc, vương huynh hãy thay y phục cho nàng, và rắc thuốc lên vết thương, rồi băng lại, nhớ kiểm tra chỗ bị nội thương, giờ đệ đi sắc thuốc dưỡng cơ thể cho nàng, việc này xem như nàng đã sanh nở một lần, cần phải tắm bồ cơi cho tốt, để những lần mang thai sau, thai nhi và mẹ mới khỏe mạnh được. Ừ vậy đệ đi sắc thuốc đi, thanh uy gọi người mang chậu nước ấm khác vào, để ta lau cho nàng, còn các người ra ngoài đi, dạ chủ nhân, cả bốn hắc y vệ lui ra khỏi phòng.

Một khắc sau gia nhân ôm chậu nước ấm vào, cùng y phục mới, để lên bàn gần giường lớn, rồi vội lui ra ngoài đợi lệnh. Tước Thiên nhẹ nhàng cởi bỏ y phục dính máu của Dạ Yến, lau sạch các vết máu trên người, rắc thuốc vào lên trên vết thương, băng lại cho nàng, rồi lại mặc y phục sạch vào, khi hẩn đưa tay ra sau lưng để cột dây áo, thì mắt nhìn thấy vết bầm đen trên lưng nương tử, đôi mày kiếm khẽ chau lại, hẩn đã hiểu vì sao nàng lại thổ huyết, vội vàng mặc cho xong y phục nhẹ nhàng đặt nàng ngáy ngấn, miệng lên tiếng gọi vào dọn phòng cho ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: 10_03

_ Vợ vàng mặc cho xong y phục, nhẹ nhàng đặt nạng ngay ngắn Tước Thiên miệng lên tiếng gọi, vào dọn phòng cho ta.

_ Quần gia nghe được lệnh của chủ nhân, vợ vã gọi các gia nhân nhanh chân đi vào ,người quét nhà, người dọn đồ đạc, đến khi họ muốn dọn nơi giường lớn, nhưng phu nhân của họ còn nằm trên đó, thật sự không biết phải làm sao, gia nhân nhìn nhau hồi lâu, chợt một nha đầu bước ra khỏi phòng .

_ Nha đầu khẽ nói nhỏ vào tay của hắc y vệ Thanh Phong, hiểu được sự khó của mọi người, Thanh Phong bước vào phòng, ôm quyền thi lễ với Tước Thiên, dạ chủ nhân các gia nhân xin phép được dọn giường lớn cho chủ nhân.

_ Tước Thiên đang ngồi trên giường, tay vẫn nắm chắc tay nường tử nghe hắc y vệ nói, hấn chợt hiểu mình đang làm khó đám gia nhân, không trả lời Tước Thiên đứng xuống đất ,xoay người vào giường cuối xuống hay tay đưa ra bế nường tử lên ôm vào lòng, đi sang một cái ghế nệm dài đặt ở góc phòng, nhưng vẫn để nường tử trong lòng, nhẹ nhàng Tước Thiên ngồi xuống ghế, mọi người nhìn vị chủ nhân cao cao tại thượng của họ, giờ đây thật là đầy nhu tình, yêu thương nường tử như vậy, thật sự làm cho họ cảm động.

_ Tước Thiên ôm Trương Dạ Yến trong lòng, nghe được tiếng thở nhẹ nhàng của nàng, trong lòng thấy ấm áp hơn, hấn rất sợ, nếu nàng xảy ra việc không may, chắc hấn cũng theo nàng, giờ đây nàng cũng đã ổn định, chỉ là hải nhi của hấn chưa kịp nhìn thấy ánh sáng mặt trời mà đã mất. Nếu sau này nường tử biết nàng sẽ đau lòng lắm, thôi cứ dấu được lúc nào, hay lúc ấy vậy ,hấn khẽ thở dài nhìn nường tử.

_ Vài khắc trôi qua các gia nhân đã dọn dẹp xong, trả lại sương phòng một không khí sạch sẽ, mùi trầm hương thơm nhẹ nhàng làm cho người ta thấy dễ chịu, Tước Thiên lại ôm nường tử trở lại giường lớn, đặt nạng nhẹ nhàng xuống giường, đắp chăn lên cho nàng ,mắt nhìn sang các cửa sổ trong phòng xem đã đóng chưa, thấy tất cả đều được đóng Tước Thiên mới an tâm đi sang phòng bên mà tắm rửa, thay y phục sạch khác.

_ Tước Thiên tắm vợ vàng cho xong nhanh chân trở ra, thì tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, giọng của Kỳ Lôi khẽ nói vương huynh đệ vào được không. Ủ đệ vào đi Tước Thiên trả lời, tiếng cửa phòng mở nhẹ, Kỳ Lôi bước vào, ngồi lên ghế, hướng mục quang nhìn vương huynh khẽ nói, huynh kiểm tra thương tích của nàng ấy chưa? bị đánh trúng chỗ nào? Đôi mục quang châu lại gương mặt nhìn rất thương tâm khi nói về thương tích của nường tử, Tước Thiên khẽ nhếch môi nói, trúng nơi lưng, phía trên gần là phổi, nên nàng mới bị thổ huyết, công lực tên này khá cao, loại võ công này chỉ có ở phiên quốc. Gương mặt chợt sắc lạnh khẽ nhếch môi nói, đệ biết gì không? Kỳ Lôi ngờ ra vì câu hỏi bất ngờ của vương huynh, biết gì vậy huynh? Chúng vô tận sương phòng của ta bắt người đó .

_ Hà!!!

“Huynh nói gì?”

“Chúng vô tận sương phòng của vương gia mà bắt cóc người... thật sao?...Tước Thiên khẽ gật đầu.

_ Gương mặt của Kỳ Lôi giờ đây lạnh lùng, ẩn hiện màu xanh đỏ vì giận, đôi mày kiếm châu lại ,miệng khẽ nói, loạn... loạn thật rồi, dưới mi mắt hoàng thượng mà lại xảy ra những việc như thế này, thật sự chúng không coi nước ta ra gì mà, ngay phủ của đại tướng quân, mà chúng vào tận sương phòng mà bắt cóc thể tử của tướng quân, thật chuyện này đồn ra há chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao, Kỳ Lôi không kiềm chế được mà rống lên, nhưng chợt nghĩ ra việc gì, vợ quay sang Tước Thiên nói, mà vương huynh sương phòng của huynh ít ai biết được, chỉ một số ít người biết thôi, thì làm sao chúng từ phiên quốc sang, mà biết rõ đường đi mà vào đúng phòng huynh mà bắt nạng? Im lặng hồi lâu Tước Thiên nhìn biểu đệ khẽ nói, vậy nên đây mới là chuyện đáng quan tâm đó vương đệ của ta...chúng ta có nội gián, đã có kẻ ham hư vinh mà nổi giáo cho giật rồi, chúng ta phải sớm tìm ra kẻ đó mới được, ừ huynh nói đúng, không thể để kẻ đó hại nước, hại dân được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: 10_04

_ Tước Thiên nhìn biểu đệ khẽ nói, vậy nên đây mới là chuyện đáng để quan tâm đó vương đệ của ta...chúng ta có... nội gián đã có kẻ ham hư vinh mà nổi giáo cho giật rồi, chúng ta phải tìm ra kẻ đó mới được, ừ huynh nói đúng, không thể để kẻ đó hại nước, hại dân được.

_ Kỳ Lôi rất đồng ý với lời vương huynh mình nói, chợt như nhớ ra việc gì đó, vợ vã ôm quyền thi lễ với Tước Thiên rồi xoay người rời khỏi sương phòng, trong sự ngạc nhiên của Tước Thiên.

_ Tước Thiên lắc đầu nhìn biểu đệ đi khỏi, chân hấn cũng vợ vã bước đến bên giường lớn, hấn đứng ngắm nhìn nường tử, đôi mắt phượng nhắm chặt, gương mặt nàng trắng như không thể trắng hơn được nữa ,đôi môi nàng khô nứt, Tước Thiên nhìn nàng mà tim mình như rỉ máu ,người nường tử này ta yêu thương bằng cả sinh mệnh, vậy mà sợ y lại bị người hãm hại, còn làm cho hải nhi của hấn chưa kịp nhìn ánh mặt trời ,đã phải đoảng mệnh. Thù nay ta phải đòi lại gần trăm lần. Nghĩ đến việc hai tên bất cóc vẫn còn trong nhà lao, hai mắt Tước Thiên đầy những tơ máu đỏ xanh, tràn ngập sự thù, kiểm tra kĩ qua sương phòng trước rồi khỏi ,chân bước vợ ra cửa phòng, mắt nhìn thấy bốn thân hắc y vệ đứng ,Tước Thiên khẽ nhếch môi hỏi Thanh Phong, người có thấy tiểu vương gia đâu không? Thanh phong ôm quyền trả lời rồi, hỏi chủ nhân, tiểu vương gia đang nấu thuốc ở ngự thiện phòng, một cái gật đầu như đã hiểu, Tước Thiên lại nói Thanh Phong ,người và thanh uy ở lại bảo vệ cho nàng, ta đi nhà lao ,có việc gì phải cho người báo ngay cho ta nhớ không ,cả bốn hắc y vệ ôm quyền đồng loạt dạ, Tước Thiên quay lưng bước đi hướng nhà lao tướng phủ mà đi đến, theo sao là hai tên y vệ, mặt đầy sát khí.

_ Bóng trường bào trắng của Tước Thiên đã đi xa, hai hắc y vệ, vợ nhẹ nhàng bước vào trong sương phòng, hướng giường lớn mà đến, hai nam nhân

gương mặt buồn nhìn vị muội muội nằm trên đó ,đôi mắt phượng nhắm chặt, môi khô nứt nẻ, da mặt trắng bệch, Thanh Phong nhìn muội lòng đầy đau xót, rồi chợt lên tiếng nói. Chúng ta xin lỗi muội muội ,chúng ta vô dụng không đã bảo vệ tốt cho muội ,thật không xứng đáng làm ca ca của muội ,chúng ta hứa sẽ sớm bắt được kẻ nội gián .

Trong lúc này Trương Dạ Yến hai mắt vẫn nhắm, nhưng trong giấc mơ nàng đang đi trên cánh đồng đầy hoa nhài thơm ngát, chợt có một cậu bé chạy đến bên chân Dạ Yến tay nhỏ nắm vạt áo khẽ gọi... mẫu thân..mẫu thân nghe tiếng kêu mình, Dạ Yến cuối xuống,mắt nhìn thấy được một hài nhi trắng trẻo, tròn trịa đáng yêu, nàng ngồi xuống ôm cậu bé vào lòng nàng, khẽ nói nhỏ, con gọi ta là mẫu sao?cậu bé cười tươi gật đầu, rồi lại nói tiếp, con bây giờ chưa o với người được, con phải đi nhưng sớm sẽ sớm quay lại với hai người, mẫu thân đừng lo lắng u buồn nha,một nien nữa con sẽ quay lại với hai người,nói xong dứt lời, cậu bé vùng ra khỏi tay Dạ Yến bỏ chạy, làm nàng hoảng loạn vội chạy theo, miệng gọi lớn ,hài nhi đừng đi,ở lại với mẫu thân đi con,nước mắt nàng rơi lã chã đầy mặt. Ngoài thật tế mặt dù chưa tỉnh lại, nhưng khóe mắt nàng những giọt nước mắt ,đã rơi từng giọt, từng.

“ Vào lúc ay tai nhà lao vương phủ tiếng rên la thê thảm của hai tên bắt cóc, máu đỏ toàn thân thể của bọn chúng, tiếng gió từ chiếc roi da từng cái quất lên người bọn chúng, lời hỏi của Đặng Minh vang lên, ai chỉ dẫn các người đường vào phủ? Kẻ nào bán thông tin cho các người?... nói ra mau...tụi bây còn mạng trở về nước, hai tên bắt cóc vẫn im lặng, một lần roi lại roi trên người bọn chúng, tay Đặng Minh hốt một nam tay loại bột mà trắng, Đặng Minh chà lên trên vết thương đang chảy máu mà chà mạnh, một tiếng thét lớn vang lên, nghe chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: 10_05

_ Tay Đặng Minh hốt một nắm bột có màu trắng, chà lên trên vết thương đang chảy máu của tên bắt cóc, hấn cứ bình thản mà chà mạnh, một tiếng thét lớn vang lên nghe chói tai.

_ Tước Thiên ngồi trên ghế cao,thân ảnh im lặng gương mặt không cảm xúc ,chỉ có đôi mục quang nhìn chăm chăm vào những tên đang bị tra tấn kia ,trong mắt đầy tia máu đỏ, sự bình thản lúc này như đóng băng tất cả mọi người trong nhà giam.

Dưới kia tiếng rên la vẫn tiếp tục, vì sự tra tấn kinh khủng của Đặng Minh, nhưng miệng của những tên này cũng khá chặt, nên suốt một canh giờ trôi qua mà cuộc điều tra hỏi cung vẫn chưa kết thúc, lúc này đây ngoài cửa có một binh sĩ chạy vào ,ôm quyền thi lễ với Tước Thiên ,hỏi tướng quân ở sương phòng vừa hồi báo, phu nhân bệnh tình trở nặng, mời tướng quân trở lại sương phòng gấp.

“Sao?... Người nói gì?... Phu nhân bị gì?”

“Đạ...phu nhân... bệnh... trở nặng... mời tướng quân về gấp ạ” binh sĩ không nói nổi một câu đằng hoàng, vì mắt nhìn thấy vị chủ tướng mặt đã biến sắc.

_ Tướng Thiên sắp không trụ được vì tin này, Đặng Minh nhanh mắt thấy được sự lão邁 của chủ nhân, vội vã chạy đến sau lưng mà đỡ cho chủ nhân mình khỏi té ngã, Đặng Minh khẽ nói nhỏ bên tai chủ nhân, chúng ta mau quay về xem phu nhân thế nào, chuyện điều tra để lại sau ,nghe được loi y vệ thân cận nói Tước Thiên chợt hoàn hồn, gật đầu, thân ảnh hấn quay đi ,hướng cửa phóng ra ,tiếp theo sau là hai hắc y vệ thân cận cũng phóng theo ,thì triển khinh công lướt gió hướng sương phòng của tướng quân mà đến.

_ Không đầy nửa khắc cả ba người đã đến trước sương phòng, tay Tước Thiên nhẹ nhàng mở tung cửa bước vội vã vào trong.

_ Thanh Phong và Khắc Trí vừa thấy bóng chủ nhân vội vã ôm quyền thi lễ, Tước Thiên gật đầu ,lên tiếng hỏi phu nhân thế nào? Miệng hỏi chân đã đi đến bên giường lớn ngồi lên giường hai tay ôm nương tử vào lòng.

_ Thanh phong ôm quyền trả lời, hỏi chủ nhân lúc ngồi đi không bao lâu phu nhân mớ nói mê sảng, mắt vẫn nhắm,nhưng miệng gọi lớn hài nhi,phu nhân đã khóc khi vẫn đang mớ,Chúng tiểu nhân lo lắng đến gần xem, thì phát hiện gương mặt phu nhân đỏ bắt thường, tiểu nhân đã gọi a hoàng vào sờ mặt phu nhân kiểm tra, thì mới biết phu nhân đang sốt rất cao,nên đã cho người đi mời chủ nhân về và cũng đã chạy báo cho vương gia Kỳ Lôi đang nấu thuốc ở ngự thiện biết rồi, vương gia kỳ Lôi đang nấu thuốc hạ sốt cho phu nhân.

_ Tước Thiên gương mặt xanh mét khi nghe tin nương tử xảy ra chuyện, giờ đây nghe nói có biểu đệ đang nấu thuốc cho nàng, mặt hấn giờ có phần giảm căng thẳng hơn một ít, chợt lên tiếng, các người gọi người mang vào chậu nước ấm và vài cái khăn sạch cho ta,còn bốn người thay phiên nhau kẻ canh người đi nghỉ, nếu không sẽ mệt lắm, cả bốn ôm quyền thi lễ trước hấn rồi nhẹ nhàng lui ra làm phận sự, cả bốn người điều nhìn vào vị tiểu muội nằm kia mà lòng đầy lo lắng không biết muội muội có bị sao không, nhưng đành lui ra vì bên cạnh muội ấy đã có phu quân của nàng lo rồi ,bốn tên bước ra khỏi phòng mà lòng như đeo chì,thật nặng nề ai cũng tự trách mình đã không bảo vệ được muội muội,một khắc trôi qua, các gia nhân đã mang vào những thứ Tước Thiên cần, đặt chúng lên cái ghế gần giường, rồi chào thi lễ với Tước Thiên vội lui ra khỏi phòng.

_ Tước Thiên mắt nhìn thấy mọi người đã lui ra, hấn nhẹ nhàng đặt nương tử nằm xuống, vội trèo xuống giường đi đến bên chậu nước nhúng khăn vào nước ấm, vắt khô một cái đặt lên trán nương tử, còn cái còn lại thì nhẹ nhàng hấn lau mát khắp người nương tử để hạ nóng cho nàng.

_ Một canh giờ trôi qua, Tước Thiên đã thay năm chậu nước ấm, tiếng trống thành giờ đã gõ báo hiệu đầu canh,hấn vẫn thật ôn nhu mà lau mát cho nương tử, tay lúc này chợt dừng lau,đưa lên sờ trán nương tử kiểm tra độ nóng của nàng, cảm nhận nhiệt độ đã giảm nhiều hơn một canh giờ trước, nét mặt Tước Thiên mới giảm bớt căng thẳng, lòng hấn cũng nhẹ đi đôi chút, chợt tiếng gõ cửa nhẹ vang lên ,tiếng Kỳ Lôi nói khẽ, vương huynh đệ mang

thuốc vào, Tước Thiên khẽ nói, ừ đệ vào đi, Kỳ Lôi nhận được sự đồng ý mở cửa nhẹ bước vào, trên tay cầm chén thuốc, đưa đến trước mặt vương huynh, huynh mau cho nàng uống đi thuốc hạ sốt, và giảm đau đó, còn thuốc kia khi nào nàng tỉnh lại mới cho uống, thôi đệ lui ra, về sương phòng nghỉ ngơi, mai sáng còn nấu thuốc cho nàng ấy, huynh cho nàng uống xong cũng nghỉ ngơi đi, cứ như vậy huynh sẽ ngã quỵ mất, đệ xin phép cáo lui, Tước Thiên khẽ gật đầu với biểu đệ, Kỳ Lôi nhẹ nhàng quay lưng hướng ra cửa phòng mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: 10_06

_Tước Thiên khẽ gật đầu với biểu đệ, Kỳ Lôi nhẹ nhàng quay lưng hướng ra cửa phòng mà đi.

_Mắt nhìn biểu đệ đã đi, Tước Thiên quay lưng đi đến bên giường lớn, tay nhẹ nhàng nâng đầu và vai của nương tử lên cao chút, tay cầm chén thuốc hắt đưa lên miệng mình uống một ngụm, rồi chuyển thuốc đó sang miệng nương tử, hắt dùng lưỡi cạy miệng nàng hé mở thuốc chảy vào miệng rồi xuống cuốn họng, từng ngụm thuốc, từng ngụm, không bao lâu Tước Thiên cũng đã cho Dạ Yến uống xong thuốc.

Thật ôn nhu Tước Thiên dùng khăn lau sạch những vết thuốc còn dính trên miệng nàng, lau xong Tước Thiên lại uống một ngụm nước ấm từ bình trà đặt trên bàn gần đó, lại đưa vào miệng cho nương tử uống cho đỡ đắng, việc uống thuốc cũng đã xong, đặt nương tử nằm ngửa ngấn, tay nhẹ nhàng kéo chăn đắp cẩn thận cho nương tử, bản thân cũng nằm xuống kế bên nàng, đôi mày kiếm chợt chau lại, khi nhìn gương mặt tiều tụy của nương tử, lòng hắt đau xót khôn nguôi, cảm thấy mình thật giống như một tên bại tướng, cả nương tử mà cũng không bảo vệ tốt được, thì nói gì đến việc bảo vệ đất nước, cảm thấy đôi mắt hơi mệt mỏi Tước Thiên cũng nhẹ nhàng nhắm mắt nghỉ ngơi trông ngoài thành cũng vừa điểm canh hai.

_Trương Dạ Yến trong giấc mơ nàng vẫn đang chạy khắp nơi trên cánh đồng vàng thom mùi lúa chín, đôi mắt phượng nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng hài nhi đáng yêu của mình, miệng vẫn gọi lớn... hài nhi... hài nhi... con trở về với mẫu thân đi con ...hài nhi ơi, miệng luôn gọi lớn, đôi mắt hai hàng lệ lãnh dài trên má nàng.

_Tước Thiên đang chìm vào giấc ngủ ngon, chợt giật mình vì nghe được tiếng nương tử gọi lớn... hài nhi... hài nhi... hài nhi, giật mình tỉnh dậy nhìn sang nương tử mình đang ôm trong lòng, vội ngồi dậy kiểm tra thương tích của nương tử, không thấy gì bất thường, mắt nhìn vào gương mặt nương tử, Tước Thiên giật mình vì thấy hai hàng nước ấm đang chảy từ khóe mắt của nương tử ra, lòng hắt giờ đây thấy đau đớn, như ai cầm dao đâm vào tim chính mình, bất chợt miệng Dạ Yến lâm bâm gọi...hài nhi... hài nhi... con đừng đi...chờ mẫu thân theo với... hài nhi... hã...nương tử vừa... nói gì vậy?... nàng muốn theo hài nhi sao? ...mà, mà hài nhi đã mất rồi mà...theo là nghĩa làm sao? Lẽ nào nàng muốn chết theo hài nhi, trong đầu Tước Thiên giờ suy nghĩ hoảng loạn, và tự hỏi chính mình... không... không... nương tử nàng không được phép theo hài nhi... còn ta...nàng định bỏ lại phu quân này sao nương tử, hai tay hắt ôm Dạ Yến vào lòng, miệng gọi lớn nương tử nàng tỉnh lại cho ta...hãy mở mắt nhìn ta đi nương tử... nương tử, tiếng gọi não lòng của Tước Thiên, lúc này trong mơ Trương Dạ Yến đang chạy đi tìm con, chợt nghe tiếng gọi mình, tiếng gọi quen thuộc làm Dạ Yến dừng chân không tìm con nữa, mà đi theo hướng phát ra tiếng gọi tìm mình.

_Tước Thiên vẫn ôn nhu ôm chặt thân nương tử, mặt đỏ lên vì khóc, miệng vẫn gọi mãi nương tử... nương tử... nàng đừng rời bỏ ta, nàng tỉnh lại đi có được không? giọt nước mắt của Tước Thiên rơi xuống mặt Dạ Yến mà chính hắt cũng không biết, tiếng nói khẽ vang lên, phu quân! chàng làm gì mà ồn ào quá vậy, định không cho thiếp ngủ hay sao?Đâu có nàng cứ ngủ đi, Tước Thiên trả lời theo bản năng, chợt... hã... nương tử... nàng tỉnh lại rồi sao? Bản thân hắt vui không thể tả, khi mắt nhìn thấy nương tử đã tỉnh lại, nàng con đang tròn xoe mắt nhìn hắt cười nữa chứ, vì vui hắt vội cúi xuống hôn lên môi nàng, liếm láp cánh môi mềm mại mát lầy vị ngọt ngào chỉ của riêng nàng, hắt muốn chắc chắn nương tử thật sự đã trở lại với hắt, hôn đã thỏa mãn Tước Thiên mới chịu dừng lại để cho Dạ Yến thở, nương tử nàng làm ta sợ lắm, nàng có biết hay không? Ta sợ mất nàng, tay Dạ Yến đưa lên nhẹ nhàng sờ lên đôi má của phu quân, cũng vì lo lắng cho nàng mà phu quân gầy đi không ít, phu quân chàng đừng lo lắng nữa, thiếp đã về với chàng rồi, không đi đâu nữa, sẽ mãi mãi bên cạnh chàng, người hắt an tâm nha, giờ chàng hãy nằm xuống, chúng ta cùng ngủ, mai dậy nói tiếp nha phu quân, Tước Thiên cười tươi, gật đầu đồng ý, nhẹ nhàng nằm xuống bên nương tử, vòng tay ôm nhẹ nàng vào lòng, kéo chăn đắp lên cho cả hai, khẽ nói bên tai Dạ Yến, nương tử ta yêu nàng rất nhiều, Dạ Yến cũng khẽ nói Thiên ta yêu chàng nhiều lắm phu quân của ta, nói xong cả hai cùng nhắm mắt đi vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: 10_07

_Nói xong cả hai cùng nhắm mắt đi vào mộng đẹp.

_Tiếng gà gáy vang trên mái tường phủ, trước cửa sương phòng tướng quân, hai hắc y vệ đứng gác, một thân ảnh y phục đỏ nhẹ nhàng bước đến, trên tay cầm một cái mâm nhỏ, thấy được người đến là vương gia, hai y vệ ôm quyền thi lễ, chúng tiểu nhân thỉnh an vương gia, Kỳ Lôi khẽ gật đầu, ra dấu cho họ đứng lên. Kỳ Lôi khẽ quay lại nhìn Thanh phong chợt lên tiếng nói, các người thấy vương huynh của ta đã dậy chưa? Dạ hồi vương gia, chủ nhân

chưa dậy, Kỳ Lôi khẽ châu mày nói , không được phải gọi họ dậy, còn phải cho Dạ Yến uống thuốc nữa, dạ chúng tiểu nhân không dám làm phiền chủ nhân cùng phu nhân, Thanh Phong khẽ nói, được đề ta gọi, dứt lời Kỳ Lôi quay sang cửa, đưa tay lên gõ cửa, cốc... cốc... miệng khẽ gọi vương huynh đệ mang thuốc đến, huynh mau cho nàng ấy uống đi huynh,tiếng nói vừa dứt, thì tiếng cửa mở ra, Kỳ Lôi vui vẻ nhìn người mở cửa miệng lên tiếng chào, chào vương huynh, đệ vào được không? Tước Thiên nhìn biểu đệ mà bất chợt nhếch miệng cười, đệ vào đi.

_Kỳ Lôi trước khi bước vào quay sang y vệ nói, nói ngự thiện mang điểm tâm vào cho ta và vương huynh, cùng cháo cho phu nhân, y vệ Khắc Trí ôm quyền thi lễ với Kỳ Lôi, nhanh chân bước đi đến ngự thiện phòng.

_Vào bên trong Tước Thiên khẽ nói đệ đưa chén thuốc cho ta,nàng còn ngủ,đệ ngồi xuống đi, vâng vương huynh, Kỳ Lôi ngồi xuống ghế, tiếng cửa phòng mở nhẹ, nha hoàng mang trà và điểm tâm sáng cho hai người, rồi nhẹ nhàng lui ra.Tước Thiên đi đến bên giường kiểm tra nương tử, đắp chăn cho nàng, rồi mới an tâm quay trở ra ngồi xuống bàn ăn, miệng khẽ nhếch mép nói, mời biểu đệ dùng, Kỳ Lôi cũng khẽ nói đệ mời vương huynh, dứt lời hai người cùng cầm đũa bắt đầu ăn .

_Kỳ Lôi vì đói bụng nên rất vô tư ăn một cách ngon lành, Tước Thiên gấp vài thứ vào chén nhưng, ăn được hai miếng thì dừng đũa, tâm tình lúc này, thật làm cho hắn không thể nuốt nổi, Sự đau đớn trong lòng khó vui đi được, nương tử thì bị thương nặng, hài nhi thì không còn, còn tên nội gián thì vẫn chưa tìm ra được, một ngày chưa tìm ra tên đó, thì không thể sống yên ổn được, nương tử cũng sẽ lại bị nguy hiểm, nghĩ đến việc này tay Tước Thiên nắm chặt, chợt một bàn tay khác đặt lên tay hắn, tiếng nói của Kỳ Lôi khẽ lên tiếng, vương huynh đừng lo lắng quá nhiều, huynh phải bảo trọng sức khỏe của mình, huynh khỏe mạnh thì mới lo được cho nàng ấy chứ, còn về tra ra nội gián, đệ có cách để bọn chúng khai ra ,huynh giờ hãy ăn chút đi ,huynh gầy đi nhiều rồi đó, cảm ơn biểu đệ... huynh sẽ ăn, dứt lời tay Tước Thiên cầm chén lấy đầy một chén canh tổ yến, đưa lên miệng uống một hơi hết sạch, đưa mắt nhìn sang Kỳ Lôi khẽ nói, ta ăn no rồi đó, đệ từ từ ăn nha,ta uống trà đây, Kỳ Lôi mắt mở to... vương... huynh...ăn như vậy mà no sao?... thật đệ hết cách với huynh rồi. Tước Thiên khẽ nhếch mép cười... đệ an tâm ta khỏe mà, tay Tước Thiên cầm chén trà đưa lên miệng nhấp một ngụm.

_Nơi giường lớn Trương Dạ Yến đang trong giấc ngủ, cổ họng khô hốc ,làm Dạ Yến ho khan nhiều tiếng, đôi mày liễu khó chịu chột chầu lại ,ngoài bàn ăn Tước Thiên chợt nghe được tiếng ho liên tục phát ra từ người nằm trong giường, Tước Thiên lo lắng nhìn sang biểu đệ hỏi, sao nàng ho nhiều vậy đệ? đề ta vào xem thử, lời nói vừa dứt chân Tước Thiên đã đi đến bên giường hai tay ôm nương tử vào lòng, miệng khẽ gọi nhỏ, nương tử nàng sao vậy? Sao lại ho nhiều như vậy, nàng dậy đi ,phu quân lấy nước cho nàng uống nha, nghe tiếng gọi Trương Dạ Yến mở mắt nhìn người đàn ông của mình đang làm loạn, Dạ Yến nhìn phu quân, nàng nở nụ cười tươi với hắn,miệng khẽ nói, chàng mới sáng đã làm ầm ĩ lên rồi, không cho thiếp ngủ sao? Tước Thiên nghe nương tử hỏi tội mình, hắn khóc không ra nước mắt, làm ra gương mặt đau khổ nhìn nương tử, ta đâu có làm ầm ĩ đâu, tại ta nghe nàng ho nhiều ta lo lắng nên gọi nàng dậy để uống nước cho đỡ thôi mà, nương tử nghi oan cho phu quân rồi...gương mặt lúc này Tước Thiên làm như sắp khóc, Dạ Yến nhìn phu quân của mình như thế không thể nhìn cười được, mà bật ra tiếng cười nhẹ, tay đưa lên ôm cổ hắn, đưa môi của mình hôn lên môi phu quân, đầu lưỡi liếm láp cánh môi gọi cảm của hắn mà liếm láp, Tước Thiên bị nương tử hôn bất ngờ, chợt đứng hình mặt cho nàng làm loạn trên môi mình, hôn đã thỏa mãn Dạ Yến dừng lại, nàng cười tươi nhìn phu quân còn đơ người chưa tỉnh mà lên tiếng nói, chàng lấy nước cho thiếp uống với, thiếp khát quá phu quân, Tước Thiên khi nghe nương tử nói là khát nước, và tay nàng lay nhẹ người mình, lúc ấy hắn mới chợt tỉnh, vâng đề ta lấy nước cho nàng...nàng ngồi đợi ta...nhanh chân đi đến bàn trà, gót chân chén trà, mang đến bên giường, nhẹ nhàng bồi nương tử uống, uống hết chén trà Tước Thiên cầm lấy chén thuốc mà Kỳ Lôi mang đến lúc nãy, đưa qua Dạ Yến, nàng uống thuốc đi cho mau khỏe, Dạ Yến cười tươi nhận lấy chén thuốc đưa lên miệng, một hơi uống hết cả, Tước Thiên thật yêu thương dùng khăn lau đi vết thuốc còn dính trên môi nương tử, hôn lên trán nàng thật ôn nhu âu yếm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: 10_08

_Dạ Yến cười tươi nhận lấy chén thuốc đưa lên miệng ,một hơi uống hết cả, Tước Thiên thật yêu thương dùng khăn lau đi vết thuốc còn dính trên môi nương tử, hôn lên trán nàng thật ôn nhu âu yếm.

_Kỳ Lôi từ ngoài bàn ung dung bước vào trong giường lớn của vương huynh, mắt nhìn thấy vương huynh của mình thật vui vẻ âu yếm nương tử,tình thân phần chần, khác hẳn với lúc trước đây, đau khổ, gào thét thê thảm, giờ nhìn thời khắc này, mới ngộ ra được tình yêu thật kỳ diệu sức mạnh của nó không thể diễn tả được, có thể làm cho một nam nhân đầu đội trời, chân đạp đất, tung hoành ngang dọc trên lưng ngựa, phải rơi lệ vì tình, phải lo sợ mất đi người mình yêu thương .Kỳ Lôi chợt chạnh lòng, hắn cũng muốn có được một người để yêu thương cuồng nhiệt quên cả trời đất như vương huynh vậy, trong lòng Kỳ Lôi chợt có suy nghĩ ganh tị.

_Kỳ Lôi đến gần khẽ nhếch mép cười, đôi mục quan nhìn Dạ Yến khẽ nói, nàng thấy trong người thế nào rồi? Có đỡ hơn tí nào không? Dạ Yến nhìn Kỳ Lôi khẽ nói, tôi đỡ hơn rồi, đa tạ vương gia đã tận tâm cứu chữa, không có gì đâu, nàng đừng khách sáo như vậy, Kỳ Lôi ngại khi nghe Dạ Yến cảm ơn mình, Tước Thiên không có nhìn biểu đệ, hắn vẫn ôn nhu tay vuốt nhẹ mái tóc nương tử, thỉnh thoảng lại hôn lên má nàng, chẳng thèm quan tâm có biểu đệ đứng nhìn, Dạ Yến đôi gò má giờ đây đã ửng đỏ vì ngượng ngùng, tay nàng khẽ lay phu quân để nhắc nhở có biểu đệ ở đây.

_Tước Thiên khẽ ngược nhìn biểu đệ nhếch mép cười nói, đệ về sương phòng nghỉ ngơi đi,hay đi dạo phố chợ,ta cho nàng ăn, rồi cho nàng ngủ, còn một đồng việc chờ ta giải quyết nữa đó biểu đệ, Kỳ Lôi trán đầy vạch đen, liếc mắt nhìn vương huynh, ý huynh đuổi đệ đi chứ gì...hừ...đi...đi thì đi,đâu có huynh có đuổi đệ hồi nào, chỉ nói đệ đi dạo, đề ta làm cho xong việc thôi mà, thôi đệ đi đây chào vương huynh, chào nàng ta cáo từ, nàng nhớ bảo trọng sức khỏe nhé, cảm ơn vương gia Dạ Yến nhẹ nhàng gật đầu nói ,Kỳ Lôi quay lưng hướng cửa phòng bước ra.

_Tước Thiên mắt thấy biểu đệ đã đi khỏi, hắn ôn nhu vui vẻ ôm nương tử vào lòng đặt môi mình lên môi nương tử hôn nhẹ nhàng ,chợt dừng lại động tác hôn, Tước Thiên khẽ hỏi nhỏ nàng có đói bụng không? Dạ Yến thành thật gật đầu, Tước Thiên lại hỏi nàng ăn cháo tổ yến cho khỏe nha? Dạ Yến lắc

đầu nói, cho thiếp cháo trắng với muối là được rồi, Tước Thiên đôi mày kiếm khẽ chau lại nhìn nàng, thắc mắc hỏi, sao lại ăn cháo và muối, ăn như vậy sao khỏe được? Trương Dạ Yên khẽ cười tươi nhìn phu quân nói nhỏ, ngày mai sẽ ăn những thứ đó, giờ ăn cháo lỏng và muối cho nhẹ bụng tốt cho bao tử phu quân à, ừ vậy cũng được cứ theo ý nương tử vậy, Tước Thiên gọi lớn, người đầu Thanh Phong nghe chủ nhân gọi, mở cửa phòng bước vào, đứng ngoài phòng khách ôm quyền thi lễ, da chủ nhân có gì cần dặn ,người nói nương thiện làm cho ta cháo trắng và muối mang vào cho phu nhân dạ chủ nhân Thanh Phong ôm quyền thi lễ cáo lui,không bao lâu cháo được mang vào, Tước Thiên ôn nhu thổi nguội bồi nương tử ăn hết cháo, rồi đỡ nàng nằm xuống nghỉ ngơi ,Tước Thiên tranh thủ lúc nương tử ngủ, hần bước sang phòng bên tắm rửa, thay y phục sạch, rồi ngồi vào bàn xem các tấu chương các quan của các nơi khác gửi về, giờ đây nó cao gần đến nóc phủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: 11_01 Kỳ Lôi Gặp Phải Khắc Tinh

Tước Thiên tranh thủ lúc nương tử ngủ hần bước sang phòng bên tắm rửa, thay y phục sạch, rồi ngồi vào bàn xem các tấu chương, của các quan từ nơi khác gửi về, giờ đây nó cao gần đến nóc phủ.

Kỳ Lôi bước ra khỏi tướng phủ với một tâm trạng buồn bực và có chút gan tị với vương huynh.

ý định ban đầu kỳ Lôi cũng muốn về sương phòng đọc sách, nhưng hần chợt nhớ cũng đã rất lâu rồi vì chuyện chữa bệnh cho mọi người mà bản thân không ra ngoài đi dạo, nhất là phố chợ,hôm nay đi một vòng cho thư thả tâm trí.

phố chợ buổi sáng ở kinh thành thật là náo nhiệt, đông vui, người mua ,kẻ bán thật tấp bập, Kỳ Lôi thân phục màu đỏ, vải lụa thượng hạng, bước chân chậm rãi, chắc chắn, gương mặt khôi ngô tuấn tú, hần đi đến đâu làm náo nhiệt đến đó vì các cô nương tụ lại chiêm ngưỡng vẻ đẹp hút hồn người của hần,Kỳ Lôi khẽ nhếch mép cười, làm cho các cô nương phải té xỉu, có người phụt cả máu mũi.

Bước chân Kỳ Lôi dừng lại trước một quán trà, quán có tên là Định Duyên ,liếc mắt nhìn tên quán Kỳ Lôi thấy hứng thú với cái tên này nên quyết định vào trong nghỉ ngơi, thấy người bước vào quán, tiểu nhị chạy ra vui vẻ lớn tiếng ,chào khách quan, mời ngồi vào trong, Kỳ Lôi khẽ gật đầu, bước chân hướng trên lầu đi lên, tiểu nhị cũng vui vẻ theo sau, Kỳ Lôi nhìn thấy một chỗ ngồi gần cửa sổ, bước chân nhẹ nhàng đến bên bàn, thật chậm rãi Kỳ Lôi ngồi xuống, thật hay khi ngồi ở đây có thể thấy rõ hết mọi thứ diễn ra ở dưới chợ, tiểu nhị thấy khách đã ngồi yên vị, giờ đây tiểu nhị nhẹ nhàng lên tiếng hỏi, dạ ngài dùng gì? Kỳ Lôi khẽ trả lời, cho ta một ấm trà ngon nhất của quán, và phần bánh hoa quế, tiểu nhị gật đầu nói dạ có ngay,hần quay lưng chạy xuống dưới nhà, không đầy một khắc tiểu nhị đi lên, trên tay cầm theo ấm đựng trà và đĩa bánh, tay nhẹ nhàng đặt bánh và trà xuống bàn của Kỳ Lôi, miệng khẽ nói nhỏ, mời khách quan dùng ngon miệng, nói dứt lời tiểu nhị nhanh chân đi xuống lầu tiếp tục công việc phục vụ của mình.

Quan cảnh hiện tại làm cho trong lòng Kỳ Lôi có chút thoải mái, tay cầm ấm trà rót vào vào chén, đưa chén trà lên mũi ngửi, ôi mùi vị thật thơm, Kỳ Lôi khẽ đưa đến miệng nhấp một ngụm trà vào cổ họng, ban đầu có vị đắng đắng, ít phút sau tại cổ họng lại có vị ngọt, thật là dễ chịu, đặt chén trà xuống bàn, tay lại lấy một cái bánh hoa quế đưa đến miệng, cắn nhẹ góc bánh, bánh mềm, thơm, ngọt vừa phải, thật là tuyệt vời, Kỳ Lôi thầm khen ngợi, tâm tư cũng đang thả trôi theo mùi vị ngon tuyệt của trà thơm, bánh ngọt những bực bội cũng biến mất.

Kỳ Lôi đang rất hưởng thụ cảm giác an lành này, chợt tiếng ồn ào từ phía vách của quán kể bên vọng sang,làm cho Kỳ Lôi khó chịu châu mày ,tiếng các nam nhân cười khiêm nhã, Kỳ Lôi ý định muốn rời khỏi quán nhưng chợt nghe có tiếng nữ nhân gào lên...các người tránh xa ta ra...ta không quen biết với các người... bỏ ta ra ...ha ha ha,những tiếng cười kinh khủng của bọn nam nhân, một tên lên tiếng nói, cô nương nàng từ đâu đến?... nàng không có người thân đứng không?... nàng theo công tử nhà ta đi, nàng sẽ được công tử lo cho ăn ,mặt sung sướng không thiếu thứ gì cả, chỉ có phục vụ cho công tử mỗi đêm thôi... ha ha ha...nào đi theo chúng ta nào cô nương xinh đẹp... cút khỏi ta mau những tên cầm thú này, bỗng dưng tiếng rầm từ phía cửa phòng đang bị khóa vang lên... rầm rầm tiếng cửa bị đổ vì ai đó đập từ phía ngoài. Một thân ảnh uy nghiêm, tuấn tú bước vào sau tiếng cửa đổ xuống, Kỳ Lôi bước vào mặt không biến sắc, y phục đỏ ,bước chân chậm rãi bước đến gần bọn nam nhân đang trợn mắt nhìn mình, khẽ nhếch mép cười khinh bỉ nhìn bọn chúng, lời nói từ tốn nhưng đầy lạnh lẽo, các người thật là gan thật lớn, dưới mi mắt hoàng đế mà dám làm ra những chuyện tội tệ như vậy, giữa phố chợ đông người mà dám bắt ép dân nữ sao hừm?

Người là ai mà dám xen vào chuyện của bọn ta?Dám đụng đến công tử nhà ta ,là nguoi tự tìm đường chết rồi, khôn hồn thì cút ngay đi,bọn ta tha cho mạng chó của nhà ngươi,những tên nam nhân đứng đó thay nhau nhìn Kỳ Lôi khinh thường nói, Kỳ Lôi đôi mục quan nhìn chúng cũng không nói gì, chỉ khẽ nhếch mép cười, mắt liếc sang những tên đang nắm giữ vị cô nương kia,bất chợt lúc này ánh mắt của uyên nghi cũng đang nhìn về phía nam nhân vừa đến, bốn mắt nhìn nhau,như là có một luồng điện phóng ra chạm nhau lúc họ nhìn nhau,tim Kỳ Lôi khẽ rung động.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Bốn mắt nhìn nhau,như có một luồng điện phóng ra chạm vào nhau lúc họ nhìn, tìm Kỳ Lôi khẽ rung động vì cô nương trước mắt.

“Nàng thật đẹp”

Vóc dáng nhỏ nhắn, làn da trắng mịn , gương mặt sáng không son phấn, đôi mắt to tròn có màu nâu nhạt thật đẹp , đôi mày liễu thanh tú, đôi môi hồng mềm không thoa son,hàng mi dài cong vút, mái tóc dài được cột cao mà dài đến tận lưng ,tóc không cài trâm như bao cô nương nơi này ,nhưng không vì thế mà xấu bết ,lạ nhất là y phục nàng mặc thật khác lạ,nó ôm sát người, càng tôn lên đường cong cơ thể làm nàng đẹp hơn, áo trong có màu đỏ cổ áo hơi sâu làm lộ ra phần da trắng và hơn nữa đôi gò bồng vì nàng thoở gấp làm cho nó cứ phập phồng, thực đáng ghét cái đám nam nhân này lại chú tâm nhìn ở chỗ đó của nàng thật muốn chọc đuôi mắt bọn chúng hết, quần ôm màu đen, áo khoác ngoài cũng màu đen ,ở ngang lưng nàng có đeo một sợi đai,có những thứ kì lạ được treo lên đó, Kỳ Lôi chưa từng nhìn thấy, cô tay phải nàng có đeo chiếc lắc tay màu bạc kim thật đẹp, mắt Kỳ Lôi vẫn chung thủy nhìn nàng không hề rời đi, miệng chợt nhếch mép nói, thả cô nương đó ra mau,tiếng nói dù rất chậm rãi, nhưng khí lạnh tỏa ra làm cả đám chợt rung mình, một tên phía sau lên tiếng, chúng ta không thả ,ngươi làm gì chúng ta? Kỳ Lôi vẫn an nhiên nhìn người con gái trước mắt, hần nhẹ nhàng nói, được nếu các người không thả đừng trách ta sao độc ác.

Ha ha ha cả bọn xúm nhau cười khi nghe lời Kỳ Lôi nói, một người ngồi nãy giờ trên ghế phía sau chợt lên tiếng bắt tên đó đem về phủ cho ta,vừa dứt lời Kỳ Lôi liền tung một cước vào tên trước mặt, tung người đến bên những tên đang nắm lấy cô nương kia,hắn ra tay quá nhanh làm mấy tên khi nhìn ra là đã bị đá văng xa ,Kỳ Lôi nắm lấy tay nàng, đẩy nàng ra phía sau lưng mình để che chở, một chiêu thức đánh ra làm cho đối phương không kịp nhìn ra,Kỳ Lôi uyển chuyển nhanh nhẹn hạ gục từng tên một, nhưng vào lúc này từ góc khuất của phòng, một cây ám khí đang lao thật nhanh đến Kỳ Lôi, mà hắn chưa phát hiện ra. Uyên Nghi đang ở phía sau tên nam nhân này, nhưng mắt nàng vẫn nhìn chung quanh,đó là thói quen nghề nghiệp của nàng, Uyên Nghi mắt thấy được ám khí bay gần đến người nam nhân phía trước mình, Uyên Nghi nhanh nhẹn ôm lấy cả người Kỳ Lôi, miệng la lớn cẩn thận, cả hai té ra phía cửa phòng, hai người vừa nằm xuống, ám khí cũng vừa đến, phập nó ghim vào cột nhà, trước khi hai người tiếp đất tay Kỳ Lôi nhanh nhẹn một tay vòng qua eo Uyên Nghi, một tay kia đỡ lấy đầu nàng tránh cho nàng bị thương.

Hai người té xuống với tình cảnh nhìn thật ái ngại, nữ trên, nam dưới, vì bị bất ngờ nên mất thăng bằng, vô tình môi của Uyên Nghi lại đặt đúng vào môi của Kỳ Lôi hai môi va chạm mạnh, thân thể nằm lên nhau, đôi gò bồng trắng mịn hiện ngay tầm mắt của Kỳ Lôi, làm cho hắn tim đập thình thịch, da thịt hai người chạm vào nhau tạo ra luồng điện chạy khắp thân thể, Kỳ Lôi cảm nhận đôi môi mềm mại của nàng thật ngọt, thừa lúc nàng chưa hoảng hồn,Kỳ Lôi liền ngậm lấy hai cánh môi của nàng mà liếm láp, đưa lưỡi vại mò miệng nàng, hắn lần mò vào trong khoang miệng, lưỡi du ngoạn khắp nơi trong đó không bỏ sót chỗ nào, hắn mút lấy vị ngọt của riêng nàng, nụ hôn càng lúc càng sâu, Kỳ Lôi mê đắm không muốn rời khỏi, Uyên Nghi lần đầu tiên hôn môi nam nhân, làm cho nàng bỗng chút tê dại, rung rẩy, và quên cả khán cự,an nhiên để mặt tên nam nhân này làm loạn, đến khi Kỳ Lôi phát hiện ra sự khó thở của nàng, hắn mới luyến tiếc tha cho nàng, hai má của Uyên Nghi giờ đây đã đỏ,nhìn nàng càng thêm đẹp, mà chính cả hắn gương mặt cũng đỏ như mặt trời mọc vào buổi trưa, hai mắt nhìn nhau trêu mến yêu thương,cả hai đều nghe được tiếng tim đập nhao của nhau,Kỳ Lôi khẽ hỏi nhỏ bên tai ,nàng tên gì, Uyên Nghi đáp lời ,ta tên Uyên Nghi họ Lục, Kỳ Lôi không đợi Uyên Nghi hỏi mình, hắn nói nhỏ ta là Kỳ Lôi họ Trần,nàng gọi ta là Kỳ Lôi nhé, Uyên Nghi cười nhẹ.

Nụ cười của Uyên Nghi chưa dứt chợt một ánh sáng của kim loại từ xa hướng nơi hai người họ đang nằm chém tới,Kỳ Lôi nhanh tay ôm Uyên Nghi ngồi dậy, cả hai né sang bên tránh được một đao của tên công tử mặt trắng kia,thấy hai người né được đòn của hắn tên công tử càng thêm nổi giận, hắn gào lên, ngươi dám đánh nữ nhân của bọn thiếu gia, hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi,dứt lời tên đó cầm đao chém tới, cuộc đấu vô tiếp tục, làm cho bàn ghế trong phòng trà bẽ ,gãy tang tành, tay Kỳ Lôi vẫn nắm chặt nang,bảo hộ nàng phía sau lưng mình, Uyên Nghi khẽ nói thả tay ta ra để ta hạ chúng .

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: 11_03

“Uyên Nghi khẽ nói”, ngài thả tay ta ra ,để ta cùng người hạ chúng.

Kỳ Lôi một tay vừa đánh ,vừa đỡ đòn, tay còn lại hắn vẫn nắm chặt tay Uyên Nghi ,trong lòng hắn lo lắng ,nếu buông tay nàng ra,những tên này sẽ cướp nàng mất, đôi mục quang liếc nhìn nàng, hắn nở nụ cười mê hoặc, miệng khẽ nói, nàng an tâm đã có ta bảo vệ nàng rồi, lời nói xong hắn lại tiếp tục đánh.

Uyên Nghi nghe tên nam nhân này nói bảo vệ mình, môi anh đào của nàng chợt cười tươi, nhưng Uyên Nghi không chịu để những tên kia khi dễ nàng, mà nàng không cho chúng một bài học được, Uyên Nghi cố vùng mạnh bàn tay đang bị tên nam nhân trước mặt nắm giữ, vì bị vùng mạnh và bất ngờ, Kỳ Lôi không kịp nắm lại tay Uyên Nghi, cuối cùng tay nàng cũng thoát khỏi tay hắn ,Uyên Nghi nhìn hắn nàng cười nhẹ, khẽ nói cảm ơn ngài bảo vệ, nhưng tội tui lo được, lời nói xong Uyên Nghi tung cú đá vào ngực một tên đang nhào tới mình.

Chiêu kế tiếp Uyên Nghi nhắm vào tên công tử mặt trắng, Uyên Nghi tung người đến gần tên công tử ,một cú đấm được tung ra ngay vào bụng tên công tử đó ,làm hắn bị đẩy lui về phía sau,hai tay hắn ôm bụng vì quá đau.Kỳ Lôi đưa mắt nhìn người nữ nhân này, nàng đã đẹp, giờ lúc đánh nhau nàng càng đẹp hơn, thân hình nàng nhỏ nhắn, mảnh mai,nhưng thân thủ lạ lùng, dứt khoát , một chiêu đánh ra làm đối phương không dậy nổi, không bao lâu cả bọn nam nhân đều bỏ lê lét trên san nhà, Uyên Nghi lúc này quay sang Kỳ Lôi cười tươi và nói, nào chúng ta đi thôi, Kỳ Lôi xém ngắt xiu vì nụ cười xinh đẹp của nàng, hắn kịp trấn tĩnh, nhìn nàng gật đầu và cười với nàng. Nhưng chân chưa kịp bước đi, từ phía sau lưng Kỳ Lôi có một tên đang lồm cồm ngồi dậy tay hắn rút ra từ ống quần một cây chùy thủ,hai mắt hắn đầy tia máu đỏ ,nhắm lưng Kỳ Lôi mà đâm tới .

Uyên Nghi đứng đối diện Kỳ Lôi mắt phượng nàng rất nhanh đã nhìn thấy, Uyên Nghi không ngần đo vương hai cánh tay ôm lấy Kỳ Lôi vào người mình, và xoay người hắn lại Uyên Nghi đưa phần thân mình hứng trọn cây chùy thủ đâm vào người mình... phập...tiếng kêu nhỏ của hung khí khi cắm vào

da thịt nằng, mai mấn nó không trúng tim, chỉ ngay lưng, đôi mày liễu khẽ chau lại, nhưng sắc mặt Uyên Nghi không biến đổi, nằng vẫn bình thân ôm Kỳ Lôi, thật ra vết đâm này đối với Uyên Nghi không là gì, có lần nằng còn bị thương nặng hơn. Kỳ Lôi bị ôm bất ngờ làm hấn rung động, nhưng khi hấn bình tĩnh lại, giờ đây hấn mới hiểu ra nằng ôm hấn là vì cứu hấn, miệng Kỳ Lôi thét to không... Uyên Nghi...sao nằng lại làm vậy? Hai tay Kỳ Lôi rung rẩy vì sợ cho nằng, và vì tức giận, lúc này đây mặt hấn đã nổi đầy tơ máu, đưa tay rút kiếm khỏi vỏ, không chần chừ vung kiếm hướng tên vừa ra tay với nằng mà chém, một chiêu lấy mạng, thân ảnh tên đó đổ gục không kịp chớp mắt, và cũng lúc này cả thân Uyên Nghi chao đảo nằng khẽ nói bên tay Kỳ Lôi, trong hung khí có vấn đề, bất ngờ miệng nằng phun ra ngụm máu đen bầm, cả thân nằng trượt xuống dưới, Kỳ Lôi lúc này hai mắt trợn ngược, mặt cắt không còn giọt máu, hai tay nhanh vương ra ôm lấy cả thân nằng, cả bọn nhìn thấy tên nam nhân này đã điên rồi, hấn ra tay giết người không chớp mắt, cả đám sợ hãi mạnh tên nào tên đó chạy thoát thân, mang cả cái xác của đồng bọn chạy mất.

Kỳ Lôi lo lắng đưa tay bắt mạch cho nằng, thấy mạch vẫn còn ổn, hấn liền điểm huyết cầm máu, vào lúc này những quan binh được dân báo liền chạy lên, nhưng trước mắt họ là vị vương gia, biểu đệ yêu quý của hoàng thượng, cả đám liền ôm quyền thi lễ, Kỳ Lôi không nhìn họ, hấn chỉ nói nhỏ chuẩn bị xe ngựa cho ta về phủ tướng quân Tước Thiên mau, dạ vương gia tên bộ đầu lên tiếng nói, Kỳ Lôi lại nói, điều tra những kẻ vừa rồi ám sát ta, không chữa một tên nào, ta cho các người ba ngày, dạ hạ quan đã rõ, nói dứt lời Kỳ Lôi ôm nằng vào lòng đi xuống lầu, hai bên là binh lính hộ tống, hấn ôm nằng lên xe ngựa, và tên lính đánh ngựa không dám chậm trễ đánh xe đưa vương gia của họ về phủ tướng quân.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: 11_04

Nói dứt lời Kỳ Lôi ôm nằng vào lòng đi xuống lầu, hai bên là binh lính hộ tống, hấn nhẹ nhàng ôm nằng lên xe ngựa, tên lính đánh xe ngựa không dám chậm trễ, vội vã đánh xe đưa vương gia của họ về phủ tướng quân.

Hơn một khắc trôi qua xe ngựa cũng đã về đến trước cổng tướng phủ, những lính gác cổng thấy xe ngựa này không phải của phủ mình nên họ ngăn lại, một lính gác lên tiếng hỏi tên lính đánh xe, xin hỏi người từ đâu đến vào phủ tìm ai? “Kỳ Lôi đang ngồi trong xe, nghe tiếng tên lính gác hỏi người đánh xe, tay Kỳ Lôi vén màn xe ngựa, đôi mục quan nhìn ra ngoài hướng những tên lính gác cổng đang đứng khẽ lên tiếng nói, ta đây tam vương gia, những lính gác thấy được mặt Kỳ Lôi, vội vàng ôm quyền thi lễ, nô tài thỉnh an vương gia, Kỳ Lôi khẽ gật đầu, tên lính gác chợt lên tiếng nói, để nô tài đánh xe ngựa đưa vương gia vào phủ. Đại tướng quân có lệnh không cho người ngoài vào phủ, xin vương gia hiểu dùm nô tài, Kỳ Lôi nghe tên lính nói, hấn hiểu vương huynh mình vì chuyện nương tử bị bắt vừa qua mà giờ cẩn thận hơn, Kỳ Lôi khẽ gật đầu, tên lính đánh xe vội vàng xuống xe, nhường chỗ cho tên lính trong phủ, còn mình thì đứng sang một bên chờ đợi, đem xe ngựa về trả cho Lâm bộ đầu.

Cuối cùng xe ngựa cũng vào đến sương phòng riêng của Kỳ Lôi tên lính đánh xe vội vàng xuống xe, đi đến mở cửa phòng cho Kỳ Lôi, hấn hai tay ôm Uyên Nghi xuống ngựa đi thẳng vào phòng, còn tên lính cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi đánh xe ngựa trở ra cổng.

Vào đến trong phòng Kỳ Lôi ôm nằng đến giường lớn của hấn, nhẹ nhàng đặt cho nằng nằm xấp xuống giường nệm, vì trên lưng nằng cây chùy thủ vẫn còn cấm, Kỳ Lôi nhìn gương mặt xinh xắn của nằng giờ đây vì mất máu mà trở nên tái nhợt, tim hấn chợt nhói đau, đưa tay lên hấn vuốt nhẹ mặt nằng, nhưng chợt nhớ đến việc gì chưa làm, Kỳ Lôi vội vã đi ra hướng tử đựng dược liệu, tìm trong những lọ dược, hấn lấy ra một cái lọ nhỏ màu nâu, đổ hai viên dược từ trong lọ ra lòng bàn tay mình, rồi quay lại bên Uyên Nghi, ngồi xuống giường bên nằng, dùng tay đỡ Uyên Nghi nằm nghiêng sang bên, một tay giữ người nằng, còn tay kia bỏ từ viên dược vào miệng nằng, bỏ một viên hấn phải dùng miệng thổi hơi vào miệng nằng cho viên dược chạy vào cổ họng, để nằng dễ dàng nuốt viên dược xuống.

Kỳ Lôi cho Uyên Nghi uống xong hấn lại đỡ cho nằng nằm lại tư thế lúc đầu, hấn đi ra ngoài cửa sương phòng, miệng gọi lớn, “Đỗ quản gia ông mau đến đây”

”Đỗ quản gia “lúc này đang xem chừng những gia nhân trong phủ làm việc, nghe tiếng tam vương gia Kỳ Lôi đang gọi mình, ông quay đầu hướng sương phòng Kỳ Lôi mà chạy thục mạng.

Trong ít giây quản gia đã chạy đến trước mặt Kỳ Lôi, nhưng lúc này ông nói không ra tiếng, vì đang đứng thờ hồn hén vì quá mệt, đôi mục quan Kỳ Lôi nhìn ông cười như không cười, hấn để cho ông đỡ mệt, rồi mới từ tốn căn dặn việc, sau ít giây thờ Đỗ quản gia cũng ổn định lại ông ôm quyền thi lễ, chào tam vương gia ngài gọi nô tài có gì căn dặn?

Kỳ Lôi giờ mới khẽ lên tiếng, ông cho người sang phủ của ta, bảo với tên Tiểu Phúc Tử gia nhân hầu bên cạnh ta, bảo hấn sang đây ta có việc cần hấn làm, và ông nói với gia nhân mang vào phòng ta một chậu nước ấm, vài cái khăn sạch, vài bộ y phục nữ nhân, vải lụa nhẹ nhàng, loại tốt nhất, nhanh lên nhé quản gia và nấu cho ta cháo tổ yến, khi nào ta gọi thì mang vào, quản gia vội vã gật đầu, ôm quyền thi lễ, để nô tài đi chuẩn bị cho vương gia, nô tài xin phép lui xuống. Kỳ Lôi khẽ gật đầu đồng ý, ông quay lưng chạy một mạch xuống ngự thiện phòng mà căn dặn, còn Kỳ Lôi quay trở vào phòng, không mấy giây, nầy gia nhân đã mang những thứ hấn cần vào để lên bàn rồi ôm quyền thi lễ lui ra, Kỳ Lôi gài chốt cửa phòng, vội vã đến bên giường chuẩn bị cho việc rút cây chùy thủ ra, hấn lấy kéo cắt bỏ y phục trên người Uyên Nghi để tiện rút chùy thủ, mọi thứ sẵn sàng, Kỳ Lôi hít một hơi, tay nắm cây chùy thủ rút mạnh, chùy thủ được rút ra, theo nó là một dòng máu đỏ tươi phun đầy người Kỳ Lôi nhưng hấn chẳng cần để ý, vội vã rắc dược liệu lên vết thương, rồi băng lại cho nằng, hấn thật ôn nhu lau từng vết máu trên người nằng, nhưng không thể mặc y phục vào được chỉ đắp tạm lên người nằng vì hấn sợ làm nằng đau, Kỳ Lôi gom hết những đồ dơ dính máu để sang bên, hấn đắp chăn cho nằng, rồi bản thân đi qua phòng nhỏ kế bên, nhưng cũng trong phòng ngủ của hấn để mà tắm và thay y phục sạch, vì người hấn đã dính đầy máu của nằng, bước vào thùng nước ấm ngâm mình trong nước, máu của nằng tan ra đỏ cả nước tắm Kỳ Lôi nhìn thấy lòng càng quặn thắt, chỉ vì cứu hấn mà nằng thành ra thế thảm như vậy, ân tình này trả làm sao cho vừa, Kỳ Lôi khẽ thở dài buồn bã, tắm xong thay y phục mới Kỳ Lôi nhẹ nhàng bước đến bên giường đưa tay bắt mạch nằng, mạch ổn định, hấn thở nhẹ

hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: 11_05

_Kỳ Lôi nhẹ nhàng bước đến bên giường đưa hai ngón bắt mạch nàng, mạch ổn định trong lòng hần cảm thấy nhẹ nhàng hơn một chút.

_Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa phòng vang lên nhẹ nhẹ, tiếng nói trẻ trung của một thiếu niên vang lên, chủ nhân nô tài là Tiểu Phúc Từ đây. Kỳ Lôi bước chân nhẹ nhàng đi ra hướng cửa, đưa tay mở cửa, miệng nhẹ nói, người vào đi, Tiểu Phúc Từ rón rén đi vào theo Kỳ Lôi, đến bên chiếc ghế dài Kỳ Lôi ngồi xuống, đôi mục quan nhìn tên gia nhân lên tiếng hỏi, song thân của ta vẫn khỏe chứ? Dạ hồi vương gia Lão gia và Phu nhân vẫn khỏe ạ, ừ ...vậy khi người đi họ có biết không? Dạ hồi vương gia dạ biết, Lão phu nhân dặn dò nô tài chăm sóc cho vương gia, nhắc nhở vương gia dùng cơm đúng bữa, đủ bữa, không được bỏ bữa nào.

_Ừ vậy được rồi, ta gọi người sang đây, là ta giao cho người việc sắc thuốc và xem chừng nhắc nhở gia nhân ở ngự thiện phòng nấu đồ ăn tẩm bổ cho thích hợp với thương thể người bệnh, gồm hai người, một là vương phi tương lai của Vương huynh ta, còn người thứ hai là người quan trọng nhất trong tim ta, người này vì cứu ta mà trọng thương, và ta cũng đã chọn nàng là nương tử của mình.

_”Hả ! Tiểu Phúc Từ há to tròn miệng”, mắt đứng hình nhìn chủ nhân một cách kinh ngạc , đôi mục quan của Kỳ Lôi châu lại nhìn thái độ của gia nhân của mình hần lên tiếng, người kinh ngạc đủ chưa ? Lúc này T Phúc Từ mới chợt tỉnh táo, dạ nô tài xin lỗi chủ nhân, vậy còn đại tiểu thư con quan bộ thị lang thì sao ạ? Lão gia có hứa hẹn với ông ta về hôn sự của hai người, mặt Kỳ Lôi giờ chuyển màu xanh đen, đôi mục quan trợn ngược nhìn tên gia nhân lớn gan trước mặt. Một cổ lạnh từ sống lưng lên đến đỉnh đầu của Phúc Từ hần biết vị chủ nhân của mình đang giận, hần vội vàng quỳ xuống xin tha lỗi, nô tài đáng chết, xin vương gia tha mạng.

_Kỳ Lôi nghĩ đến người nằm trên giường, không muốn làm cho nàng khó chịu, hần chợt dẫn tâm xuống, miệng khẽ nhếch mép nói, việc đó cha ta hứa, ta không đồng ý, nên xem như không có, còn người không có ý của ta, người không được nói lung tung chuyện này, nếu để nàng ấy biết, người tự hiểu bản thân sẽ ra thế nào, đi theo ta đã lâu chắc người hiểu tính ta chứ? Dạ nô tài đã rõ thưa chủ nhân.

_Kỳ Lôi cầm đơn thuốc đưa cho T Phúc Từ, người đi ra mua đúng trong này, về sắc như ta ghi trong đây, đúng bữa mang vào đây, còn bên vương huynh cứ đưa cho Đồ quản gia mang vào cho phu nhân của vương huynh. Nhớ thay đổi thực đơn trong bữa ăn cho tốt nhé, Phúc Từ ôm quyền thi lễ khẽ nói, nô tài đã hiểu ý của chủ nhân, đây là hai ngàn lượng vàng người cầm đi mua những gì thiếu trong bữa ăn, và mua được cho đúng đó, ta nghĩ tướng phủ này không thiếu thứ gì đâu, ngoại trừ được liệu thôi. Người lo đi đi ,dạ nô tài xin phép được cáo lui.Ừ người lui xuống, và gọi người vào dọn phòng cho ta,dạ nô tài xin phép lui ra.

_Kỳ Lôi mắt thấy Tiểu Phúc Từ đã ra ngoài hần quay vào ôm Uyên Nghi bế nàng lên đi sang cái ghế dài, hần nhẹ nhàng ngồi xuống, tay vẫn ôm lấy thân nàng, ít giây sau gia nhân đi vào dọn dẹp sạch sẽ trong phòng, còn Kỳ Lôi vẫn chung thủy ôm Uyên Nghi trong lòng mình, đến khi các gia nhân dọn xong lui ra ngoài hết, Kỳ Lôi lại ôm nàng trở lại bên giường, đắp chăn cho nàng cẩn thận, ánh mắt nhìn ra cửa sổ, ánh trăng đã lơ lửng chiếu sáng trên ngọn trúc rồi, cả người hần cũng cảm thấy mệt mỏi, nên trèo lên giường nằm kế bên nàng, đưa tay vuốt ve đôi má nàng, tay kia để lên eo nàng, mắt hần nặng trĩu và nhắm lại đi vào giấc mộng đẹp, trông ngoài thành đã điểm báo đầu canh.

_Giờ phút này bên sương phòng của Tước Thiên, hần mệt mỏi tranh thủ giải quyết một núi tẩu chương, suốt hơn hai canh giờ trôi qua vậy mà đồng này vẫn chưa voi được bao nhiêu, Tước Thiên mệt mỏi ngáp dài, hai mi mắt giờ đây đã mở cuộc đỉnh công dữ dội, cuối cùng là hần thua, đầu gục xuống bàn ngủ từ lúc nào mà chính hần cũng không rõ.

_Nơi giường lớn Trương Dạ Yến đã tỉnh dậy, đưa cánh tay theo thói quen gần đây, nàng tìm người bên cạnh, nhưng không tìm được, Dạ Yến vội vàng mở mắt ngồi dậy, mắt phượng nhìn chung quanh tìm phu quân của mình, nhìn sang góc trong tường nơi phu quân hay ngồi đọc sách, nàng thấy hình dáng quen thuộc của phu quân, mà sao chàng lại gục đầu xuống bàn chứ? Mà chung quanh toàn là văn thư cùng tẩu chương thì phải, Dạ Yến tự hỏi chính mình, chắc chàng mệt nên ngủ gục, mà sao trên người lại mặc có bộ y phục mỏng manh như vậy chứ, đêm sương xuống lạnh, phu quân sẽ bị lạnh và bệnh mất.

_Trương Dạ Yến lo lắng, nàng quyết định xuống giường, đi đến bên tủ đựng y phục, lấy ra tấm áo choàng lông thú dày, từng bước chậm chạp vì vết thương đang rất đau, Dạ Yến cố gắng đi đến bên phu quân đắp chiếc áo lên người phu quân, Tước Thiên là người tập võ nên những động chạm dù rất nhẹ vẫn làm hần tỉnh táo, nhưng vì mùi hương nhài quen thuộc của nương tử nên hần vẫn im lặng xem nương tử làm gì với mình. Dạ Yến đắp xong áo, nàng giờ đây nhìn kỹ gương mặt của phu quân, trong lòng nàng dao xót, vì phu quân đã ốm đi nhiều, mà lý do chỉ vì lo cho mình, chăm sóc mình, nàng nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve gương mặt phu quân, vuốt mái tóc đen dài của hần, thấy như vậy chưa đủ, Dạ Yến cúi đầu xuống, miệng nàng hôn lên mặt phu quân, nàng bắt ngờ gương mặt hần quay sang bên, làm cho Dạ Yến giật mình, nàng cứ tưởng phu quân tỉnh dậy, nhưng không mắt phu quân vẫn nhắm, nàng mới an tâm, nhưng khi thấy đôi môi mềm của phu quân, máu hạo sắc của Dạ Yến trời dậy, nàng cúi xuống hôn môi phu quân, không thỏa mãn nàng dùng lưỡi liếm láp, rồi lại gặm nhấm, Tước Thiên giờ đây trong người bị gọi lên ngọn lửa dục vọng ,không thể giả vờ nữa, hần đáp lại nụ hôn của nương tử, thuận thế ôm bế nàng lên đi đến bên giường, Dạ Yến lúc tỉnh mộng thì đã không kịp ngăn chặn ngọn lửa do mình đốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Không Qua Gặp Chân Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

